

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EROL MANISALI SÖMÜRGELEŞEN TÜRKİYE

DERİN
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İkinci basım

DERİN YAYINEVİ

Molla Fenari Sokak,
Der Han 40-42,
34410 Cağaloğlu – İSTANBUL.

Tel: (0212) 527 01 65 – 511 51 90

Belgegeçer: (0212) 511 47 76

www.deryayinevi.com

e-posta:info@derkitabevi.com

Derin Yayınları Der Yayınevi'nin teŖçilli bir markasıdır.

YAYIN NO: 57

Basım:
Sığınak Ofset
Topkapı-İSTANBUL.

e-posta: erolmanisa@yahoo.com

Kapak: Yurdağül TUNCA

ISBN 975-6463-44-9

© DERİN YAYINLARI - 2004

Copyright © Bu kitabın, Türkiye'de yayın hakları **Derin Yayınları**'na aittir. Her hakkı saklıdır. Yayınevimizden yazılı izni alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz. Hiçbir şekilde kopya edilemez; fotokopi, faksimile veya başka bir şekilde çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

EROL MANİSALI, iktisatçı ve uluslararası ilişkiler alanında uzmanlığı yanında deneme ve anı niteliğinde kitapları da bulunan bir düşünürümüzdür. Cumhuriyet gazetesinde de köşe yazarlığı yapmaktadır.

Erol Manisalı'nın yayınlanmış eserlerinden bazıları şunlardır:

- 1- Dinamik Entegrasyon Teorileri, İ.Ü.İ.F. Yay., 1971.
- 2- Gelişme Ekonomisi, İ.Ü.İ.F. Yay., 1975.
- 3- İktisada Giriş, 1976.
- 4- Survey of Turkish Tourism Industry, Middle East Business and Banking, 1988.
- 5- Foreign Economic Relations of Turkey, I.U. Faculty of Economics, 1989.
- 6- Gümrük Birliğinde Bekleyen Sorunlar, Bağlam Yay., 1994.
- 7- Gümrük Birliğinin Siyasal ve Ekonomik Bedeli, Bağlam Yay., 1995.
- 8- Türkiye-Avrupa İlişkileri, Güryay Yay., 1997.
- 9- Turkey in Eurasia, Türk Trade, 1997.
- 10- Bıçak Sırtındaki Dünya ve Türkiye, Güryay Yay., 1998.
- 11- Kırk Çizgiler, Bağlam Yay., 1998.
- 12- Dünya ve Türkiye, Cumhuriyet Yay., 1999.
- 13- İnsanlar İnsanlar, Cumhuriyet Yay., 1999.
- 14- Cyprus, Der Yay., 2000.
- 15- Avrupa Çıkmazı, Otopsi, 2001.
- 16- Küresel Kıskaç, Otopsi, 2001.
- 17- Atilla İlhan'la 1000 Saat, Bilgi Yay., 2001.
- 18- Türkiye ve Küreselleşme, Derin Yay., 2002.
- 19- Düşünceler, Gündoğan Yay., 2002.
- 20- Zaman Tünelinde Bir Adam, Bağlam Yay., 2002.
- 21- Kıbnns, Dün, Bugün, Yarı, Gündoğan Yay., 2002.
- 22- Türkiye-Avrupa İlişkilerinde "Sessiz Darbe", Derin Yay., 2002.
- 23- Dünya'da ve Türkiye'de "Büyük Sermaye", Derin Yay., 2002.
- 24- Soğuk Savaş Sonrasında "Türkiye'nin Seçenekleri", Derin Yay., 2002.
- 25- Ahtapot "Kollarındaki Dünya ve Türkiye, Derin Yay., 2003.
- 26- Avrupa Kıskaçında Kıbnns, Derin Yay., 2003.
- 27- Yeni Dünya Düzeninde "BATI ve TÜRKİYE", Derin Yay., 2003.
- 28- Kapitalizmin Temel İçgüdüğü, Derin Yay., 2003.
- 29- Bıçık Sırtındaki Cumhuriyet, Derin Yay., 2004.
- 30- Ulusal Cepheye Vuruşanlar, Derin Yay., 2004.
- 31- Atilla İlhan'la Siyaset Güncesi, Derin Yay., 2004.

Ayrıca, Uluslararası Gıme Konferansları'nın, 10 adet İngilizce kitabı Erol Manisalı tarafından hazırlanıp yayınlanmıştır.

Japonya, Çin, Mısır, ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Hollanda, Belçika, İsveç, İspanya ve Norveç'te çok sayıda konferanslar vermiştir. Birçok ülkeni ziyaret etmiştir.

Erol Manisalı, İ.Ü. İktisat Fakültesi öğretim üyesidir.

www.istanbul.edu.tr/ikisat/emanisali - e-posta: erolmanisa@yahoo.com

DERİN YAYINEVİ

Molla Fenari Sokak,
Der Han 40-42,
34410 Cağaloğlu – İSTANBUL.

Tel: (0212) 527 01 65 – 511 51 90

Belgegeçer: (0212) 511 47 76

www.deryayinevi.com

e-posta:info@derkitabevi.com

Derin Yayınları Der Yayınevi'nin tescilli bir markasıdır.

YAYIN NO: 57

Basım:
Sığınak Ofset
Topkapı-İSTANBUL.

e-posta: erolmanisa@yahoo.com

Kapak: Yurdagül TUNCA

ISBN 975-6463-44-9

© DERİN YAYINLARI - 2004

Copyright © Bu kitabın, Türkiye'de yayın hakları **Derin Yayınları**'na aittir. Her hakkı saklıdır. Yayınevimizden yazılı izni alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz. Hiçbir şekilde kopya edilemez; fotokopi, faksimile veya başka bir şekilde çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

EROL MANİSALI, İktisatçı ve uluslararası ilişkiler alanında uzmanlığı yanında deneme ve anı niteliğinde kitapları da bulunan bir düşünürümüzdür. Cumhuriyet gazetesinde de köşe yazarlığı yapmaktadır.

Erol Manisalı'nın yayınlanmış eserlerinden bazıları şunlardır:

- 1- Dinamik Entegrasyon Teorileri, İ.Ü.İ.F. Yay., 1971.
- 2- Gelişme Ekonomisi, İ.Ü.İ.F. Yay., 1975.
- 3- İktisada Giriş, 1976.
- 4- Survey of Turkish Tourism Industry, Middle East Business and Banking, 1988.
- 5- Foreign Economic Relations of Turkey, I.U. Faculty of Economics, 1989.
- 6- Gümrük Birliğinde Bekleyen Sorunlar, Bağlam Yay., 1994.
- 7- Gümrük Birliğinin Siyasal ve Ekonomik Bedeli, Bağlam Yay., 1995.
- 8- Türkiye-Avrupa İlişkileri, Güryay Yay., 1997.
- 9- Turkey in Eurasia, Türk Trade, 1997.
- 10- Bıçak Sırtındaki Dünya ve Türkiye, Güryay Yay., 1998.
- 11- Kırk Çizgiler, Bağlam Yay., 1998.
- 12- Dünya ve Türkiye, Cumhuriyet Yay., 1999.
- 13- İnsanlar İnsanlar, Cumhuriyet Yay., 1999.
- 14- Cyprus, Der Yay., 2000.
- 15- Avrupa Çıkmazı, Otopsi, 2001.
- 16- Küresel Kıskaç, Otopsi, 2001.
- 17- Atilla İlhan'la 1000 Saat, Bilgi Yay., 2001.
- 18- Türkiye ve Küreselleşme, Derin Yay., 2002.
- 19- Düşünceler, Gündoğan Yay., 2002.
- 20- Zaman Tünelinde Bir Adam, Bağlam Yay., 2002.
- 21- Kubns, Dün, Bugün, Yarn, Gündoğan Yay., 2002.
- 22- Türkiye-Avrupa İlişkilerinde "Sessiz Darbe", Derin Yay., 2002.
- 23- Dünya'da ve Türkiye'de "Büyük Sermaye", Derin Yay., 2002.
- 24- Soğuk Savaş Sonrasında "Türkiye'nin Seçenekleri", Derin Yay., 2002.
- 25- Ahtapot "Kollarındaki Dünya ve Türkiye, Derin Yay., 2003.
- 26- Avrupa Kıskaçında Kubns, Derin Yay., 2003.
- 27- Yeni Dünya Düzeninde "BATI ve TÜRKİYE", Derin Yay., 2003.
- 28- Kapitalizmin Temel İçgüdüğü, Derin Yay., 2003.
- 29- Bıçık Sırtındaki Cumhuriyet, Derin Yay., 2004.
- 30- Ulusal Cephede Vuruşanlar, Derin Yay., 2004.
- 31- Atilla İlhan'la Siyaset Güncesi, Derin Yay., 2004.

Ayrıca, Uluslararası Gime Konferansları'nın, 10 adet İngilizce kitabı Erol Manisalı tarafından hazırlanıp yayınlanmıştır.

Japonya, Çin, Mısır, ABD, İngiltere, Fransa, Almanya, Hollanda, Belçika, İsveç, İspanya ve Norveç'te çok sayıda konferanslar vermiştir. Birçok ülkenin yayın organlarında yazılan yayınlanmıştır.

Erol Manisalı, İ.Ü. İktisat Fakültesi öğretim üyesidir.

www.istanbul.edu.tr/iktisat/emanisali - e-posta: erolmanisa@yahoo.com

SUNUŞ

Türkiye, inanılması güç gelişmelerle karşı karşıya kaldı. Kendi insanımızın sosyal, iktisadî ve siyasî çıkarları yerine ABD'nin, Avrupa'nın ve onların dev şirketlerinin çıkarlarını gözetken bir durumla yüz yüzeyiz.

- İç pazarımızı Batı kapitalizminin dev şirketleri işgal ediyorlar. Gazeteleri açıyorsunuz, televizyonlara bakıyorsunuz yabancı şirketler üstümüze üstümüze geliyorlar.

- Dış ticaret açığımız dev boyutlarda; Avrupa ve Amerika istediği her şeyi elde ediyorlar. Kanunları Meclis'ten istedikleri gibi geçiriyorlar.

- Köylü, işçi, memur refahını arttıramıyor; buna karşılık içimizdeki Danimarka Batı kapitalizmi ile işbirliğinin meyvalarını yiyor.

- Medya'da "medya adı altında" bir karartma uygulanıyor. Kıbrıs verilirken, iç pazar çok uluslu şirketler tarafından işgal edilirken her şeyin güllük gülistanlık olduğu yalanı pazarlanıyor.

- Örtülü bir faşizm her yere elini, kolunu uzatmış; piyasalara, eğitim kurumlarına, hastanelere, medyaya, iletişime, borsaya kısacası her yere egemen olmuş.

A'dan Z'ye Türkiye'nin ve Dünya'nın karşı karşıya kaldığı siyasî, iktisadî, askerî ve kültürel sorunlar bu kitapta yer alan yazıların konularını oluşturuyor.

ABD, Avrupa Birliği, Kıbrıs, kapitalizm, piyasa ekonomisi, özelleştirme, dış açıklar, gayri milli sermaye, ordu, din, kültür ne varsa işlenmiş durumda. Kısa kısa yazılar halinde.

Aslında Cumhuriyet'teki köşemde ve diğer makalelerimde işlediğim konular bunlar. Günlük olmaktan çok "dün ve yarın

arasında bağlantı kuran" yazılardan oluşan bir kitap meydana geldi.

Herkesin rahat rahat okuyup anlayacağı cinsten değerlendirmeler. Bu yazıları kaleme alırken kendime hiçbir sınır koymadım. "Falanca alınır veya filancanın hoşuna gider" türünden kaygı ve değerlendirmeler yazılarımı hiç mi hiç etkilemedi.

Kendimle barışık olarak yazdım, toplumla ve insanlıkla barışık olarak değerlendirdim. İçtenlikle inandığım ve toplum yararına olduğunu sandığım şeyler var bu yazılarda.

Herkesin kendine göre bir şeyler bulacağı türden, umarım seversiniz.

Erol MANİSALI

İÇİNDEKİLER

I. BÖLÜM

İÇERİDEN MANZARALAR.....	1
Sütten Ağzı Yananlar	3
Kıbrıs'ta İntihara Evet Mi? Hayır Mı?.....	6
Kıbrıs'ta Emperyalizm Kazandı.....	10
Ben Sana Mecburum.....	13
Öğrenciler Sömürüye Karşı.....	16
Cepheler Ortaya Çıkarken.....	19
İnsanlarla Bütünleşmek Ne Güzel	22
Karartma Gülleri.....	25
Birey, Toplum Ve Demokrasi	28
Bazı Arkadaşlar Nasıl Taraf Değiştirdi?	32
Birey - Toplum Çatışmasından Manzaralar.....	35
Türkiye'de Aydın ve Sol.....	38
Elit-Aydın Ortaklığı ve Çatışması Üzerine.....	42
Ordunun Politikada İş Var Mı? Yok Mu?.....	46
İçimiz... Dışımız.....	50

II. BÖLÜM

KAPİTALİZM VE TÜRKİYE.....	55
Hangi İktisat Sorgulaması	57
Kanlı Mı? Kansız Mı?	60
Görkemli Müzenin Sakladıkları	64
Piyasa, Demokrasi ve Yeni Liberalizm	67
Fakirlik, Özelleştirme ve İki Türkiye.....	70
Paris'teki Yeni Hareket ve Türkiye.....	73
Batı Kapitalizmi Bir Bütündür.....	76

III. BÖLÜM

AVRUPA İLE İPOTEK.....	79
Hedefimiz Avrupa! Ya Avrupa'nın Hedefi?.....	81
AB'nin Yeni "Komşular Politikası" ve Türkiye	85
Türkiye Avrupa İlişkilerinin Normalleştirilmesi.....	88
AB'den Tarih Almanın Anlamı.....	91
Kuma Mı? Yoksa Metres Mi?	94
Özel Statünün Tezgahı; Koşullu Görüşme Tarihi	97
Verheugen Sömürge Valisi Mi?.....	100
Dış Açık Mı? Dış İpotek Mi?	104

IV. BÖLÜM

İSLÂMCI SİYASET VE TÜRKİYE.....	109
Sermaye, Din ve Batı	111
Cumhuriyet'ten Tanzimat'a Dönüş Mü?.....	115
Birey, Toplum ve Sahte Demokrasi	118
Batı'nın İslâmcı Siyasete Yaklaşımı.....	122
İlmî İslâm'ın Batı İçin Önemi	126
Avrupa İle Zina Meselemiz	130

V. BÖLÜM

DÜNYA VE TÜRKİYE.....	133
Papadopoulos Neden Evet Desin Ki?	135
Entegrasyonlar, Avrasya ve Türkiye	138
Fidel'den Farkınız Kalmadı Sayın Denktaş	141
Bop Bölgenin İşgali Projesidir	144
Nato, Türkiye ve Ortadoğu	148
Emperyalizmle Yüzleştiğimiz Yer, Kıbrıs	152
Türkiye'de ve Avrupa'da Sol Çok Farklıdır.....	155
Şirket-Devlet İlişkilerinde Dışsallıklar	158
Batı İle İlişkilerin Normalleştirilmesi Gerekıyor.....	161
İki Dönem, İki Farklı Türkiye.....	169
Türkiye-Rusya İlişkileri ve Bölgenin Geleceği.....	173
AB İle İlişkilerde Demokrasi ve Sömürgecilik Üzerine	176

I. BÖLÜM

İÇERİDEN MANZARALAR

**SÜTTEN AĞZI YANANLAR
KIBRISTA İNTİHARA EVET Mİ? HAYIR MI?
KIBRISTA EMPERYALİZM KAZANDI
BEN SANA MECBURUM
ÖĞRENCİLER SÖMÜRÜYE KARŞI
CEPHELER ORTAYA ÇIKARKEN
İNSANLARLA BÜTÜNLEŞMEK NE GÜZEL
KARARTMA GÜLLERİ
BİREY, TOPLUM VE DEMOKRASİ
BAZI ARKADAŞLAR NASIL TARAF DEĞİŞTİRDİ?
BİREY - TOPLUM ÇATIŞMASINDAN MANZARALAR
TÜRKİYE'DE AYDIN VE SOL
ELİT-AYDIN ORTAKLIĞI VE ÇATIŞMASI ÜZERİNE
ORDUNUN POLİTİKADA İŞİ VAR MI? YOK MU?
İÇİMİZ... DIŞIMIZ**

SÜTTEN AĞZI YANANLAR

Bir süre önce Türkiye Ziraat Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi beni konuşmacı olarak davet etti. Kendilerine dünyadaki yeni gelişmeleri ve Türkiye'ye yansımalarını anlattım.

Çok uluslu şirketlerin özelleştirme sonucunda nasıl iç piyasaya egemen olduklarını, özellikle Gümrük Birliği sonucunda kayıplarımızın nasıl katlandığını rakamları ile açıkladım.

Ancak onlar benden daha dertli idi. 60 bin ziraat mühendisi olarak tarım sektörünün doğrudan doğruya içinde yaşıyorlardı. Ben bir söylerken onlardan bin vâh işittim.

Birkaç gün önce genel başkanları Gökhan Günaydın bir mektup gönderdi. Bu mektupta sadece Süt Endüstrisi Kurumu'nun hikayesi anlatılıyordu. Türk tarımının nasıl çökertildiğine dair küçük bir örnekti bu.

- Süt Endüstrisi Kurumu (SEK) 1963'te kurulmuştu. Kurulu kapasitenin %27.4'ünü oluşturuyor ve piyasaya düzenleyici bir işlem içinde çalışıyordu.

- Kamu yararının yerine siyasîlerimiz "özel çıkarlar ve çok uluslu şirketlerin çıkarlarını" üstün tuttular. 1993-1998 arasında SEK özelleştirildi. Sadece 69 milyon dolara satıldı. SEK'in Türkiye'ye yayılmış 32 işletmesi bulunuyordu.

- SEK'i alanlar 32 işletmeden 19'unu kapattılar. Bunlar, en verimli süt üreten bölgelerdi. Üretim 63 bin ton/yıl'dan 26 bin ton/yıl'a geriledi.

- Bir iki yerli holding yanında Nestle ve Danone sektöre egemen oldular. Ulusal şirketlerin büyük bir kısmı bu iki çok uluslu şirketin eline geçti.

- Gökhan Günaydın'ın verilerine göre litresi 400 bin liraya toplanan süt 2 milyon Türk lirasına yakın bir fiyatla satılıyor.

- Kendisi, bire beş farkın, beş kat kârın dünyada başka bir örneği yok diyor.

- 2005 yılında yıllık 5 milyar dolara çıkması beklenen pastanın büyük bölümü birkaç çok uluslu şirketin denetiminde bulunmaktadır.

Evet 69 milyon dolara özelleştirilerek büyük tekellere verilen bu alan şimdi onlara milyarca dolar kazandırmaktadır.

Halk mı? Şirket mi?

Kamu yararı yerine özel çıkarların ve çok uluslu şirketlerin siyasiler tarafından tercih edildiği bir düzen sadece Türk köylüsünü fakirleştirmiyor; aynı zamanda çok uluslu şirketlerin Türkiye'nin iç pazarını denetim altına almalarına yol açıyor.

Avrupa ve ABD'de dev şirketler ile toplumun çıkarları bütünleştirilmişlerdir. Onların çok uluslu şirketleri Türkiye gibi ülkelere sağladıkları geliri (kârı) kendi ülkelere götürürler. Özelleştirme ile Türk çiftçisi, Türk işçisi ve ulusal sanayi çok uluslu şirketlerin denetimine girmektedir.

Sütte küçük bir örnek olarak verilen istatistikler gıda sanayinin bütününde dev boyutlara ulaşmaktadır. İlâçta, bilgisayarda, otomotivde, enerjide ve diğer alanlarda da durum SEK'ten farklı değildir.

Bugün AB ve ABD tarım sektörünü dışarıya karşı büyük destekle (sübvansiyonla) koruyor. Aynı şey sanayi ve hizmet alanlarında da geçerlidir. Türkiye ise ekonomisini çok uluslu şirketlere ve Batı kapitalizminin devletlerine teslim etmektedir. Gümrük Birliği gibi tek yanlı antlaşmalarla bu bağımlılık kurumsallaştırılmaktadır.

Türkiye'de toplumcu (ve toplumsal) demokrasinin işlememesi sonucunda,

- köylünün çıkarı,
- işçinin çıkarı,
- esnafın çıkarı

korunmamakta, iç pazar çok uluslu şirketlerin eline geçmektedir.

Gökhan Günaydın ekliyor, "bilgisayar, otomobil üretemeyen Türkiye sütünü, makarnasını, suyunu da yabancılara kaptırırsa nasıl ayakta kalacaktır?"

Avrupalının yaptığını yapmak yerine Batı'nın dediklerini yapan dar bir çevre Türkiye'yi bu duruma getirmiştir.

Sorunun temelinde, ulusal politikaları yürütecek yönetimlerin işbaşına getirilememesi yatıyor. Bu olmayınca Batı kapitalizminin devletlerinin ve şirketlerinin talepleri karşılanıyor. Yalnız süt işinde değil, Kıbrıs işinde de.

KIBRIS'TA İNTİHARA EVET Mİ? HAYIR MI?

Denktaş TBMM'de ileride tarih kitaplarına geçecek bir konuşma yaptı. Başbakan, Denktaş'ın bu tarihî konuşmasının şahidi olmak istemedi.

Türkiye'deki "genel bölünme", Kıbrıs'ta turnusol kağıdı gibi ortaya çıkmıştır. Türkiye'den bakanlar ve dışarıdan bakanlar ayrılmışlardır.

- Bir taraftan Batı dayatmalarını koşulsuz kabullenen bir azınlık; Türkiye'de ayakta kalabilmelerini Brüksel'in ve Vaşington'un arka çıkmasına bağlamış bir çevre;

- Öte yanda Türkiye'nin nasıl "eritilmekte ve çözülmemekte olduğunu" fark eden ve bir şeyler yapmaya çalışan düşünce sahipleri.

Kıbrıs uyuşmazlığının nereye vardırılmak istendiğini, 13 Şubat Newyork doruğunu izleyen yazımda haykırarak, "Verilmiş Kıbrıs'ın Davası" başlığı ile yazmıştım. Cumhurbaşkanı Sezer ve Genelkurmay Başkanı Özkök "varılan devlet mutâbakatından çıkıldığını" geç de olsa ortaya koyarak benim tespitiimi doğruladılar.

Denktaş bu "mutâbakat dışı hükümet onayının" ortaya çıktığını da o gün Newyork'ta, televizyonlardaki ifadesinde, "Hükümet istemiş, Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay Başkanı da aynı görüştelermiş" ifadesi ile tepki vererek yansıtmıştı. Ancak Sezer ve Özkök'ün Nisan ayının ikinci haftasında art arda yaptıkları açıklamalar Cumhurbaşkanlığının ve TSK'nın, "mutâbakat dışı olan 13 Şubat Newyork sonuçlarına, katılmadıklarını" ortaya çıkarmıştır.

Abdullah Gül ise 15 Nisan günü Denktaş'ın TBMM'de yaptığı tarihî konuşma sonrasındaki açıklamasında, "yetkiler bellidir, bu hükümetin yetkisi içindedir" dedi. Bu

“Ankara'daki mutâbakat kırmızı çizgileri belirleyemez; son karar hükümetindir” anlamını taşıyordu. Oysa 13 Şubat sonuçları, TBMM'nin Kıbrıs konusunda aldığı kararlara da aykırı idi. Annan Planı'nın kabulü için TBMM'nin onayı gerekiyordu.

Ankara'da bazı siyasiler Annan Planı için Brüksel ve Vaşington'a daha 2003 yılı içinde “söz vermişler, onların taleplerini karşılamışlardı”. Şimdi iş, minareye kılıf uydurulmasına kalıyordu.

Denktaş'ın konuşması ve işin perde arkasında dönen dolapları kamuoyuna yansıtmaya başlaması Ankara'da bazı çevrelerde, İstanbul'daki gayri millî sermaye çevrelerinde, Brüksel'de ve Vaşington'da büyük panik yarattı. Tayyip Erdoğan Denktaş'a “sus” diyor, medyaya da “yazmayın” dileklerini iletiyordu.

Şimdi ne olacak?

1) AKP Hükümeti, AB ve Vaşington bütün planlarını KKTC'de “evet çıkması” üzerine oturttular.

2) Rum tarafında “hayır” çıkması hiç önemli değil; onlar nasıl olsa 1 Mayıs sonrası AB'ye girecekler.

3) KKTC “evet derse”, AB ambargolarını hafifleterek KKTC'ye değil, “Kuzeyde yaşayanlara”, siz de gelin diyecek. Ama sizin ayrı kimliğiniz yok, siz Kıbrıs Cumhuriyeti'nin (Rumların) bir parçasısınız zaten, Kıbrıs bir bütün olarak AB'ye alındı diyecekler.

4) Tanımadıkları KKTC'yi, ambargoyu kaldırma aldatmacası ile Rumlara monte edip AB'ye alacaklar.

5) Tabii biraz hafifleme yapacaklar. 50.000 dolayında Türk yani “liste dışı kalanlar” gönderileceklerdir. Ceplerine birkaç kuruş sadaka koyulacak.

6) Rumlar Annan Planı'nın işi biraz uzatan geniş sürecinden kurtulacaklar. AB aracılığı ile 1963-1974 dönemine fiilen dönülecek. Tek farkla; 120.000 kadar Türk “şimdilik” AB vatandaşlığına kavuşacaklar.

7) Birkaç yıl içinde “mal mülk ihtilâfları sonucu” bulunan Türklerin büyük çoğunluğu sağa sola dağılmaya, kaçmaya başlayacak.

8) Bu geçiş dönemi içinde ABD ve AB Kıbrıs'ta yeni askerî tesisler kuracak. Hatta bazıları NATO şemsiyesi içine alınacak.

9) Türk askerleri mi? Avrupa Birliği topraklarında Türk askerlerinin işi ne? Onlar KKTC'de iken bile işgalci ilân edilmişlerdi. Yeni AB kararları ile kısa sürede Türkiye'ye gönderileceklerdir.

Ya “hayır” olursa?

Ancak KKTC'de “hayır” çıkarsa bütün bu hesaplar bozulur. Rumlar, Atina, Brüksel, Vaşington ve Ankara hükümeti bütün beklentilerini ve hesaplarını KKTC'de “evet”e göre kurdular. Rumların “evet”i veya “hayır”ı hiç önemli değil, esas sonucu değiştirmiyor.

KKTC “hayır” derse, şu sonuçlar doğar:

- Annan Planı marifetiyle Türkiye'nin ve askerinin Kıbrıs'tan tasfiyesi suya düşer.

- KKTC halkı, Batı Trakya Türk azınlığı durumuna düşmekten kurtulur.

- Türk ordusu Adada kalacağı için “adadaki yeni kanlı oyunlar” engellenmiş olur, adada barış sürer.

- Kıbrıs adası, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP)'nin “askerî üsler cehennemi” olmaktan kurtulur.

Tabîî Ankara'da birileri de “söz verdikleri” Batılı dostlarına karşı biraz mahcup olurlar. Kıbrıs Türk halkı intihara evet diyecek mi, demeyecek mi? Bekleyip göreceğiz...

KIBRIS'TA EMPERYALİZM KAZANDI

KKTC'de yüzde altmış beş evet çıkması buna karşılık Rum kesiminde yüzde yetmiş hayır oyları aslında, “Ada dışındaki gelişmelerin Kıbrıs'a yansımalarının sonucudur”.

24 Nisan referandumu 12 yıllık bir sürecin sonucudur. Olayları serin kanlılıkla sıralayalım;

1) Avrupa Birliği 1992'de Rumlara, uluslararası antlaşmalara aykırı olarak yeşil ışık yakıyor. Adayı, iki devleti unutarak, bir Rum devleti olarak alacağını söylüyor. Çünkü Türkiye, AB'ye tam üye yapılmayacak, hatta tek yanlı bağlanarak özel statüye doğru götürülecektir.

2) Bu konuda, içimizdeki bazı siyasiler ve bazı işadamları ile “işbirliği yapılıyor”^(*). İş artık içeriden de bağlanmıştı.

3) 1995'te tek yanlı bağlayan Gümrük Birliği imzalanırken bile, imzadan 10 gün önce, 24 Şubat 1995'te ilk kapı aralanıyor. Brüksel, “başkanlık bildirgesi” açıklanıyor. Bu konuyu 25 Şubat'ta hem Tansu Çiller'e hem de Murat Karayalçın'a üçlü görüşmemizde anlatıyorum. Ama onlar 10 gün sonra imzalanacak Gümrük Birliğinin derdinde. Ortalıkta, bugün olduğu gibi davul zurnalar çalınıyor.

4) Avrupa KKTC'yi sıkıştırmak için 1994'te ambargo koyuyor. Amaç, Türkleri zor duruma sokup azınlık haline getirmek ve Türkiye'yi sıkıştırmak, bugünkü sonuca ulaşmak.

5) 1999'daki göstermelik AB adaylığında Kıbrıs ve Ege koşulları konuyor. Bekleme odasında Türkiye işgal ediliyor, kandırılıyor. Aynen bugün Annan Planında olduğu gibi.

(*) Türkiye-Avrupa İlişkilerinde Sessiz Darbe, Der Yay., 2004.

6) 2000'li yılların başında ABD ve AB Kıbrıs konusunda yakınlaşıyorlar. Artık Batı'nın bölge ve Türkiye politikaları daha da netleşiyor.

Annan Planı İngiltere ve ABD tarafından, Türkiye'yi ve askerlerini adadan tasfiye etmek için hazırlanıyor. Batı'nın projelerine sıcak bakmayan koalisyon hükümetleri yerine, yeni düzenlemeler gerekiyor.

Sermaye-İslâmcı koalisyonu ✓

Özal döneminde ABD'nin (ve Batı'nın) başlattığı “büyük özel sermaye modeli” yeterli olamıyor. Sermaye “gayri millî yapıyor, ancak halk ile teması kesiliyor”.

Halka ulaşmak için “sermayenin yanında İslâmcılığın oturtulması gerekli”. Gayri millî büyük sermaye ile İslâmcı siyasetin birleştirilmesi gerekiyor.

- Bir taraftan köylü ve varoşlarda yaşayanlar bu çatıya taşınacaktır;

- Öte yandan, gayri millî büyük sermaye “işlevsel dış örgütlenmeleri sağlayacaktır.”

Böylelikle Soğuk Savaş sonrasında Türkiye'ye ve bölgeye yönelik politikalar yürütülebilecektir.

Şöyle ki;

1) Türkiye içinde toplumsal demokrasi yerine İslâmcı demokrasi gelişecektir. Yalnız inançlar ve tarikatlar öne çıkmayacak, Cumhuriyet ve ulusal değerler de yavaş yavaş çözülecektir.

2) ABD ve AB'nin en büyük tehlike olarak gördükleri ulusal kimlikteki Atatürkçü ordu da ortadan kalkmış olacaktır. Bu konuda,

- köktendinci çevreler,
- gayri millî büyük sermaye ve
- Batı dünyası yani ABD ve AB mutlak bir ittifak içindedirler.

Annan Planı'nın yeri...

Annan Planı ABD ve AB için birkaç hedefe yönelik olarak hazırlandı.

- Bir taraftan Türkiye, askeri ile birlikte Kıbrıs adasından tasfiye edilecektir;
- Diğer taraftan ada, Büyük Ortadoğu Projesi'nin askerî üsler merkezi olarak yarın işlevini görmeye başlayacaktır. KKTC'deki referandumda yüzde atmış beş evet oyunu AB ve ABD, "Türkiye'ye karşı, Türkiye'yi Adadan tasfiyeye yönelik oylar olarak görüyorlar". Türkiye'yi dışarı atarken AB'yi (ve Rumları) bütün adaya egemen kılan oylar olarak değerlendireceklerdir.

KKTC'de evet oyları ile, "kazanan Batı emperyalizmi oldu". Rumlar ve Yunanistan, adayı bir "Helen adası" yapacaklarını haykırıyorlar.

Esas sorunumuz Batı emperyalizminin taleplerine ve dayatmalarına hayır diyecek yönetimleri oluşturamamamızda yatıyor. Köktendinciler ve gayri millî sermaye çevreleri "evet" konusunda Batı ile işbirliği yapıyorlar.

Son haftalarda Kıbrıs Rum Kesimi'nin duvarlarını, her yere asılan afişler süslüyordu. Bu afişlerin üzerinde "En iyi Türk ölü Türktür" yazıyordu.

Nedense bunlar bizim medyamızda hiç görülmedi. Kıbrıs'ın satışı aksamadan yürüsün diye...

BEN SANA MECBURUM...

Sky Türk'ün ekranına Attilâ İlhan'la birlikte çıkıyoruz. İkimizin arasında Özge Özsağman tüm haşmetiyle oturuyor. Kıbrıs'ı konuşuyoruz, ertesi gün referandum var.

- Aslında sadece Kıbrıs'ı değil dünya dengelerini, bölgemizin durumunu, Amerika ve Avrupa'nın marifetlerini konuşuyoruz.

- Amerika'yı ve Avrupa'yı, kapitalizmin nasıl sürüklendiğini tartışıyoruz...

- Batı'nın dev şirketlerinin dünyayı (ve Türkiye'yi) denetim altına almak için yaptıklarını anlatıyoruz...

- Ve sonucunda Batı emperyalizminin Kıbrıs'a nasıl el atmak istediğini göstermeye çalışıyoruz...

Referandumda “evet”lerin tarafında Amerika, Avrupa, AKP, büyük şirketler, gayri millî sermaye ve medyası toplanmışlar.

İki saat sonra programın sonunda Özge bir sürpriz yapıyor ve Attilâ İlhan'ın CD'sini çaldırıyor, “Ben sana mecburum...” diye sürüp giden şiiri dinliyoruz.

- İçim sızlıyor ve belki de gözümden bir damla yaş süzülüyor.

- Yalnız benim değil Özge'nin de, Attilâ İlhan'ın da...

- “Ben sana mecburum...” sözlerini sanki Kıbrıs'taki insancıklar söylüyor...

- Avrupa'nın esiri olmaya, hem de yarın bir Rum adasında azınlıktaki insancıklar olarak...

- Eskiden İngiliz ezmiş, sora Rum hırpalanmış... Şimdi de Ankara arkasını dönmüş, “Başının çaresine bak” diyor,

onu itiyor... Kendi başını kurtarmak için... “Git de nereye yamanırsan yaman, benden sana hayır yok” diyor...

- “Bize Türkiye'den hayır yok” diyen insancıklar da gidiyorlar. Yarın yurtlarını, Kıbrıs'ı terk edip çil yavrusu gibi sağa sola dağılacaklar. Ya da Rum gelip basacak...

- “Ben sana mecburum” diye yabana koşan, yabana itilen insanlar... Ortada bırakılan ve sonunda mecbur edilen insanlar... Türkiye'ye yaklaşmak yerine bir Avrupa kimliği için öz yurdunu, Adayı yarın terk etmek zorunda kalacak insancıklar...

- “Artık ben yokum, toprağım yok, vatanım yok” diyerek boynuna bağladığı kimlikle Avrupa kapılarına bir yetim gibi bırakılan insancıklar...

- Emperyalizmin sadakasına bırakılan kimsesizler misali...

- Ne yapsınlar, Avrupa kapısına terk edilen yetimler “Ben sana mecburum...” demeyecekler de ne diyecekler?

- “Türkiye beni terk etti, beni sana mecbur etti, başka çarem yok” demek zorunda kalan insancıklar...

Kim, kimi, neden?

Soğuk Savaş bitti, Türkiye “Batı'nın dışına ve karşısına alındı” ve ayrıştırma başladı... “Önce Kıbrıs dediler, Kıbrıs'taki Türklere de kale duvarlarının dışında mı kalmak istiyorsunuz yoksa iltica mı edeceksiniz?” diye sordular... Ve “evet” yanıtını aldılar...

- Öyle ya; Ankara onlara arkasını dönmüştü. Hükümet, “Ben artık karışmıyorum, garantör falan değilim, siz karar verin” diyerek onları yabana itiyordu.

Ankara'nın "yüksek tepelerinden" de bir esinti gelmemiştir. İnsancıklara seçenek bile bırakılmamıştır. Ankara, Brüksel, Vaşington hep birlikte "Evet deyin, evet deyin" diye tempo tutuyorlardı. Aralarında anlaşmışlardı, itiyorlardı. İnsancıklar mecbur bırakılmışlardı, başka seçenekleri yoktu. Evet demezlerse bir yetim gibi ortada kalacaklardı...

Onlar da gitmeye karar verdiler... Yarısı Anadolu'ya postalanacaklar... Kalan yarısı Avrupa kimliği ile sağda solda iş tutmaya çalışacak. Ama yarın Kıbrıs'ta bir tek Türk kalmayacak... Ankara, Vaşington, Brüksel anlamış, mecbursun...

- "Ben sana mecburum..." sözlerinde Kıbrıs'taki insancıkların kaderi dile getiriliyordu sanki... İçimiz belki de bunun için sızlıyordu... Yanağımıza düşen damlalar bundandı.

İnsancıklar adacıklarından ayrılmak istemeseler bile öyle ya da böyle gönderileceklerdi... İstemeseler de mecburlar, başka yol yoktu...

Batı emperyalizmi silahlarını donanmış, keskin dişlerini göstermişti... Mehmet Akif bu defa yanılmıştı... Çünkü canavar içimizdeydi... Ve yedi düvelin uzantıları...

İnsancıklar "Ben sana mecburum.." diyerek gidiyorlardı, yavaş yavaş...

ÖĞRENCİLER SÖMÜRÜYE KARŞI...

Genç Mülkiyeliler başkanı Ünal Vural beni arayıp haberi verdiğinde benim için sürpriz olmuştu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi öğrencilerinin oyları ile yılın iktisat yorumcusu seçilmiştim. Benim yaptığım yorumlar televizyonlarda ve gazetelerde söylenen ve yazılanlardan çok farklıydı. Alışılmışın dışında şeyler yazıyor ve söylüyordum. Medyada yorum deyince anlaşılan şuydu;

- Kur iner mi çıkar mı?

- Borsa önümüzdeki hafta beklenen olaylardan nasıl etkilenecek?

- ABD'nin faizleri çıkarması bizim faizcileri olumlu mu yoksa olumsuz mu etkiler?

- Falanca kurumun "Türkiye'ye verdiği not" ne olacak?

- Türkiye'ye kim borç verecek?

- Soros bugün ne söyleyecek?

Oysa ben bu yorumcuların her gün yaptıkları yorumlarla hiç ilgilenmemiştim. Düşünce ve değerlendirmelerimi Türkiye'nin makro gelişmeleri ve dünyanın gidişi üzerine yapıyordum.

- İktisadî politikaların uluslararası iktisadî ve siyasî ilişkiler üzerindeki sonuçlarını değerlendiriyordum.

- Gümrük Birliği benzeri kurulan tek yanlı kurumsal ilişkilerin büyüme, sanayileşme, dış denge, istihdam üzerindeki sonuçlarına bakıyordum.

- Ulusal piyasaya çok uluslu şirketlerin nasıl ve hangi amaçlarla sokulduğunu bulmaya gayret ediyordum.

- Soğuk Savaş sonrasında gayri milli büyük sermayenin kurduğu dış bağlar ile çiftçiyi, ulusal sanayiye ve dış politikayı nasıl etkilediğini araştırıyordum.

- Batı kapitalizminin Türkiye'yi bazı büyük sermaye çevreleri ile işbirliği yaparak nasıl sömürgeleştirmekte olduğunu göstermeye çalışıyordum.

Bu konular televizyonlarda ve gazetelerde her gün konuşan ve yazan “iktisat yorumcularının” hiç ilgilenmedikleri konulardı. Söz konusu iktisat yorumcuları borsa, kur, faiz üçgeni içinde kilitlemeye çalıştıkları Türkiye'yi IMF'nin, Vaşington'un gözlüğü ile yorumlayan kişilerdi.

Türkiye'yi, sanki onlardan biriymiş gibi, dışarıdakilerin gözü ile yorumluyorlardı.

Halbuki Türkiye Batı kapitalizminin içinde değildi. Onun dışı iterek sömürdüğü bir kimliğe doğru hızla sürükleniyordu. Borsa, faiz, kur tahlilleri, güneye giden bir geminin güvertesinde kuzeye koştuktan başka bir anlam taşımıyordu.

Esas meseleye girmeden olmaz...

Yorumlarda esas meseleye girmeden yani “geminin yönünü belirlemeden” güvertede aksi yönde koşturmak, halkı kandırmaktan başka bir anlam taşımaz.

Sevgili öğrencilerin beni seçmesi kendilerinin “televoleciler tarafından kandırılmadığını” göstermesi bakımından önemlidir. “Esas meseleyi” görmüş olmaları bakımından değerlidir.

İktisat biliminin “insan için” olduğunu, insanların mutluluğu için kullanılması gerektiğini kabul ettiğimiz zaman “siyasî iktisada” zaten adımımızı atmış oluruz.

Otomobilin motoru “iktisat” ise, direksiyonu da işin “siyasetidir”. Motoru tamir etmek iktisadın sadece bir bölümüdür. O motor kullanılarak hangi yöne gidileceğini direksiyondakiler belirler. Türkiye için konuşuyorsak burada,

- gelir bölüşümünün tartışılması gerekir;
- büyümenin ve istihdamın hedeflenmesi kaçınılmazdır;
- uluslararası iktisadî ve siyasî ilişkilerde karşılıklılık ilkesinin gözetilmesi gerekir.

Ve bunlar için de toplumsal (ve toplumcu) demokrasinin işletilmesi zorunlu olur. Oysa bizim televole yorumcularımız kur-faiz-borsa üçgenine kilitledikleri Türkiye ekonomisini bir mavna gibi Batı kapitalizminin yedeğine vermek istiyorlar.

İktisadî yorumculuk adı altında siyasî sömürgecilik pazarlıyorlar.

- Yaşasın çok uluslu şirketlerin egemenliği,
- Yaşasın Batı kapitalizminin emrindeki Türkiye,
- Yaşasın IMF, Dünya Ticaret Örgütü ve bize “not veren” kurumlar.

İçimizdeki Danimarka'nın düşünceleri bunlar, Batı'nın içimizdeki uzantıları olarak.

Öğrencilerin beni seçmiş olmasını “bir tepki” olarak görüyorum. İçimizdeki Danimarka'nın televolecilerinin halkı aldatmalarına karşı bir başkaldırı...

Soğuk Savaş sonrasında daha da vahşileşen Batı kapitalizmine ve emperyalizmine öğrencilerin verdikleri tepki çok anlamlı. Bu yolda kol kola birlikte yürüyeceğiz, başka bir seçeneğimiz bulunmuyor sevgili öğrenciler.

CEPHELER ORTAYA ÇIKARKEN...

Cepheler açık açık ortaya çıkıyor. Öne sürülen tetikçilerin arkasındakiler de görünmeye başladı. Gayri millî büyük sermayenin kökten dincilerle kurduğu koalisyon Brüksel ve Vaşington'un desteğini almış. Destekten de öteye "İpler Batı kapitalizminin eline geçmiş".

Gazeteler, televizyonlar ellerinde, halk aldatılıyor, karartma ve yanlış bilgilendirme var. Oligarşik bir yapı içinde fiilen örtülü bir faşist düzen uygulanmak isteniyor.

Türkiye'yi almayacak olan "Avrupa Birliği, bahane edilerek" Türkiye'de ulusal çıkarları ve Türkiye'nin bütünlüğünü koruyucu nitelikteki bütün kurumlar düşürül-
mek isteniyor.

- Medya ve bürokrasi düşürülmüş.
- Devlet kuşa çevrilmiş, eli kolu bağlanmış.
- Şimdi de eğitim kurumları ve ordu düşürülmek isteniyor.

- Medya ve bürokrasi düşürülmüş.

Ekonomi gayri millî sermaye ve çok uluslu şirketlere havale edilmek üzere. İşçinin, memurun, köylünün, esnafın, "ulusal sanayicinin çok uluslu sermayenin denetimine bırakıldığı bir düzene doğru gidiliyor".

7 Mart 2002'de Harp Akademileri'nde Tuncer Kılınc Paşa'nın "Ben de imza atarım" dediği konuşmamda, ufak bir hata yapmışım. "İçinde bulunduğumuz süreç devam ederse sekiz, on yıl sonra Türkiye'de ordu da parmağını oynatamayacak duruma gelecektir" demiştim. Benim bu konuşmayı yaptığım 7 Mart 2002 tarihi 3 Kasım 2002'nin oldukça gerisindeydi ve gayri millî sermaye-İslâmci ittifak-

kının bu kapsamda ve hızla gelişeceğini tahmin edememiştim. Süreç, sekiz, on yıldan çok daha kısa hale geldi.

Vaşington ve Brüksel'in de tam desteği ile Türkiye, Soğuk Savaş sonrasının en dramatik gelişmesini yaşamaya başladı.

Avrupa Birliği üyelik aldatmacası ile, bir paravan görevi üstlenmiştir. "Avrupa istiyor, ne yapalım" diyerek Türkiye'nin ulusal bütünlüğü içinde yer alan kaleler teker teker düşürülmeye başlandı. Türkiye resmen çökertiliyor ve Batı kapitalizminin arka bahçesi haline getiriliyor.

- Devlet kurumlarının yerine sermayenin ve İslâmcı çevrelerin yerleştiği görüldü.

- Medya, çok dramatik bir biçimde gayri millî sermayenin ve İslâmcı odakların yanına yerleşti.

- Vakıf üniversitelerinin bazıları, yabancı ve bölücü güç odaklarının Türkiye'deki üsleri durumuna getirildi.

- Şimdi de ulusal eğitim sisteminin çatısı ve temelleri değiştirilmek isteniyor. Ulusal eğitim İslâmî ve gayri millî bir düzene sokulmak isteniyor.

"İçeride ve dışarıda" ordunun ulusal kimliğinden rahatsız olan çevreler orduyu yıpratma politikalarını aksatmadan sürdürüyorlar.

Hangi doğrular, hangi yanlışlar?

- Türkiye'de ordunun siyaset içindeki ağırlığından rahatsız olanlar var.

- Ancak içimizdeki bu çevreler Vaşington'un ve Brüksel'in iç politika üzerindeki etkisinden hiç rahatsız olmuyorlar. Çünkü kendileri, ulusal orduya karşı AB ve

ABD ile işbirliği yapıyorlar. Cumhuriyet'e karşı olanlarla işbirliği yapıyorlar.

Türkiye en kırılgan ve zıtlıkların yaşandığı bir coğrafya. ABD ve AB bölge ile ilgili hesaplar yapıyorlar. Türkiye de hedefleri arasında bulunuyor.

Gayri millî ve İslâmcı bazı çevreler bu dış odakların Türkiye'deki ve bölgedeki araçları haline gelmeye başladılar.

Kuzey Irak'ta Talabani ve Barzani'nin yürüttükleri misyonu Türkiye'de Batı ile birlikte yürütüyorlar. Türkiye bu çemberi öyle ya da böyle kırmak zorundadır. Mevcut trend devam ederse, dört, beş yıl sonra Türkiye'de parçalanma süreci fiilen başlamış olacaktır.

Geçen yıl yayınladığım bir yazıda Türkiye'nin durumunu pervane böceğine benzetmiştim. Avrupa Birliği çekim alanına sokulan Türkiye hapsedildiği bekleme odasında ışığa gittiğini sanarak dağılmaktadır.

Ulusal cephenin güçlenerek devam etmesi dışında bir seçeneğimiz bulunmuyor. Ulusal cephe başarı sağlayamaz ise, Türkiye'nin dağılması ve çözülmesi kaçınılmaz bir sonuç olacaktır.

İşçi sendikaları, ulusal iş çevreleri, meslek odaları, üniversiteler, ulusal kimlikteki sivil toplum örgütleri ve siyasî partiler aynı cephede bütünleşmek zorundadırlar.

Herkes elini taşın altına sokmak durumundadır.

İNSANLARLA BÜTÜNLEŞMEK NE GÜZEL...

İki, üç aylık bir süre içinde bu kadar yoğun bir trafik yaşadığımı hatırlamıyorum. Hem de Stuttgart (Stuttgart), Hamburg, Paris, Viyana, Brüksel, Ankara, Antalya, Bolu, Bursa, Muğla, İzmit, İzmir ve daha birçok kente gittim. İstanbul içinde yedi-sekiz ayrı üniversite, bazı vakıflar, sivil toplum örgütleri, siyasî partiler...

Üç ay içinde 40 dolayında konferans... Kendi kendime şaşıyorum, bunlara nasıl yetişebiliyorum; anlamaya çalışıyorum. Ancak bu vazgeçemeyeceğim, katılmak zorunda olduğum bir etkinlikler zinciri. Bütün bu kurumlar beni ısrarla konuşma yapmam için davet ediyorlarsa, benim bunu yerine getirmem gerekir. Bu istekleri karşılamak bir aydınının, hele bir üniversite hocasının boynunun borcu. Zor da olsa, yorucu da olsa, okumamı ve bazı akademik çalışmalarımı olumsuz etkilese de bunu yerine getirmek zorundayım. En azından bir süre için.

Ayrıca, öğrencilerle, meslek örgütleri ile, öğretim üyeleri ile ve vatandaşlarla kendi mekânlarında ve kendi sorunları içinde birlikte olmak ve tartışmak bana büyük katkı sağlıyor.

- Anadolu insanının, kentlinin, köylünün, işçinin, hukukçunun, doktorun, öğretmenin nabzını tutuyorum.

- Her konferansım iki, üç saat sürüyor. Ben konuştuğundan sonra söyleşilerimiz başlıyor. Katılanlar her türlü sorunlarını dile getiriyorlar.

- Üniversiteleri, hocalarını, öğrencilerini daha yakından tanıyorum. Öğrencilerinin bugüne nasıl baktıklarını, yarınlarından ne beklediklerini anlamaya çalışıyorum.

- Ziraat mühendislerinden hukukçulara, siyasî parti temsilcilerinden işçi sendikalarına kadar her kesimden

insanla yakın temasım oluyor. İki günlük ziyarette en az 10-15 saat karşılıklı konuşuyoruz.

- Konferanslarımda insanlara, “gazetelerden, televizyonlardan duyamadıkları, okuyamadıkları gerçekleri” anlatıyorum. Madalyonun diğer yüzünü gözler önüne seriyorum.

- İnsanlar “karartmayı yırtmak, karanlığı dağıtmak istiyorlar”. Ben onlar için bu işlevi gördüğüme inanıyorum. Taleplerin yüzde onunu karşılayabildiğim konferanslarımda insanların gerçeklere doğru koşma, onu yakalama inançlarını ve isteklerini avucumun içindeymiş gibi hissediyorum.

- Verdiğim konferanslar yerel televizyonlarda geniş olarak yayımlanıyor. Kaydedilerek CD haline getiriliyor ve birçok kurumda yeniden gösteriliyor.

- Yazılı basın geniş ilgi gösteriyor. Yerel dergiler ve gazeteler yer veriyor.

- Baro ve benzeri diğer kuruluşlar bu konferanslar doğrultusunda eylem planları yapmaya başlıyorlar.

Kimler ilgi gösteriyor?

Üniversiteler, barolar, meslek odaları, işçi sendikaları, işveren kuruluşları, vakıflar, Atatürkçü Düşünce Derneği, benzeri dernekler ve bazı siyasî partiler çağırان kurumlar. Türkiye'nin son yıllarda gayri millî sermayenin, köktendincilerin ve Batılı çıkar odaklarının denetimi altına girmeye başlamasından rahatsız olan çevreler önde gelen kuruluşlar.

Bu alanda etkili olmak, bir şeyler yapmak istiyorlar. Ve yapıyorlar da.

- Gayri millî cephe de işte bundan korkuyor. Türkiye'deki gerçek meselenin, “ulusal bakanlar ile gayri millî faaliyette bulunanlar arasında olduğunun anlaşılmasından” ödleri patlıyor.

- Bu nedenle “gayri millî cephenin kimliğini örtmeye çalışıyorlar”. “19 Mayıs'ta ilk hedefimiz Avrupa”; “Örovizyon'la Avrupalı olduk”. “Tony Blair, vs. bizim arkamızda” gibi manşetlerle gerçeği örtmeye çalışıyorlar.

- Gerçekler ise farklı; Türkiye AB'ye alınmıyor, tek yanlı bağlanıyor. ABD bölgede Türkiye üzerinde egemen olmak istiyor. Türkiye'nin kolu, kanadı kırılıyor. Çok uluslu şirketler iç pazara egemen oluyorlar. Dış denge bozuluyor, dış ticaret açığı giderek daha da kötüleşiyor.

Tarım, Batı kapitalizminin tekeline sokuluyor. Gayri millî sermaye içeride köktendincilerle işbirliği içinde. Arkalarına Brüksel'i ve Vaşington'u almışlar.

Konferanslarımda bütün bu gerçekleri bir bir anlatıyorum. İstatistikleri ile, örnekleri ile, isimleri ve cisimleri ile masanın üzerine yatırıyoruz.

İnsanlar beni bu gerçekleri daha iyi anlamak için çağırıyorlar. Bana kendi duygularını ve düşüncelerini aktarıyorlar. İnsanlarla aramda ilginç bağlar meydana geliyor. Her kesimden, her düzeyde insanla fikir alış verişinde bulunuyorum. İşçisi, çiftçisi, öğretmeni, hukukçusu, mühendisi ve işadınının ulusalcı olanı ile bütünleşiyoruz.

Yurt dışındaki Türklerin ilgisi bir başka. Onlara yurt hasreti de eklenince işin boyutları değişiyor. Yaban ellere göçen de göçemeyen de dertli. İnsanın kaderi mi? Yoksa sadece bizim insanımızın alın yazısı mı? Hiçbiri değil tabii, biz insansak, geleceğimiz de bizim elimizde olacaktır. Kafamızla ve gerekirse de yumruğumuzla elde etmek zorundayız. Çünkü başka bir yol bulunmuyor...

KARARTMA GÜLLERİ

- Elvan, 5000 metre dünya rekorunu kırdı, Türk bayrakları gazetelerin baş sayfalarında, herkes mutlu.

- Örovizyon'da iyi gidiyoruz ne mutlu bize, Avrupa ile yarışıyoruz.

- Hele Süreyya'nın geçen yılki başarıları, bayraklar, övgüler yer yerinden oynuyor.

- Türkiye G-8'lerde zirvede de yer aldı, patronlar bir fikirle masaya oturdu, birlikte öğündük!

Şimdi gelelim öteki Türkiye'ye;

- Türkiye Avrupa Birliği'nin bekleme odasına hapsedilmiş oyalanıyor. Bir arka bahçe haline dönüştürülmüş ve sömürülüyor.

- Çok uluslu şirketler iç pazarımızı ele geçiriyor.

- Türkiye ABD'nin ve AB'nin güdümüne giriyor.

- Cumhuriyet'in altı oyuluyor, "Batı, Türkiye'de bir İslâm Cumhuriyeti görmek istiyor". İçeride bazıları, "evet iyi olur" diyerek işbirliği yapıyorlar.

- Gayri millî sermaye siyaseti, ekonomiyi, bürokrasiyi ve eğitimi denetimi altına alıyor. Hem de dışarıdakilerle birlikte, ortaklık içinde.

- İşsizlik hızla büyüyor, Türkiye dış borç batağının içine sürükleniyor; dış ticaret açığı sürekli genişliyor.

- Türkiye, "ulus devlet kimliğinden hızla uzaklaşıyor".

- ABD ve AB, Mondros ve Sevr koşullarını çağrıştıran dayatmalarla karşımıza geliyorlar.

Bu da öteki Türkiye'den manzaralar. Köylünün, işçinin, memurun, esnafın, ulusal sanayinin yaşadığı Türkiye budur. Yani 70 milyonun Türkiye'si.

İçimizdeki Danimarka ise gerçek Türkiye'yi unutturmak için spor, müzik ve G8 zirvesi ve halkı, Türkiye'nin ne kadar önemli, gelişen, büyüyen bir ülke olduğuna inandırmaya çalışmaktadır.

Ya buz dağının altı?

Nesnel ölçülere baktığımız zaman Türkiye'nin "Batı'nın denetimi altına sokularak nasıl sömürgeleştirildiğini" anlıyoruz.

1) Türkiye uluslararası ilişkilerinde, "Batı'daki ülkelelerin aksine, dışarıya iktisadî ve siyasî olarak bağlanmaktadır". Bu bağlanma, hem antlaşmalarla, hem de fiilen gerçekleşmektedir. Birkaç örnek verelim;

- ABD ile yapılan askerî antlaşmalarla, "tek taraflı bağlanmıştır".

- AB ile yapılan Gümrük Birliği ile, "hiçbir uygar ülkenin yapmadığı bir biçimde" tek yanlı bağımlı duruma getirildi.

- Kıbrıs örneğinde olduğu gibi, "uluslararası antlaşmalardan doğan haklarını koruyamaz ve kullanamaz hale sokuldu. Dayatmalara boyun eğildi.

- Cumhuriyet'i ve Türkiye'nin bütünlüğünü hedef alan "dış baskı ve dayatmaları karşılamaz duruma getirildik".

- Dışarıdan ve içeriden bazı çevrelerden gelen "İslâmî Cumhuriyet" taleplerine kapıları aralamaya başladı.

- Ortadoğu ve Kuzey Irak'ta Türkiye aleyhine dayatılmakta olan oluşumlara, tepki veremez hale getirildik. Bunlar fiilen gerçekleşmekte olan somut gelişmelerdir.

Kimse bunlara doğru değildir diyemez.

2) Türkiye iktisadî olarak da tam bir çıkmazın içine itilmektedir. Bazı somut gelişmeler şunlardır:

- Türkiye'de büyük sermayenin bir bölümü, "Batı'nın çok uluslu şirketlerinin Türkiye'deki uzantıları" durumuna gelmeye başladılar. Bunlar yalnız ticarî ve iktisadî değil, siyasî olarak da bu misyonun içine girmişlerdir.

Sadece iç pazarın Batı kapitalizminin denetimi altına sokulması bakımından değil, "Vaşington'un ve Brüksel'in Türkiye'yi siyasî denetimleri altına almaları konusunda da" aynı işlevi görmeye başladılar.

- Bu çevreler, köktendincilerle işbirliği yaparak, "Türkiye'nin bütünüyle zemininin kaydırılması ve değiştirilmesi konusunda" çaba gösteriyorlar.

- İktisadî işgal ve siyasî işgal arasında "bir bütünleşme ve dışallık yaratılarak" Türkiye sömürgeleştirilmektedir. Çok uluslu şirketlerin çıkarları, etnik ve dinî ayrışmalar ve bölgesel askerî operasyonlar bütünleştirilmektedir.

- Çok uluslu şirketlerin Türkiye'deki ortakları Büyük Ortadoğu Projesi'ni savunuyorlar; NATO'nun bölge ülkelerine yönelik saldırı projelerini savunuyorlar. Etnik ayrımcılığı ve Türkiye'nin bölünmesini birlikte savunuyorlar.

Türkiye'nin iktisadî ve siyasî olarak içine düşürüldüğü kötü durumun perdelenmesi için içimizdeki Danimarka, sporu, müziği ve popüler televizyon gösterilerini bir maske olarak kullanıyorlar.

Bu göz bağını, bu perdelenmeleri yırtıp atmak zorundayız; Türkiye'nin kurtuluşu buna bağlı.

BİREY, TOPLUM VE DEMOKRASİ

- Türkiye çözüştürülüyor ve çözüştürülürken de ilginç bir çelişki yaşıyor.

Bireyci düşünce, bireyci bakış açısı öne çıkarılıyor. Ancak bu "bireyci" bakış açısı "bireysel ile toplumsal arasındaki dengeye dayanmıyor".

- Örneğin, "bireysel özgürlüklerin toplumsal haklar ile bütünleştiği" bir bireysellik yerine sadece "bireycilik" öne çıkarılıyor.

- Bireycilik, "bireyin çıkarının her ne pahasına olursa olsun, üstün tutulması" demektir. Bireyin yere tükürmesinden, kaldırımların mafya tarafından işgaline ve anarşiye kadar uzanır. Sonunda da faşist anlayışı ve yapıyı getirir.

- "Benim memurum işini bilir" zihniyeti bireysellik değil, bireyciliktir. Kamu yararını tahrip etmek için "bireyci öğelerin baskın çıkması demektir". Bu zihniyet, "emperyalizmin ve sermayenin egemenliğini sağlamak için kullanılır".

- Bugün Türkiye'de toplumsal ve toplumcu devlet yapısının ortadan kalkması ve Türkiye'nin Batı emperyalizmine tek yanlı bağlanmakta oluşu sonucu şu manzara ile karşı karşıya bulunuyoruz: İnsanlar uygar toplumlarda olduğu gibi "sosyal devlet şemsiyesi altına alınamadıkları için" bireysel çıkarlar ile toplumsal çıkarlar karşı karşıya gelmektedir. Bireylere, "içinde bulunduğumuz olanaklara göre çıkarlarınızı sağlayın" denmektedir.

Zincirin halkalarını görmeye çalışalım;

1) Yerli büyük şirket iş yapmak için "çok uluslu şirketin Türkiye pazarındaki çıkarlarına" hizmet etmektedir. Yerli şirket ile köylünün, işçinin, ulusal sanayinin çıkarları

karşı karşıya gelmektedir. Bunun yüzlerce örneğini yazılarımda ve kitaplarımda gösterdim.

2) Ulusal politikalar olmadığı için yerli sanayiciler ve üreticiler ithalatçılığa başlamışlardır. Dün sanayi tesisleri ile övünen sanayicilerimiz yabancı şirketlerle birlikte çalışarak ithalatçı olmuşlardır. Büyük kentleri yabancılara parselletmişlerdir.

Hem de sudan, yoğurttan, dondurmadan, şezlonga kadar.

Böyle yaptıkları için de dış ticaret açığımız hızla büyümekte, artan dış borçlar yüzünden Türkiye sömürgeleşmektedir.

3) Esnaf büyük kentlerde kaldırımları işgal etmektedir. Köylüye ormanlar dağıtılarak “bireysel çıkar ile kamu yararı karşı karşıya getirilmektedir”. Daha da ötesi Ege’de ve Akdeniz’de sahil şeridinde inşa edilen evler İngiliz’e, Alman’a satılmaktadır. Bu satış yerel halk ve firmalar için “kârlı bir satış” oluyor. Ancak ülkenin en güzel yerleri yabancıların tapulu malı haline geliyor. Yabancı yerleşip yörede “turizmi yönetmeye” soyunuyor. Mallarını satanlar da beş, on yıl yiyip içtikten sonra “ırgılaşmaya” başlıyorlar. Burada da bireysel çıkar ile bütünleştirilmiş “makro politikalar”, yani ulusal politikalar yok. Oluşturulamıyor, çünkü demokrasimiz biçimsel çalışıyor; toplumsal ve toplumcu demokrasi özellikle çalıştırılmıyor.

4) Öğrenci burs mu alacak, hoca araştırma mı yapacak? AB’nin Sokrates bursuna başvurması gerekiyor. Bu AB’nin Türkiye’ye yaptığı yardım. Hangi yardım? Her yıl 12-13 milyar Euro ihracat fazlası ile Türkiye’yi kazıklayarak elde ettiği kazancın yüzde birini, binde birini vererek yaptığı yardım.

Bu yardımı yaparken de “yarın Türkiye'den daha fazla kazanmak için” altyapıyı hazırlıyor ve kendi yandaşlarını besliyor. Devlet olsak, Türkiye olsak, ulusal politikalarımız olsa, dışarıya her yıl kaptırdığımız (2003'te 22 milyar dolar) parayı kaptırmaz, dışarıya avuç açmadan kendi kaynaklarımızı yaratırız.

Burs meselesinde de bireysel çıkar ile kamusal çıkar karşı karşıya getiriliyor.

Az gelişmişliğin ölçüsü...

Az gelişmişliğin ölçüsü buradadır; gelişmiş toplumlar “bireysel çıkar ile toplumsal çıkarı örtüşen toplumlardır”. Birey trafik kuralına uyduğu için kamusal trafik düzeni iyidir. Ormanlar bireylere verilmediği için, kaldırımlar esnafa işgal ettirilmediği için bireyin çıkarı ile kamunun yararı örtüşürülür.

Bizde sosyal devletin olmaması, ulusal politikaların oluşturulmaması ve uygulanmaması toplumsal gelişmenin (ve yararın) gerçekleşmesini engelliyor.

Bu yalnızca bir “iç mesele değildir”: “iç dengeler ve dış dengeler arasındaki bağlar sonucu” ortaya çıkmıştır.

- Batı emperyalizminin Türkiye'ye müdahaleleri, içerdeki toplumsal ve toplumcu demokratik gelişme hareketini engellemeleri, aynen 1961 Anayasasını ortadan kaldırdıkları gibi...

- İçeride “gayri millî öğeleri besleyerek” ulusal politikaların uygulanmasını engellemelerinde olduğu gibi. Bazı sermaye çevrelerini kendilerine bağladılar; köktendinci siyasî oluşumları destekleyip kendi uzantılarını sağladılar.

- Bu bozuk düzeni yönetenler de “birey ile toplumu karşı karşıya getirip” işleri istedikleri gibi yürütüyorlar.

Türkiye'nin yeniden ayağa kalkabilmesi için bireysel çıkarlar ile toplumsal çıkarların örtüştürülmesi gerekir. Bunun için de, bu örtüşmeyi engelleyenlerin iyi teşhis edilip tasfiye edilmeleri gerekir.

Yani içimizdeki Danimarka'nın tasfiye edilmesi gerekiyor. Gerçek demokrasinin işlemesi, bireyin çıkarları ile toplumun yararının örtüşmesi; bireysel haklar ve özgürlükler ile toplumsal hakların birlikte geliştirilmesinin yolu buradan geçmektedir.

BAZI ARKADAŞLAR NASIL TARAF DEĞİŞTİRDİ?

Bütün bunlar 90'lı yıllar başlarken daha da keskinleşiyordu.

- Dünya, Batı kapitalizmi ve “diğerleri” diye bölünmeye başlarken Türkiye içinde de çözümler artıyordu. Özalıcılığın egemen olmaya başladığı yıllardan itibaren “içerideki semiren sermaye çevreleri”, yeni bir cephe oluşturmaya başlamıştı. Sermayeye hizmet edenler ve etmeyenler olarak bölünmeler görölüyordu.

- Ancak 90'lı yıllarda başlayan süreç farklıydı. Sadece “sermayenin yanında olanlar ve olmayanlar” biçiminde değil, “ABD'nin ve Avrupa'nın yanında yer alacaklar ve almayacaklar” olarak da ayrılmalar görölüdü.

ABD ve Avrupa, futbolcu transfer edercesine aydını, profesörü, gazeteciyi, bürokrati, işadamını, siyasetçiyi hatta işçi sendikasını yanına çekmeye başladı.

Bazı arkadaşlarımı tanıyamıyorum. Dünya meselelerinde, Türkiye'nin ulusal sorunlarında benzer görüşleri paylaştığımız bazı arkadaşlar saf değıştirmeye başlamışlardı.

- Adeta, Türkiye'nin tarafından ABD'nin (ve Avrupa'nın) tarafına geçiyorlardı. Bu arkadaşları karşı tarafa transfer olmaya iten faktörler nelerdi?

1) Soğuk Savaş bitmişti, ABD (ve Avrupa) dünyanın tek hâkimi olmaya soyunuyorlardı. Türkiye ve bölge üzerindeki hesaplar (ve hesaplaşmalar) gündeme geliyordu. 1991'de Körfez Krizi ilk sinyallerini vermişti.

2) Türkiye artık Soğuk Savaş döneminde olduğu gibi, “kerhen içine alındığı batı şemsiyesinin dışına itiliyordu”. ABD ve Avrupa'nın bölgedeki (ve Türkiye'deki) taleplerine ve dayatmalarına “karşı çıkılmayacağını” düşünenler,

daha şimdiden galibin belli olduğuna inandıkları tarafta yer alıyorlardı.

3) Onlara göre sonuç nasılsa belliydi. Karşı koymanın bir anlamı yoktu. Akılcı davranmak gerekiyordu. Kaleyi gereksiz yere savunarak kan dökülmemeliydi.

Kale kapılarını daha baştan itibaren açıp teslim olursak “denetim altına girmek o kadar da kötü sayılmazdı”. Üstelik kendileri kapıları açtırarak ülkeyi teslim edenler arasında bulunacakları için galiplerin sevgi ve desteğini de kazanacaklardı.

4) Çok değişik kesimlerden insanlar gelişmeleri bu anlayış içinde değerlendirerek “sonucu belli olan mücadelede, en baştan galiplerin yanında yer alarak” içimizdeki Danimarka’yı kurmaya başladılar.

Çöken değerler...

Olaylar çok hızlı geliyordu. Fikir beraberliği içinde bulunduğumuzu sandığım bir gazeteci dostum iki üç ay gibi kısa bir sürede transferini gerçekleştiriyor ve bizim cepheden karşı cepheye geçiyordu. Cephe değiştirmeyen diğer dostlarla konuşup meseleyi çözmeye çalışıyorduk. İnanılması çok zordu.

Soğuk Savaş sonrası Batı emperyalizminin, egemenliğinin artık kaçınılmaz olduğuna inanan “bazı aydınlar” resmen saf değiştiriyorlardı.

1994 ve 1995 yıllarında Avrupa Birliği ile Gümrük Birliği tartışmaları sürerken karşı tarafa transfer olan aydın, yazar, düşünür ve işadamlarının durumu daha da netleşti. Konu ile ilgim dolayısıyla görüştüğüm bu insanlar saf değiştirmelerine mazeret yaratıyorlar ve gerçekleri görmek

istemiyorlardı. Gümrük Birliği'ne karşı başlattığım imza kampanyasını yürütürken bunu daha da net görebildim.

“Yarın transfer olmak zorunda kalırız” düşüncesi ile imza etmiyorlardı. Türkiye'nin tarafında bulunduklarını, karşı tarafa göstermek istemiyorlardı. Bukalemun gibi renk ve kimlik değiştirdiler.

- Yaptıkları “hesap” şahsî çıkarları bakımından “akılcı bir değerlendirme” olarak görülebilir. Ancak, bu ağır yük-
le nasıl yaşayabiliyorlardı? Vicdan muhasebesi yapmadan yaşanabilir miydi?

Meselenin özünde galiba bu yatıyor. En baştan bu ağır yük-
le yaşayabileceklerini kabul ederek “akılcı bir tercih yapıyorlar”!

Eski bir arkadaşım, bir Amerikalı diplomat John kendi tarafında yer almasına rağmen ABD emperyalizmine dayanamadı ve ailesiyle birlikte kiliseye sığındı, papaz oldu. Dışışleri ve emperyalizmi dine sığınarak terketmek zorunda kaldı.

John bizim yerli transferlerden daha vicdanlı olduğunu gösterdi. Darısı bizimkilerin başına.. Ama, ya bizim İslâmcı satılmışlara ne diyeceğiz? Hem kâfirin yanında yer alıyorlar hem Allah'ı kandırdıklarını sanıyorlar!...

BİREY - TOPLUM ÇATIŞMASINDAN MANZARALAR...

Konferansımı izleyenler savunduğum düşüncelere destek veriyorlar. Ulusal politikaların sanayide, ticarete, sosyal sorunlarda, uluslararası ilişkilerde insanımıza kazandıracakları konusunda kimsenin kuşkuşu yok.

- Ulusal sanayi, teknoloji, istihdam politikası yürütülürse işçi de, sanayici de önünü görür, ne yapacağını bilir.

- Ulusal eğitim politikası Cumhuriyetin devamı için vazgeçilmezdir. Yabancı dilde eğitim yanlıştır. Bu yalnız sömürgelerde olur.

- Türkiye yabancı dev şirketlerin tekel kurdukları bir arka bahçe olamaz, dış dünya ile karşılıklılık ilkesine dayalı uygar ilişkiler kurmak zorundayız.

- Bütün bunlar, "Türkiye'de herkese kazandırır", kaybeden olmaz. Köylü, işçi, memur, ulusal sanayici, tüccar, esnaf kârlı çıkar.

- Eğitimin ulusal kimliğine ve bütünlüğüne de özel bir önem veriyorum konuşmamda.

Öne sürdüğüm görüşler salonu ağzına kadar dolduran izleyiciler tarafından tam destek görüyor, hem de büyük bir coşku içinde gösteriyorlar desteklerini.

Türkiye'de iktisattan siyasete, eğitimden teknolojiye yapılması gerekenler belli. Ulusal düzeyde, makro politikalar olarak yapılması gerekenleri herkes destekliyor. İşler bu düzeyde mükemmel. Çünkü bunlar bireyi de, toplumu da birlikte geliştiren "çağdaş uygarlığa, demokrasiye, refaha götüren" politika ve uygulamalar.

Ülkede kaybeden yok, herkes kazanıyor. Bu görüşlere izleyiciler tam destek veriyorlar. Çelişkili bir durum yok.

Ve gelelim “bireysel” tercihlere...

Konferansın sonu ve tartışma bölümü başlarken ilk soruyu ben yöneltiyorum: “Çocuğunu ilk ve orta öğretimde, İstanbul'da yabancı okullara yerleştirmek isteyen kaç kişi var?”

Ve eller havaya kalkıyor. Yabancı okullar diye sorduklarım tabii ki misyoner okulları. Misyoner okullarına karşı olan izleyicilerim çocuklarını misyoner okullarına göndermek istiyorlar.

İşte Türkiye'nin veya az gelişmiş ülkelerin çelişkisi temelde burada yatıyor. Bireyler, şahıslar, insanlar ne kadar iyi niyetli, idealist, toplumcu olurlarsa olsunlar “bozuk düzen” önlerine böylesine koşullar dayatıyor.

- Sigaranın zararlı, öldürücü olduğunu bile bile içmek gibi bir şey...

- Hatta daha da ötesi, “uyuşturucu alışkanlığından kendini kurtaramamak, yavaş yavaş ölüme doğru yol almak gibi bir koşullanma...

- Birey kendini kurtarmak için “toplumsal fayda” ile karşı karşıya gelmek zorunda bırakılmıştır. Bunun gerisinde gerçek demokrasiyi “işlettirmeyen güçlerin” kurdukları düzen var.

Bireyleri ve bireysel çıkarları bozuk düzenin koşullarına göre kilitlemek, onlara başka seçenek bırakmamak. Bozuk düzen “alternatif bırakmadan” tek yol gösteriyor, “ayakta kalmak için kendi toplumuna karşı olacaksın”.

- Bireyler ileri gitmek için "misyoner okullarını tercih etmek zorunda bırakılıyorlar". Oysa toplum çöküyor.
- Şirketler ayakta kalmak için "çokuluslu devlerin Türkiye'deki çıkarlarını kollamak durumundalar".
- Siyasîler ayakta (iktidarda) kalabilmek için dış güçlerin Türkiye'deki ve bölgedeki çıkarlarına hizmet etmek zorundalar.

Ve sonuçta içeride, uzun vadede herkes kaybediyor; toplumsal refah sağlanamıyor, dış bağımlılık artıyor, iç siyasî kargaşa ve dengesizlikler büyüyor.

Birlikte kazanmanın yolu...

Siyasî, sosyal ve iktisadî olarak birlikte kazanmanın yolu bireysel çıkarlar ile toplumsal (ve toplumcu) çıkarlar arasında bütünleşme (örtüşme) sağlanmasından geçiyor. Bu aynı zamanda gelişmenin, uygarlaşmanın ve demokratikleşmenin de en belirgin göstergesidir.

— Birey eğitimi düşünürken "misyoner faaliyetlerinin bir aracı haline gelmeyecek".

— Şirketler işlerini yürütürken "yabancı güçlerle Türkiye aleyhine işbirliğine girmeyecek".

— Siyasî partiler iktidarda kalmak için dış güçlerin desteğine dayanmayacak, kendi halkından güç alacak.

— Sivil toplum örgütleri Brüksel'in veya Vaşington'un maşası durumuna düşmeyecek...

Konferans salonundaki izleyiciler doğru yolun ne olduğunu çok iyi bilmelerine rağmen, kendilerine dayatılan koşulların yarattığı çelişkiler arasında sıkışıp kalmışlardı. Aynen bir uyuşturucu bağımlısı gibi...

TÜRKİYE'DE AYDIN VE SOL

Türkiye'de aydın ve solun çelişkileri 1990 sonrasında daha açık bir biçimde ortaya çıkmaya başladı. Türkiye'nin elit'i kendisini Avrupa'ya (ve Batı'ya) yakın görüyor. Hatta onun gibi olmak istiyor.

- Buna karşılık Avrupa Türkiye'yi içine almıyor; siyasi, iktisadî, askerî ve kültürel olarak himayesi (ve mandası) altında kabul edebiliyor.

- İşte bu durum Türkiye'de aydın (ve elit) çevrelerde sorun ve çelişki yaratıyor. Bu toplumun aydını (ve eliti), kendi toplumuna (ve halkına) ihanet etme karşılığında Avrupa ile yakınlaşabiliyor. Batılılaşmak için halkına karşı olmak zorunda.

- Aydınlar (ve elit) bazen farkında olarak bazen de farkında olmayarak ikiye bölünüyorlar. Bir kısmı Avrupa'nın (ve Batı'nın) bu dayatmasını tarihsel sürecin içinde doğal bir oluşum gibi görüyor ve kabulleniyor. Karşı koymayarak "bir sömürge aydını haline dönüşüyor". Bunun için bir tercihte bulunmasına bile gerek yok; sadece "bir şey yapmaması yetiyor da artıyor bile".

- Elit'in benzemek (ve olmak) istediği Avrupa ve Batı "dışarıya ve Türkiye'ye karşı kapanıyor". Kuzey Amerika ve Avrupa Birliği dışındakiler, "Batı'dan izole ediliyorlar".

- Küreselleşme de bu izolasyonun bir parçası: Küreselleşme, "yerkürenin ABD ve Avrupa tarafından yönetilmesi" anlamına geliyor onlar için. Türk aydını (ve eliti), Türkiye'yi de idare etmek isteyenlere benzemeye çalışıyor. Batı'nın sunduğu tek seçenek ise "himayem altına gir" oluyor. Yani gönüllü sömürgeci ol...

- Tabii bu böyle söylenmiyor; "Büyük şirketlerime kapılarını aç; siyasetini, bürokrasini, güvenliğini Batı kapitalizminin egemenlik alanına sok yeter" diyor.

Türkiye'deki elit de tam bir "sömürge eliti oluyor", başka bir seçenek bulunmuyor.

Sol'un durumu daha da zor...

Türkiye'deki sol ile Avrupa'daki sol birbirlerine karşı olmak zorundalar. Avrupa'da sol özellikle 1990 sonrası Batı emperyalizminin bir parçası olmuş durumda. İşçisi, emeklisi, memuru, sanatçısı, çiftçisi refah düzeyini koruyabilmek ve arttırabilmek için Avrupa'nın (ve ABD'nin) dışarıyı sömürmesi gerekiyor. Dev şirketlerin Türkiye'yi denetimleri altında tutması, Başbakanlarının bizim siyasilere dayatarak uçak, metro, bilgisayar, olimpiyat stadı köprü ihalelerini almaları gerekiyor.

Tütünde, pamukta, pancarda, çayda, mısırdada, hatta meyvede Türk köylüsünün sömürülmesi gerekiyor. Bu sayede Avrupalı (ve ABD'li) köylü refah düzeyini koruyabilecektir.

Avrupa'da "sol geçinen" partiler ve ülkelerinin ve AB'nin dış sömürü politikalarını var güçleri ile destekliyorlar. 1990 sonrasında Avrupa'da grev sonucu düşen bir hükümet gördünüz mü? Göremezsiniz, işçi-işveren beraberliği dış sömürde bütünleşmiş durumdadır. Refahları bu sömürü düzeninin devamına bağlı.

J Türk solu ne yapmalı?

- Türkiye'de sol bugün tütünde, pamukta, çayda, pancarda "devlet müdahalesinin" ve devletçiliğinin savunucusu olmak zorunda.

Tütünde yabancı tekellere karşı durmak zorunda. Eğer bizim sol, “Ben solun, çiftçinin, köylünün, memurun, işçinin arkasındayım” diyorsa tabii.

- Türkiye’de sol ulusal sanayinin yabancı dev şirketlere karşı korunmasını savunmalıdır. Yerlinin yerine yabancı yerleşince yalnız iktisat değil siyaset de, kültür de, eğitim de, medya da yabancının eline geçmektedir.

- Türkiye’de sol, “AB ile tek yanlı ilişki düzenine karşı durmalıdır”. Gümrük Birliği ile kurulan tek yanlı düzen “Türkiye ekonomisini, siyasetini ve kültürünü sömürgeleştirmektedir”. “Ben solum” diyen bir düşünce ve örgüt sömürgeciliği savunamaz.

- Türkiye’de sol güçlü bir devlet yapısını, etkin, büyük ve müdahaleci bir devlet düzenini savunmalıdır.

- Türkiye’de sol, “siyasette, iktisatta, savunmada, kültürde ulusal politikaları savunmak durumundadır”. “Ben solum ama gayri millîyim” demek ile “Ben Batı emperyalizminin bir uzantısıyım” demek arasında hiçbir fark yoktur. Türkiye’de sol en ılımlısından en uçtakine kadar “anti emperyalist bir çizgide” bulunmak durumunda. Yani Hugo Chavez’lerin, Lula Da Silva’ların bulunduğu çizgide, kendi halkının tarafında ve yanında durmak zorundadır.

- Çok uluslu şirketlere karşı çıkmayan,
- İş pazarın işgaline tepki vermeyen,
- Güçlü ve ulusal bir devlet yapısını savunmayan sol, Türkiye’de sol olamaz.

Kısacası Türkiye’de sol, “ikiye bölünmüş bir Türkiye’de” hangi Türkiye’nin yanında duracağını iyi bilmek ve görmek durumundadır:

- Kendi halkının, işçisinin, memurunun, köylüsünün ve ulusal sanayicisinin yanında mıdır?

- Türkiye'nin tek yanlı bağlanmasına karşı durarak ulusal politikaları mı savunmaktadır?

- Yoksa "sol adı altında" Batı emperyalizminin Türkiye'deki çıkarlarını mı korumaktadır?

Sol olup olmamayı Türkiye'de belirleyen başlıca öğeler bunlardır. Gerisi boş laftan ibarettir ve aldatmacadır.

ELİT-AYDIN ORTAKLIĞI VE ÇATIŞMASI ÜZERİNE...

Esas çıkış noktası gözardı edildiği zaman her şey anlaşılmaz olur.

- Tutuculuk nedir? Tutucular kimlerdir? Anlayamazsınız.

- Liberal düşünce, özgürlük gibi kavramlar birbirlerine karışır.

- Hele demokrasi, hele insan hakları gibi kavramlar faşizmin ve emperyalizmin araçları yaptıkları cici oyuncaklara dönüşüverirler.

- Bazen Amerika, bir emperyalist güç olarak Irak'ı işgale kalkarken "demokrasi götürüyorum" yalanını söyler. Bazen de Türkiye Batı kapitalizminin sömürgesi yapılırken insan haklarının geliştiği söylenir. Ülke sömürgeleşirken insan haklarının nasıl geliştiği anlatılır hale gelir.

- Bazı aydınlar bu karmaşa cümbüşü içinde her şeyi istedikleri ambalaj içine koyup pazarlayabilirler. Özünde halka karşı olanlar, halkçı ve demokrat kılığa bürünürler.

Kimse kimsenin söylediğini ve yazdığını anlayamaz hale gelir.

- Bazıları bunu ister, kavramların karıştığı, şarlatanlığın erdem gibi gösterildiği bir zemin oluşur.

- Ortalık ıslıl ıslıl parıldarken örtülü bir faşizm ve aldatmaca vardır aslında. Aynen Şarlo "Diktatör" filminde onun, "Diktatörler özgürlüğü kendileri için isterler" dediği gibi.

- Kimin eli kimin cebinde bunu da göremezsiniz; demokrasi derken hükmedenler kimler? Kim kimi

gölgeliyor? Arkada saklananlar kimler? Anlayamazsınız. Araya kara perdeler gerilmiştir.

- Düşünürler, “sistemi pek düşünmeden”, onu veri olarak, düşünme ve aydınlatma görevlerini yaparlar. Bunu bir oyun gibi görenler çoğunluktadır. Bilgisayar oyunlarından siyaset oyunlarına, medyadan akademik oyunlara kadar uzanan geniş bir yelpazedir bu.

- Önemli olan “elit ve düşünür kimliklerini” sürdürmektir onlar için. O ya da bu düzen hiç önemli değildir.

- Emperyalizmin gücü, ışıltısı hatta maddî olanakları da görünmez bir el gibi ortalığı denetler. Aynen Adam Smith'in dediği “gizli el” gibi.

- Aydının görmezlikten gelerek meşrûlaştırdığı” bir gizli el vardır ortalıkta. Aydınlar genellikle bunu görmek istemezler; bir türlü, “Görmüyor musunuz, kral çıplak” demek cesaretini gösteremezler.

Kralın elbiselerini tartışmayı sürdürürler. Batı kapitalizminin (ve emperyalizminin) kendilerine sunduğu bireysel ve “elit” olanakları reddedemezler.

- Onlar için esas olan bu olanaklardan yararlanmak ve “aydın-elit karması içindeki oyununu sürdürmektir”.

- Türkiye bu alanda küresel araştırmacılara geniş olanaklar sağlayan bir laboratuvar gibidir. Tanzimatla temelleri atılan elit-aydın ortaklığı Gazi'den sonra tekrar eski rayına sokulmuştur.

- Türkiye'de “gerçekten aydın olmak için elit olmaktan vazgeçmek gerekir”. Çünkü elit olmak demek Batı kapitalizminin (ve emperyalizminin) sunduğu olanaklarla beraber olmak anlamına gelir.

- Yani kendi halkı ile karşı karşıya kalan bir elit (ve aydın) çıkar karşımıza. Batı kapitalizmi kendi dışındaki Dünya'ya ve halklara karşı, sömüren bir kimlikle varlığını sürdürdüğü için bu çelişki kaçınılmazdır.

Turnusol kağıdı, Avrupa birliği...

Bazı aydınlarımız, hatta bazı akademisyenlerimiz Avrupa Birliği ile Türkiye arasındaki ilişkilerin çok önemli bir bölümünün tek yanlı ve sömürgeci bir biçimde geliştiğini görmek istemezler. Bir kısmı bunu bilinçli olarak yapar; işin bu yönünü görerek yazıp konuşması demek "Avrupa'nın (ve Batı'nın) hoşlanmayacağı şeyleri gündeme getirmesi demektir". Bu ise aydının (ve akademisyenin) "elit kimliğinin" bugününü ve yarınını tartışır hale getirir.

Yarı bilinçli göz ardı edilenler ise yalnız çevresindeki-leri değil, biraz da kendi kendilerini aldatmak zorunda kalırlar. Çocuklarının eğitiminden Batı çevrelerinin itibar (ve kaynaklarına) kadar pek çok şey bu oyunu sürdürmelerine bağlıdır.

Ara sıra vicdanları sızlasa da sonunda, "bu Dünya'yı kurtarmak bana mı düştü" genellemesi ile vicdanlarını bilinç altına itiverirler. Aslında bu genellemeyi yaptıkları zaman "aydın olmaktan vazgeçtiklerini" anlamak istemezler.

Tanzimat'ın sömürge aydını gömleğini sırtlarına geçirip kendilerini kurtarırlar.

Türkiye'nin aydını "nesnel bir aydın" olamaz. Türkiye tek yanlı bağlanıp sömürgeleşirken bu gerçeği bile bile gözardı etmek sömürgeciliği (ve emperyalizmi) benimsemek olmaz mı?

Bunlar “sömürge eliti” olabilirler ama asla bir aydın değildirler. Çünkü Türkiye gibi ülkelerde aydının “kendi halkının yanında” yer alması gerekir.

Kendi halkına karşı emperyalizmin tarafında yer alan bir “aydın” düşünülebilir mi? Bu olsa olsa sadece bir “Tanzimat elitidir”...

ORDUNUN POLİTİKADA İŞİ VAR MI? YOK MU?

- Asker tabîi ki siyasetin dışında olmalı. Ama bu durum hangi koşullarda sağlanır?

- Fransa gibi, İsveç gibi toplumsal ve toplumcu demokrasi işliyorsaydı, parlamenter sistem içinde sosyal sınıflar parlamentodaki yerlerini almışlarsaydı, ordunun politikada işi ne? Tabîi ki dışarıda kalmalı.

- İşçi, köylü, işveren dengeli bir biçimde sistemdeki yerlerini almışlarsaydı, ordunun politikaya girmesi demokrasiyi bozar.

- Bu "siyasal paylaşım", beraberinde "iktisadi ve sosyal paylaşımı" getiriyorsa, ordu dış güvenlikten başka bir şey düşünmemelidir.

- Ülkede siyasî, iktisadî, sosyal ve kültürel faaliyetler "o ülkenin kendi çıkarları doğrultusunda" işletilebiliyorsa ordu dışarıda durmalıdır.

Bütün bu koşullarda asker tabîi ki siyasetin dışında kalacaktır. Asker sadece, "ülkenin ulusal güvenliğini sağlamakla yetinecek ve bundan öteye hiçbir şeyi aklından dahi geçiremeyecektir".

Ya madalyonun öbür yüzü?

- Ama ülkede siyaset ve demokrasi adı altında büyük bir kargaşa yaşıyorsa. Küçük bir oligarşik çevre dış güçleri arkasına alıp ülkeyi yönetiyorsa:

- Ülke "gayri millî ve ulusalcı" olarak iki cepheye bölünmüşse?

• Gayri millî cephe, "kendi özel çıkarlarının ve hesaplarının doğrultusunda dış güçlerle" kader birliği yapmaya başlamışsa...

- Ülke dışarıdaki güç odaklarına tek yanlı bağlanıyorsa:
 - Ülkede toplumsal ve toplumsal demokrasinin çalıştırılmaması için daha önceki yararlı anayasalar "faşist ve emperyalist iç ve dış odaklar tarafından" törpülenmiş ve budanmışsa...
 - Ülkede Avrupa'da olduğu gibi, işçi sendikaları, memur sendikaları ve çiftçilerin siyasal örgütlenme ve partileşmeleri engelleniyorsa..
 - Parti içi demokrasi çalışmıyor, bu yönde kanunlar özellikle çıkarılmıyorsa...
 - O ülkede 80 yıldır devam eden Cumhuriyet'e ve kurulmak istenen çağdaş düzene karşı, "Batı emperyalizmine geçiş için ciddi girişimler fiilen yapılıyorsa"...
 - Ülke iş çevreleriyle, siyasî partileri ile, işçi sendikaları ile, üniversiteler ile "gayri millî ve millî" olarak ayrıştırılmış ve karşı karşıya getirilmişse...
 - Bölücü bazı çevreler ülkenin bütünlüğüne karşı "emperyalist dış odaklarla" işbirliği içinde bulunuyorlarsa...
 - O ülkenin bulunduğu coğrafya bir ateş çemberi gibi ülkenin etrafını sarmışsa...
 - Gayri millî cephe emperyalizmin tarafında yer alırken ülkenin geleceği tehlike içine atılıyorsa...
- Kısacası, iki Türkiye ortaya çıkmaya başlamış ise; Ordu'nun "Ben taraf değilim, ben bu cepheleşmede yokum; ne haliniz varsa görün" diyebilme lüksü var mıdır?
- Cumhuriyetin ve Gazi Mustafa Kemal'in Ordusu'nun böyle bir tarafsız misyonu bulunmamaktadır. Keşke Türkiye'de, bir Fransa gibi, bir İsveç gibi iç dengelerin sağ-

lanmasına kimse çomak sokmasa da ordu da kışlasından hiç dışarı çıkmasa?

Ordu kimin tarafında...

- Ordu gerçek demokrasinin yani toplumsal ve toplumsal politikaların tarafında olmak durumundadır.

- Ordu Türkiye üzerinde bölücü ve sömürgeci hesaplar yapan dış odakların bu faaliyetlerini, "içeride engellemek zorundadır".

- Ordu, bu dış çevrelerle işbirliği yapan iç odakların "karşısında olmak zorundadır".

- Ordu, dış ekonomik ilişkilerde Türk köylüsünün, işçisinin, memurunun ve ulusal sanayinin yanında olmalıdır.

- Ordu Cumhuriyet'in ve çağdaş uygarlık ölçütlerinin destekçisi olmak zorundadır;

Ve bütün bu zorunluluklar arasında tam bir tutarlılık ve bütünleşme vardır.

- Kendi tarafınızda ulusalcı bakıyorsanız, halkçı olabilirsiniz, Cumhuriyetçi olabilirsiniz, demokrat olabilirsiniz";

- Uluslararası iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel ilişkilerde "tek yanlılığı değil de karşılıklılık ve denge politikasını savunuyorsanız" uygar ve çağdaş bir toplum olabilirsiniz;

- Bir yandan "AB'ye gümrük birliği ile tek yanlı bağlanmayı görmezlikten gelip", diğer yandan ben demokratım, ben çağdaşım veya ben Cumhuriyet'ten yanayım diyemezsiniz.

- İslâmî kuralların toplumsal yaşamda uygulanmasına karşı çıkarken, "İslâmî Cumhuriyeti Batı emperyalizminin desteklediğini gözardı edersek" kendi kendimizi aldatmış

oluruz. Çünkü "bu odakların içeride güç kazanmasını sağlayanlar" dışarıdaki çevrelerdir. Bataklığı kurutmadan sivrisineklerle baş edemezsiniz.

Türkiye'de gerçek demokrasi kurulup işleyinceye kadar ordu, taraf olmak zorundadır. Çünkü biçimsel demokrasiyi maşa gibi kullananlar, oligarşik bir düzen içinde Türkiye'yi odakların bir arka bahçesi haline getirmeye çalışıyorlar.

İÇİMİZ... DIŞIMIZ...

Televizyonda karşımda oturan konuşmacı eski bakan, emekli büyükelçi ve köşe yazarı olan kişi “AB ile ilişkileri en iyi işadamı bilir, onların dediğini yapmak gerekir” diyordu.

Dediği doğrudu ama Türkiye için değil. Amerika'yı Ford, Philip Morris, Ekson (Exxon) gibi dev şirketler yönetir ve bu şirketlerin patronları Avrupa'yla ilişkilerin ne olacağını, Ortadoğu'nun ne zaman işgal edileceğini, Bush'lara söyler. ABD Senatosu da büyük oranda Amerikan iş çevrelerinin güdümünde olan siyasî bir kurumdur.

Ancak Amerikan şirketlerinin dış kazançları (sömürülere), Amerikan işçisine, köylüsüne, halkına, öğrencisine ve işadamına refah olarak geri döner. Şirketlerin özel çıkarları ile halkın çıkarları, “sömürü sonucu” örtüşürler. İşler Türkiye ve benzeri ülkeler için ise böyle değildir.

Özellikle gayri millî sermaye çevreleri Batı'nın dev şirketlerine “bağlı ve bağımlı” durumdadırlar. O dev şirketlerin çıkarları doğrultusunda hareket ederler.

- O nedenle Türkiye'nin dış ticaret açığı sürekli artmak zorundadır, sistem tek yanlı kurulur ve işletilir.

- O nedenle dış borç sürekli artar.

- O nedenle Türk çayının yerine buzlu teneke kutu çay kültürel emperyalizmin bir aracı olarak yerlisinin yerine, Batı şirketleri tarafından dayatılır.

- O nedenle Türkiye'de imalat sanayinde “bir birim mal üretimi için gerekli dış girdi 10 yıl içinde %35'den bugün %60'a yükselmiştir”.

- O nedenle "iç siyaset" dev şirketlerin, Brüksel'in ve Vaşington'un iplerini tuttuğu oligarşik ve faşist bir düzen sergiler.

- O nedenle dış ticaret açığı patlarken bazı medya çevreleri "ihracat patlıyor" yalanını Göbels'in propaganda makineleri gibi sayfalara (ve ekranlara) taşırlar.

Hangi işadamı?

"İşadamının dediği" de, hangi işadamı?

- Kendi kaderini Batı'nın büyük şirketlerinin eline vermiş; "Vaşington ve Brüksel ile pazarlıklar yaparak iktidar değiştiren" gayri millî iş çevreleri mi? Onlara göre "iş" demek "Batı'nın ki" demektir; Batı şirketlerinin yanında olmak demektir; Türkiye'nin toprağını, sanayisini, KİT'ini, insanını, kültürünü, özgürlüğünü "pazarlayan" çevreler demektir.

Eh "onların dediği" şey de Batı'nın istediklerini vermek anlamına geliyor. Kendi evlerini, maaşlarını, banka hesaplarını vermiyorlar ya; halkın, köylünün, işçinin, esnafın, Cumhuriyet'in sırtından geçiniyorlar. Satılan Türkiye olsun, o da dert mi onlar için... Kendileri ayakta ya, yeter de artar bile.

Halk bu sahte bölünmeyi "ve ayrıştırmayı" görmek ve anlamak durumunda. O güzelim Datça'nın ve Ege'ye nazlı nazlı bakan anfitiyatrosunu ağzına kadar dolduran güzel insanlara bir yaz günü seslenirken bütün bu gerçekleri dile getirmeye çalışıyordum geçtiğimiz aylarda.

- Türkiye'de neden "herkesin birlikte kazanıp mutlu olacağı"; iktisadî, siyasî, kültürel alanlarda birlikte yararlanacağımız koşulları geliştirmek varken bir azınlık neden

emperyalizmin kucagina düşer? Neden onlarla işbirliği yapar hale gelir?

- Bazı büyük sermaye çevreleri “neden gidip Brüksel'in, Vaşington'un ve dev şirketlerinin Türkiye'deki maşası olurlar”?

- Maşası olduktan sonra neden pamukçuyu, tütüncüyü, çaycuyu, pancarcıyı, meyvacıyı bile bile ezdirtirler?

- Neden ulusal sanayi tesislerini, önce çalışamaz hale getirirler sonra da Batı'nın tekellerine sattırırlar?

- Neden İslâmcı siyaset ile işbirliği yaparak emperyalizmin dalbudak salmasına yardımcı olurlar? Atatürk Cumhuriyeti'nin, İslâmcı Cumhuriyet olmasına destek verirler?

- Onların, yani Batılıların yaptığı gibi “neden kendi toplumları ile bütünleşerek” herkesin kazanacağı bir ortam yaratmazlar?

- Ve sonunda, Türkiye'nin parçalanmasına destek vermiş olurlar.

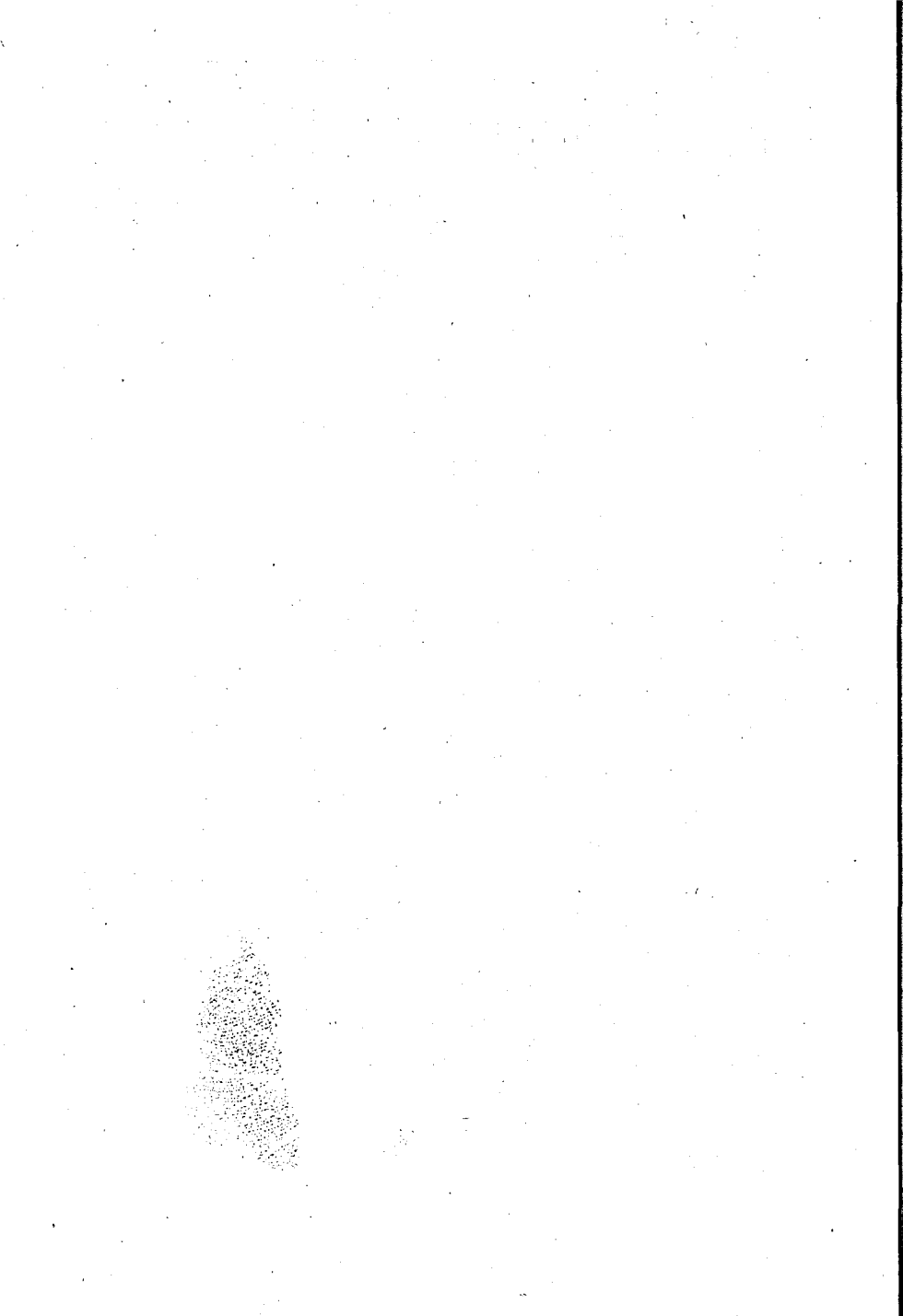
Gümrük Birliği'nin iyi mi olduğunu “işadımı bilir” diyen kişi gayri millî iş çevrelerini kastediyordu. Kendisi belki de meselenin farkında bile değildi.

Yabancılarla oturup yabancılarla kalktığı için “dünyaya onların gözü ile bakıyordu”. Orada şirketlerin dediği oluyor, herkes kazanıyor; bizde de öyle olsun diye düşünmüş bile olabilir! Onun için, sözü dinlenmesi gereken patronlar (ve şirketler) zaten gayri millî hale gelmiş iş çevreleri. Sorunun temel yanlışlığı burada yatıyor.

Gelişmiş toplumlar, bireyler ile toplum arasında bütünleşmeyi ve çıkar örtüşmelerini sağlamış toplumlardır.

Az gelişmiş toplumlar ise içlerinde “gayri milli bir çevrenin”, emperyalizmin maşası olduğu toplumlardır.

Türkiye'de kimin ne olduğunu görmek, anlamak ve örgütlü bir biçimde tepki vermek zorundayız. Bunu yapabilen birçok ülke var, biz neden yapmayalım?

II. BÖLÜM

KAPİTALİZM VE TÜRKİYE

HANGİ İKTİSAT SORGULAMASI...

KANLI MI? KANSIZ MI?

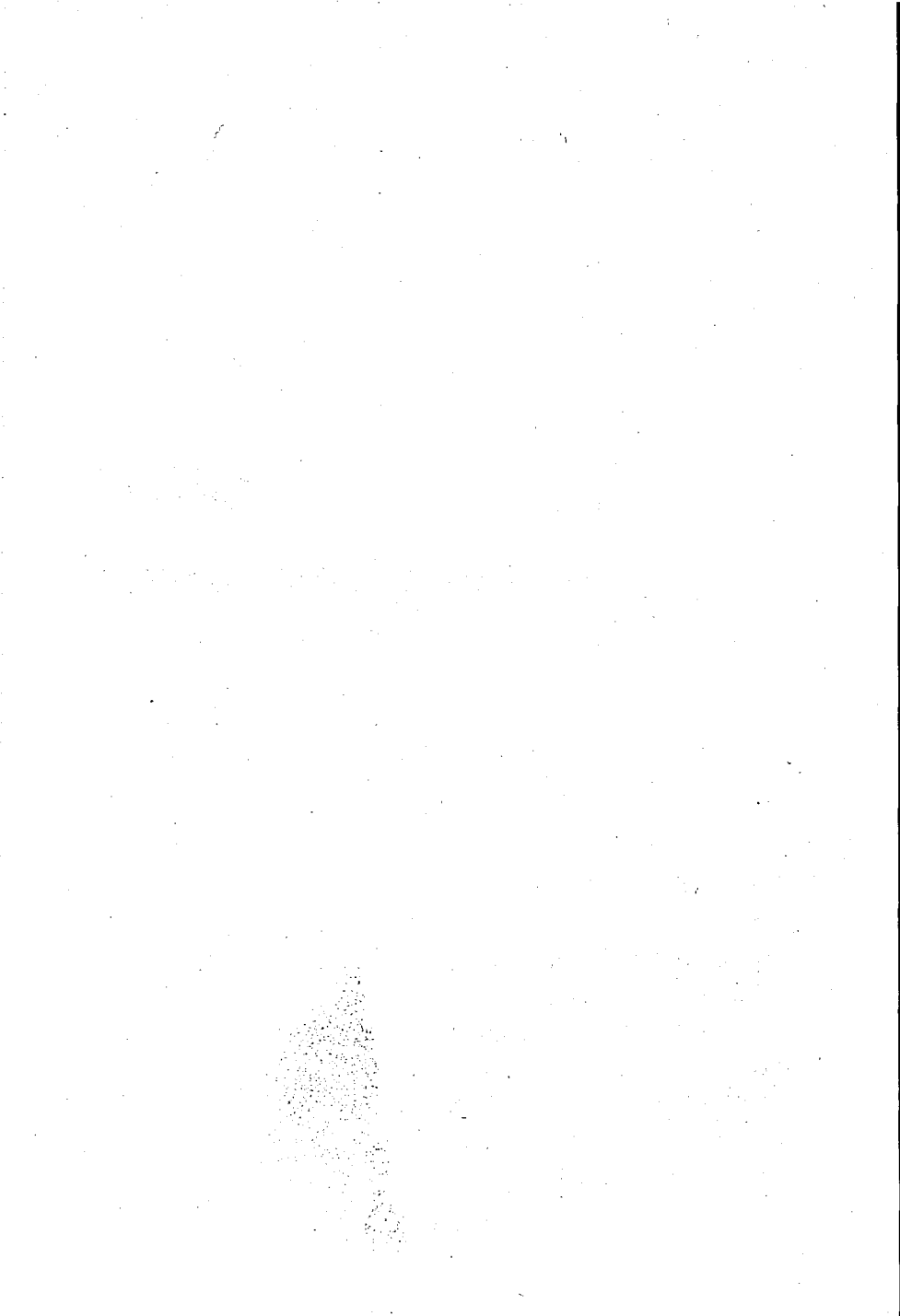
GÖRKEMLİ MÜZENİN SAKLADIKLARI

PİYASA, DEMOKRASİ VE YENİ LİBERALİZM

FAKİRLİK, ÖZELLEŞTİRME VE İKİ TÜRKİYE

PARİSTEKİ YENİ HAREKET VE TÜRKİYE

BATI KAPİTALİZMİ BİR BÜTÜNDÜR

HANGİ İKTİSAT SORGULAMASI...

Avrupa 250-300 yıl boyunca denizaşırı sömürgeleri ile beslenmiş. Daha sonra ABD, kapitalizmin yeni üyesi olarak bu halkaya eklenmiş.

Son iki yüzyıl içinde Avrupa'da (ve Batı'da) iktisat bilimine katkıda bulunan düşünür ve iktisatçılar, zorunlu olarak "Batı kapitalizminin ürünlerini" sergilemişler.

- İktisat bilimi (ve öğretisi) olarak, Avrupa (ve Batı) kapitalizminin sorunlarına çözüm aramışlar. Britanya İmparatorluğu'nun denizaşırı ülkelerle ticareti için odak noktasına yerleştiğinde dış ticaret (uluslararası ticaret) meseleleri ilgilerini çekmiş ve teorik alanda da bu konulara eğilmişler.

- Avrupa aristokrasisinin denizaşırı gelirleri hızla arttığında, elde biriken paraları değerlendirmek için borsalar üzerine yoğunlaşmışlar.

- Elde edilen zenginliğin (ve paranın) değerini koruyabilmek için enflasyon teorilerinin cazibesi artmış.

Yoğunlaşılın konular çoğunlukla, Avrupa (ve Batı) sömürgeciliğinin ve kapitalizminin çıkarlarını ve statüsünü koruyacak bir biçimde ortaya çıkmış.

İktisat öğretisi ile sömürgecilik ve kapitalizm bütünleşmiş. Bunu da doğal karşılamak gerekir. Soğuk yerde yaşayanlar ısınmanın, sıcak yerde yaşayanlarda serinlemenin yollarını ararlar. Avrupa ülkeleri dört kıtayı sömürürken de bu düzeni iktisat öğretisi ile bütünleştirmek zorunda kalmış.

Bütünyle değilse bile, iktisat öğretisi 200-250 yıl boyunca sömürgecilik düzeninin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde gelişmiş.

- Avrupa'daki sınıfsal çatışmalar "kapitalizme karşı ve alternatif" iktisat öğretisini de uyardı. Bu alanda sosyalist "düşünce sistemi" teorik olarak gelişme gösterdi.

- Ancak Avrupa asırlardır dört kıtayı sömürdüğü için bu sömürü düzeni, "kapitalist iktisat öğretisinin" egemen olmasına yol açtı. 19. yüzyılda Avrupa'nın sömürgeciliğine ABD de katıldı.

Kapitalizmin kolonileştirmesi...

Avrupa ve ABD'deki iktisat öğretisi, kapitalizmin ve sömürgeciliğin onlara sağladığı "refah kültürü" içinde doğmuş ve gelişmiştir. Bu nedenle bugün Avrupa ve ABD'de egemen olan iktisat öğretisi "küresel değil, yerel ve nisbîdir".

Batı kapitalizmine özgüdür ve ancak Batı kapitalizmine kazandıran bir öğretilerdir. Birkaç yüzyıl boyunca Avrupa'nın ve sonra ABD'nin denizaşırı toprakları sömürmesi süreci içinde gelişmiştir.

Ya kaybedenlerin iktisadı?

Batı kapitalizminin denizaşırı toprakları sömürürken ortaya çıkarıp geliştirdiği iktisat kültürü (ve öğretisi) acaba sömürülenler için de geçerli olabilir mi?

Evet olabilir; ancak rollerin değişmesi ve sihirli bir değnek, 250 yıldır sömürülenlerin, "Batı kapitalizminin tüm donanımlarını elde edip Batıyı sömürmesi gerekir"! Bu gerçekleşmeyeceğine göre bugün Avrupa ve ABD'nin

sahip olduğu iktisat öğretisini “diğerleri için” geçerli kabul edemeyiz.

Batı kapitalizmi kendi iktisat öğretisini “azgelişmiş ülkeler içinde yeni iktisadî koloniler oluşturarak” yürütme-ye çalışıyor. Türkiye örneğinde olduğu gibi.

- Gayri millî büyük sermaye, Avrupa ve ABD ekonomileri (ve firmaları) ile işbirliği yaparak kendi halkını sö-mürmektedir.

- Batı kapitalizminin dev şirketlerine aracılık ederek iç pazarı onların tekelleri altına sokmaktadır.

- Türk çiftçisinin, sanayicisinin, hatta tüccarının aley-hine Batı kapitalizminin çıkarlarını geliştirmektedir.

- Devleti küçülterek, ulusal sanayi, tarım, dış ticaret, eğitim politikalarını yavaş yavaş yok ederek Batı kapita-lizminin egemenliğine yardımcı olmaktadır.

Batı kapitalizmi kendi öğretisini, bizde olduğu gibi i-çimizde Danimarkalar (koloniler) oluşturarak, öngördüğü iktisat kurallarını (ve öğretilerini) uygulattırmaktadır.

Türkiye gibi ülkelerde toplumsal (ve toplumcu) de-mokrasiler bu nedenle Batı kapitalizmi tarafından engelle-niyor. Engellenmese, içerideki Danimarkaların tasfiyesi sonucu doğar.

Batı kapitalizminin içimizdeki kolonileri, bugün karşı karşıya kaldığımız en büyük sorunumuzdur. Azgelişmiş ülkelerin kısır döngüsü budur...

KANLI MI? KANSIZ MI?

Doğu Perinçek'in Şubat 2004 Teori dergisinde benim için yazdığı 36 sayfalık kitap (ve görüş) eleştirisine 11 sayfalık "teknik" yanıtı Teori'nin Mart 2004 sayısında vermiştim.

Okurların dikkatini çekmiş. Değişik üniversitelerde verdiğim konferanslarda yalnız öğrenciler ve öğretim üyeleri değil "dışarıdan gelenler" de soru yönelttiler. 12 Mayıs 2004'te Uludağ Üniversitesi'nde (Bursa) verdiğim konferansta soruldu. Bir izleyici "Hocam siz haklı çıkmadınız mı? Kıbrıs'ı göz göre göre sessiz sedasız vermedik mi? Demek ki işgal kansız da oluyormuş" deyiverdi!

Oysa ben Kıbrıs'ın durumunu "Verilmiş Kıbrıs'ın Davası" başlığı ile Cumhuriyet'te daha Şubat 2004'te bütün safahâtı ile anlatmışım.

Gerçekten de Ocak 2004 ile Mayıs 2004 arasında meydana gelen dramatik olaylar, "Ankara'nın da el açıklığı sonucu", Kıbrıs'ın Türkiye'den koparılmasına imkân vermişti.

- Türkiye garantör ülke olmasına rağmen hükümet bunu hatırlamak istemedi. Hem de TBMM'nin almış olduğu kararlara rağmen.

- Hükümet, uluslararası antlaşmalardan doğan haklarımızı da kullanmadı.

To Viva (Atina) gazetesinin 18 Mayıs'ta attığı manşette Tayyip Erdoğan'ın Yunanistan Başbakanı Karamanlis'e samimiyetle söylediği ifade yer alıyordu; "Kıbrıs başımın derdiydi, bu dertten kurtuldum". Aynı manşet 19 Mayıs 2004 tarihli Cumhuriyet gazetesinde birinci sayfada yer aldı.

“Kıbrıs başımızın derdi” ifadesini son birkaç yıldır, “bizim gayri millî sermaye çevreleri de” sıkça kullanmışlardı. Brüksel ve Vaşington'un talepleri yerine getirilince başımızdan bir dert gitmiş oluyordu.

Attilâ İlhan'a birkaç hafta öncesinde kanlı mı, kansız mı meselesini hatırlattığımda bana Denктаş'ın, “Gerekirse yeniden eski günlerdeki gibi mücadeleye başlarız” ifadesini, “Denктаş dağa çıkar valla” biçiminde yansıttı ve 1936'da Mustafa Kemal'in Meclis'te yaptığı bir konuşmadan söz etti; “Hatay konusunda istediğim desteği alamazsam istifa eder, Hatay'da fiilî mücadeleye başlarım” demişti. Bu örneği TRT'deki bir konuşmasında da belirtmişti.

Aynı konuyu Özcan Buze ile Ulusal Kanal'da benim konuk olarak katıldığım “Erol Manisalı ile Sohbet” programında hem Attilâ İlhan'ı hem de Doğu Perinçek'i anarak anlattım.

Askerler ve siviller

“Kanlı mı, kansız mı” meselesi 7 Mart 2002'de Harp Akademileri'ndeki tartışmada da ortaya çıktı. Yapmış olduğum konuşmanın sonunda, “Eğer Avrupa Birliği (ve Batı) ile mevcut tek yanlı iktisadî ve siyasî süreç aksamadan devam ederse, sekiz, on yıl sonra Türkiye'de TSK bile, Batı dayatmaları karşısında parmağını oynatamayacak hale gelir” demiştim. Benden hemen sonra söz alan MGK Genel Sekreteri Orgeneral Tuncer Kılınç da, “Erol Manisalı'nın söylediklerinin tamamına katılıyorum” değerlendirmesini yaptı.

- Avrupa'nın (ve Batı'nın) bizi sömürdüğünü,
- Tek yanlı bağladığını,

- Bu süreç devam ederse Batı'nın Türkiye'yi yavaş yavaş işgal etmiş olacağını, MGK Genel Sekreteri de kabul etmişti.

2004'ün ilk aylarında art arda verdiğim konferanslarda soruların içinde bu konu çokça yer aldı. Aslında bu konu 1990'lı yılların ortalarında ve sonunda Fazilet Partisi'nin başkanı Necmettin Erbakan tarafından da dile getirilmişti. Kanlı mı, kansız mı meselesi "apayrı bir konuymuş gibi görünen ve bugünkü gelişmelere asimetrik biçimde uyan" özellik gösteriyor.

Kıbrıs sessiz sedasız, "burnumuz bile kanamadan" git-tiğine göre ters simetrideki işler kansız bir biçimde pekâla yürütülebiliyor.

Türkiye'nin iç dengelerine dış destekle egemen olma-ya başlayan "sermaye-İslâmcı" koalisyonu, işleri kansız halde yürütmektedir. İşlerin sessiz sedasız ve sivil darbelerle nasıl götürüldüğünü Sessiz Darbe'de tüm ayrıntılarına kadar yazdığımdan dolayı benim için sürpriz değil, hatta haber değeri bile yok!

Erbakan, Tayyip, Denktaş, Kılınç, İlhan, Doğu, Sermaye derken kanlılar ve kansızlar birbirine karıştı. Ancak bir şey çok net olarak ortada; Fazilet'in İslâmcılığına bugün, sermaye, gayri millî İslâm, Vaşington ve Brüksel eklendikten sonra işler sessiz sedasız halledilmeye başlandı. Aynen Kıbrıs olayında olduğu gibi.

Medya ortalığa sis bombaları atıyor, hiçbir şey görülüyor. Tony Blair Türkiye'ye geldiği gün İstanbul'daki bombalama olayları gazete ve televizyonlarda sansür edildi, iş bu noktaya kadar vardı.

Kanlı ve bombalı olaylar bile kansız hale getirilmeye çalışılıyor, ne garip... Ve en önemlisi: 1961 Anayasası'nın

olumlu gelişmeleri nasıl silindi ve tersine çevrildi. Suçlu mu? Batı'nın emperyalist güçleri ve içimizdeki uzantıları...

12 Mart'lar, 12 Eylül'ler, Özalıcılık ve nihayet son halka; sermaye-köktendinci koalisyonu... siz karar verin, işler kanlı-bıçaklı mı yürüyor? Yoksa sessiz ve derinden mi?

GÖRKEMLİ MÜZENİN SAKLADIKLARI

Afrika Kraliyet Müzesi'nin ihtişamı insanı büyülüyor. Brüksel dışındaki bu zarif ve görkemli müzede bana eşlik eden Türk genci ilginç gözlemlerini sıralıyor.

- Belçikalı kendini göstermekten hoşlanmaz, kendini hep saklar. Fransızlar, İngilizler gibi öne çıkmaz, çıkmadı.

- Belçikalı "aptalı oynar". Bu oyunu diğer Avrupalılara karşı Belçika kurulduğundan beri, yani 175 yıldır çok iyi kullanmıştır.

- Belçikalı gittiği yeri çok iyi inceler; böceğinden insan kemiğine ve insan iliğine kadar!

Brüksel'in hemen dışındaki bu muhteşem yapının içindekiler gerçekten çok güzel: Afrika'nın yaşamında kullandığı araçlar: Afrika insanının ahşaba, ağaca yansıttığı güzellikler bir bir sergilenmiş. O zarif oklardan ahşap heykellere kadar inanılmaz güzellikte sanat eserleri var.

Afrika insanının içindeki yaratıcılığı gösteren ve onların hayatının bir parçası olan ürünler. Aslında bunlar Afrika insanının bir parçası; eti, kemiği yaşamının bir uzantısı olmuş. Bileğine geçirdiği ahşap bilezik vücudunun ayrılmaz bir parçası haline gelmiş, etinden kemiğinden farksız durumda.

- Ve Belçikalı, uygarlık götürüyorum diye asırlar boyu sömürmüş Afrika'yı. Götürdüğünü söylediği o uygarlığın Afrika'yı bugün ne hale getirdiği ortada. Açlık, sefalet, hastalık ve iç savaşlar.

175 yıldan arta kalan Afrika sefaletine karşı Afrika Kraliyet Müzesi görkemli olarak karşımda duruyor. 175 yıldır sömürülen Afrikalılardan elde edilen ganimetler bunlar. Sömürü hâlâ bitmemiş, uygarlık götürenler elleri-

ni, silahlarını çekmemişler henüz Afrika'nın üzerinden. Daha birkaç ay önce Fransız ve Belçikalı askerlerin gönderildiğini gördük. Askerler oraya Belçika'nın çıkarlarını korumak için gittiler, sömürünün aksamadan sürmesini sağlamak için.

Sömürgeciliğin simgesi...

Görkemli Afrika Kraliyet Müzesi sömürünün de görkemini simgeliyor. Belçika küçük boyuna karşın dev bir sömürü gerçekleştirmiş. Oransal olarak bu krallık başı çekiyormuş meğerse. Ama Belçika kendini saklıyor, Belçika aptalı oynuyor, sömürü anlaşılmasın diye. başkaları duymasın diye saklıyor.

Ve bir iddiaya göre Belçika sömürgelerinde yüz binlerce insanın bir kolunu kesmiş, kaçamamışlar diye. Ama geri kalan kollar Müze'de teşhir edilmemiş, saklanmış. Belki de bilimsel çalışmalarda kullanılmıştır!

Müze'den ayrılırken iliklerime kadar donduğumu hissediyorum. Belçika'nın öbür yüzünün kanıtlarını gördüğümü anlıyorum. "Cinayeti Gördüm" filmindeki gibi, cinayetleri gördüm demek belki daha doğru olacak.

Ama bu kanıtlar Batı emperyalizminin küçük bir örneği. Avrupa denizaşırı sömürgelerle birlikte Batı kapitalizminin temellerini attı. Dört kıtaya tüccarlarını, askerlerini ve papazlarını göndererek katliam yaptı, o yöreleri sömürgeleştirdi. Hem de uygarlık götürme bahanesiyle...

İspanyol Cortez 16 Milyon Amerika yerlisini Avrupa uygarlığı ve İsa adına kılıçtan geçirmede mi? Belçika da Avrupa'daki uygarlığını yaratmak ve yaşatmak için Afrika insanını sömürgeleştiriyordu. Ve bunun kanıtlarını Kraliyet Müzesi'nde göğsünü gere gere teşhir ediyordu!

- Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) de bölgedeki İslâm ülkelerine yönelik postmodern bir sömürgeciliktir. ABD (ve AB) aynen Afrika'da ve diğer sömürgelerde yaptıkları gibi bu bölgeyi "himayeleri altına" almak istiyorlar. Belçikalı'ların, Afrikalı'lara yaptığı gibi, uygarlık getirmek istiyorlar!...

Ve basından öğrendiğimize göre Batı'nın BOP girişi-mine Ankara hükümeti destek veriyormuş. Kim bilir belki de Brüksel'deki Kraliyet Müzesi gibi ileride Vaşington'da bir BOP müzesi açılır.

Acaba içinde kimin kemikleri bulunur dersiniz?

PİYASA, DEMOKRASİ VE YENİ LİBERALİZM

- İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Batı'da hem iktisatta, hem siyasette "Yeni liberalizm - neo liberalizm" yükselen değerler olarak dünyaya sunuldu.

- Demokrasinin serbest piyasa ekonomisi alanında gerçekleşmeyeceği görüşü öne sürüldü. ABD ve Avrupa dışarıdaki dünyaya, sürekli bu görüşleri (ve dayatmaları) pazarladılar. İktisadî, siyasî, askerî ve kültürel dış ilişkilerde "serbest piyasa - demokrasi" özdeşliğini psikolojik bir savaş biçiminde sundular.

- Acaba demokrasi ile serbest piyasa ekonomisi beraberlik içinde miydi? Yoksa ortada bir "tuzak" mı vardı? Varsa bu tuzak neydi? ABD'nin ve Avrupa'nın dev şirketleri malî, ticarî, teknolojik avantajlara sahiptiler. Üstelik arkalarında kendi devletlerinin siyasî ve askerî destekleri vardı. Batıda artık devletler ve şirketler bütünleşiyorlardı.

IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü (WTO) ABD ve AB'nin denetimi altındaydı. Bu kurumlar kanalıyla da kendi üstünlüklerini güçlendirdiler.

- Ancak ortada bir tehlike vardı; ya Batı (ve kapitalizmi) dışındaki ülkeler de Batılıların yaptığı gibi kendi ulusal çıkarlarını korumaya kalkarlarsa; ya onlar da sanayilerini ve teknolojilerini geliştirmek için uzun vadeli politikalar yürütürlerse; ya Batı'nın dış şirketlerinin kendi ülkelerinde piyasaları ele geçirmelerine karşı çıkarlarsa ne olacaktı?

Batı dışındaki ülkeler toplumsal (ve toplumcu) demokrasi yolunda adımlar atmaya başladıkları zaman Batı kapitalizmi zorlanacaktı. Her zaman, dün İran'da (1953'te)

son 30 yılda Türkiye'de olduğu gibi “işleri Batı lehine a-
yarlama operasyonları” ve darbeleri yapılamazdı.

Piyasayı açın, yeter...

Batı dışındaki ülkeler serbest piyasa ekonomisi uygula-
dıkları zaman dışarıdaki her şey tereyağından kıl çeker
gibi çözülüyor.

Serbest piyasa ekonomisi, “güçlü Batı şirketlerinin
(serbestçe” piyasalarda egemen olmalarına yol açıyor.

- Batının dev şirketleri ile Batının devletleri arasında
tam bir işbirliği var^(*). ABD şirketi ekonomide egemen
olunca Vaşington da güçleniyor. Türkiye'yi ele alalım;
Özal zamanında başlatılan furya yalnız iç piyasamızı bağ-
lamadı, Batılı devletlerin Türkiye üzerindeki etkilerini de
genişletti ve derinleştirdi.

- Batı kapitalizminin şirketleri yalnız iktisadî ve ticarî
faaliyette kalmıyorlar, bürokrasiyi kendi çıkarları doğrul-
tusunda yönlendirmeye başlıyorlar; eğitim, iletişim, sağlık,
ulaştırma gibi alanlarda tekeller oluşturuyorlar.

- Eğer ülkede bizde olduğu gibi “dış operasyonların
rahatlıkla ilişkilendirildiği” borsalar varsa işler daha da
kolaylaşıyor. Para ve sermaye hareketleri de Batılı şirket-
lerin ve devletlerin denetimine sokulabiliyor.

- Ve en önemlisi yabancı şirketlerin egemenliği ile söz
konusu ülkelerde “patron klüpleri” oluşturularak ülkenin
siyaseti ve ekonomisi bu gayri millî sermaye çevreleri tara-
fından yürütülmeye başlanıyor. O ülkede parti mi kurula-
cak; patronlar kulübü, Vaşington ve Brüksel birlikte ha-

(*) Dünyada ve Türkiye'de Büyük Sermaye, Derin Yay., İstanbul, 2003.

reket ediyorlar; iktidarın değiştirilmesi mi gerekiyor; yine aynı üçlü operasyonu birlikte yürütüyor.

Bu konuda Türkiye, en güzel (!) örneği veriyor; şu anda Kıbrıs, Ege, Patrikhane, Ruhban Okulu, AB'ye tek yanlı bağlanma konularında bu üçlü, siyaseti de denetimi altına alarak birlikte hareket ediyorlar. Bu olanakları hep "serbest piyasa ekonomisi" sağlıyor. Bu serbestlik,

- Batı şirketlerine ve sermayesine özgürlük tanıyarak Türkiye'nin her alanda dış denetim altına girmesine yol açıyor.

- Biçimsel demokrasi kılıfı içinde "Batı için serbest bir piyasa"; Türkiye ve halkı için "yasaklı bir piyasa" oluşuyor. Piyasa, yabancı şirketlerin denetiminde; siyaset ve bürokrasi yabancı merkezlerin etkisine sokulmuş bir düzen oluşuyor.

ABD (ve Batı) Büyük Ortadoğu Projesi ile Batı kapitalizminin ve şirketlerinin serbestçe faaliyette bulundukları genişletilmiş bir Ortadoğu istiyorlar. Şirketlerinin, uluslararası kurumlarının ve Batılı devletlerin serbestçe kurumlarının ve Batılı devletlerin serbestçe at oynattıkları bir düzen sağlamaya çalışıyorlar.

Batı için liberal ve serbest bir piyasa düzeni bölgemizde örtülü faşizmin, emperyalizmin ve şirketler oligarşisinin bir maşası yapıyor.

Demokrasi ve neo-liberalizm adı altında neo-faşizm bölgeye dev şirketler aracılığı ile yerleştiriliyor. Örnek mi? İşte Türkiye!

FAKİRLİK, ÖZELLEŞTİRME VE İKİ TÜRKİYE...

- İşin garibi Türkiye fakirliğinden ve geriliğinden değil, içerideki "iki Türkiye'nin aralarında çatışmasından" dolayı sorunlarla karşı karşıya kalıyor.

- İçimizdeki iki Türkiye'den "azınlıkta ama fiilen gücü elinde tutan", ABD ve AB'nin bölge ve dünya üzerindeki planlarının bir maşası olmaya razı. Aynı zamanda tek yanlı bağlanmayı da kabulleniyor. Batı içine almıyorsa, arka bahçesi olurum diyor.

- Diğer büyük Türkiye'ye yani esas Türkiye'ye, halka göz açtırmıyor, nefes aldırtmıyor. Ülkeyi yabancılarla birlikte siyasi ve iktisadi denetimine almak için zorluyor.

- En kârlı kamusal işlevi olan kuruluşlar önce zayıflatılıp çöktürülüyor. Sonra da bir yerli ortak aracılığı ile Batı'nın dev tekellerine teslim ediliyor.

- Süt Endüstrisi Kurumu'ndan Tüpraş'a, Tekel'den THY'na kadar düzen böyle çalışıyor. Şimdi de Devlet Demiryolları, Ayasofya gibi müzeler ve orman arazilerinin özelleştirilmesi gündemde.

Özelleştirme emperyalizmin hizmetinde...

Özelleştirme "küresel değil, yerel (ve nisbî) bir kavramdır". Türkiye'deki özelleştirme ile Fransa'daki özelleştirme birbirlerine hiç benzemez. Fransa'da Renault özelleştirildiği zaman Fransa hükümeti (ve devleti) Renault'nun Fransa dışındaki bütün faaliyetlerine destek verir. Renault'nun Fransız özel sektörüne geçmesi bu şirketin kamusal (ve ulusal) kimliğini değiştirmez.

Renault, Fransa'nın işverenin ve işçisinin dünya üzerindeki gelirlerini geliştirir.

Bir ortak işletme olan Airbus'un kamuda veya özelde olması arasında hemen hemen hiç fark yoktur. Çünkü Batı kapitalizminde “şirketler ve devletler dış çıkarları için birlikte çalışıyorlar”.

- Ve en önemli nokta; ABD, Avrupa firmaları dışarıdan para getirdikleri için ulusal (ve kamusal) bir kimlik taşırlar.

- 1953'te Musaddık'ı ABD ve İngiliz petrol şirketleri kendi hükümetlerine indirtirken, “özel yarar ile kamusal yarar” Batı devletleri için örtüşüyordu. İran halkı kaybettilirken ABD ve İngiltere'nin refah düzeyi (ve bölgedeki egemenliği) petrol şirketleri aracılığı ile büyüyordu.

Mikro - makro örtüşmesi...

İşin esasında bu yatıyor; “Batı kapitalizminde şirket çıkarları ile kamusal çıkar örtüşüyor”. Çünkü dış sömürü var. Batı'nın şirketlerinin tek yanlı faaliyetleri sonucu Türkiye, 22 milyar dolar, Mısır ya da Arjantin 50 milyar dolar yıllık ticaret açığı verdiklerinde, Batı şirketlerinin kazançları sonucu bu açıklar ortaya çıkıyor. İş sadece ticarî giderle kalmıyor, siyasî, askerî, kültürel “avantajlar” da beraberinde geliyor.

Batı kapitalizmi içinde “şirketlerle toplum birlikte kazanırken”, dışarıda halk kaybediyor. Bizde SSK, Tekel, Tüpraş, THY örneklerinde olduğu gibi.

- Özelleştirme, “Ancak Batı kapitalizmi içinde yer alan ve şirketleri dışarıyı sömüren ülkeler için kârlıdır.

- Buna karşılık Türkiye gibi ülkelerde özelleştirme demek, çokuluslu dev şirketlerin iç piyasaya gelip yerleşmeleri ve tekel oluşturmaları demektir.

- On yıl önce Türkiye'de millî gelirin %2,4'ünü, vergilerin %8'ini meydana getiren Tekel ürünleri yarın özelleştirme sonucu 2 yabancı dev şirketin denetimi altına girecektir. Bu denetimler sadece iktisadî alanda kalmıyor: Batı'nın dev şirketleri gelip yerleştikleri ülkelerde siyaseti, bürokrasiyi ve güvenliği de egemenlikleri altına alıyorlar.

- Sonuçta ülkeler, göstermelik seçimlerle, "yabancı şirketler ve devletler tarafından idare edilen mandalar ve arka bahçeler durumuna düşürülüyorlar".

- Özellikle Soğuk Savaş sonrasında ABD ve AB'nin küresel politikalarında, bu düzenin yerleştirilmeye çalışıldığını görüyoruz. Batı'nın dev şirketlerinin denetimi altına alınmış bir küresel düzen bu.

İçimizdeki iki Türkiye arasındaki çatışma da buradan kaynaklanıyor. Gayri millî sermaye, İslâmcı siyasiler ve etnik ayrımcıların meydana getirdikleri azınlıktaki Türkiye, "Batı emperyalizminin gönüllü mandası" olmak istiyor. Buna karşılık büyük çoğunluğun oluşturduğu öteki Türkiye, "yarı bilinçli" bir biçimde buna karşı kalıyor. Türkiye şu anda bu sınırdan seyreliyor.

Lozan'ın yıldönümünde anımsamamız gerekiyor. Yeni kapitülasyonlara engel olmak için...

PARİS'TEKİ YENİ HAREKET VE TÜRKİYE

2000 yılında Paris'te öğrencilerin ve bazı akademisyenlerin başlattığı Post-Otistik iktisat hareketi özetle şunları söylemeye başladı:

- İnsanı sadece “üreten ve tüketen nesnel bir araç” olarak gören iktisat öğretisine karşıyız.

- İktisat öğretisi soyut kavramlar üzerine değil yaşadığımız gerçekler üzerine oturtulmalıdır.

- İktisat bilimini toplumsal bir öğreti olarak geliştirmek istiyoruz. İktisat biliminin insanla olan bağlantısını her aşamada gözünüde tutmak gerekir.

- İktisat bilimi fen bilimlerinden farklıdır. Onu, katı bir determinizme hapsedemeyiz.

- İktisat bilimi, fen bilimleri gibi küresel düşünülemez.

- İktisat bilimi içinde matematik ve ekonometrik boyutlar sadece “bিরer araçtır”. Bunları, “bir amaçmış gibi göstermemek gerekir”.

Bunlar Paris'teki başkaldırının ana başlıklarını meydana getiriyor. Yalnız Paris'te değil Fransa dışındaki bazı üniversitelerin öğrencileri ve öğretim üyeleri de yavaş yavaş harekete destek vermeye başladılar. Türkiye'de İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi şimdilik tek aktif katılımcı durumunda oldu.

İktisat Fakültesi'nin bazı öğrencileri ve öğretim üyeleri Post Otistik İktisat adlı bir derleme kitap yayımladılar. İktisat Fakültesi Mezunlar Cemiyeti yayımın sahibi. Dos-tum Kaya Ardıç'ın bazı öğrencilerle birlikte derlediği bu çalışma 2000'den bugüne gelişmeleri ve bildirileri ortaya koyuyor.

Gelelim esas meseleye...

Paris'te 2000'den beri başlayan bu “öğrenci ağırlıklı” akademik başkaldırı aslında, Batı kapitalizminin son iki yüzyıl içinde üretip sahneye koyduğu iktisat öğretisine karşı bir harekettir. Bu öğretiyi Batı kapitalizminin (ve emperyalizminin) öğretisi haline gelmiştir. Yerküredeki büyük çoğunluğun iktisat öğretisi değildir.

Hatta, Batı kapitalizminin (ve emperyalizminin) eleştirilmesine olanak tanımaz. Bu bozuk düzeni “veri olarak benimser”. Kapitalizmi, “fen bilimleri determinizmi içinde sunar”. Böylelikle kapitalizmi (ve emperyalizmi) meşrûlaştırmaya çalışır, onun eleştirilmesini önler.

Paris'te adı böyle koyulmamakla birlikte, yeni öğrenci hareketi, kapitalizmi esas alan iktisat öğretisine karşı bir başkaldırıdır.

Okurlarım hatırlayacaklardır: Son dört, beş yıldır, tam olarak 1999'dan itibaren iktisat-insan ilişkisi ve öğretisi üzerinde en az 20 dolayında yazım yayınlandı. Kapitalizmin Temel İçgüdüğü kitabımda ise düşüncelerimi daha sistematik bir biçimde ortaya koydum.

Avrupa kapitalizminin denizaşırı sömürgelerle birlikte yükselişinin, “onun kendi öğretisini” ortaya çıkardığını anlatmaya çalıştım.

Paris'te başlayan bu yeni hareketin aslında Doğu'dan yani, sömürülen ülkelerin akademik çevrelerinden gelmesi gerekirdi. G. Stiglitz üzerine yazdığım bir yazıda da buna değinmiştim.

İktisat Fakültesi öğrencilerinin ve bazı akademisyenlerinin konuyu gündeme taşımaları çok önemlidir. Umarım diğer üniversitelerin öğrencileri ve hocaları da konuya ilgi gösterirler.

Aslında Türkiye Paris'teki başkaldırının “merkez üssü olmalıydı”.

- Batı kapitalizminin en fazla sömürdüğü ülkelerin başında geliyoruz. Üstelik onların sömürgeci öğretisini de ayrıca tekrarlıyoruz.

- Dışarıda yani Batı'da 100 bin üniversite öğrencisi okutuyoruz. İktisat okuyanlar aldıkları eğitimle sömürüyü sürdürüyorlar.

- İç ve dış siyasetimiz Batı'nın sömürü düzenine sokulmuş, onlara bağlanmışız.

- Batı'nın dev şirketleri Türkiye'yi giderek daha fazla sömürüyor.

Batı'nın iktisat öğretilerine ilk tepkinin bizden gelmesi gerekmez miydi?

İktisat Fakültesi öğrencilerinin katılımını diğer üniversiteler de izlemeli; hocaları ve öğrencileri ile birlikte.

Kapitalizmin eleştirilmesine “izin vermeyen” üniversitelerin öğrencilerini desenize zor günler bekliyor!...

BATI KAPİTALİZMİ BİR BÜTÜNDÜR...

Avrupa kentlerindeki konferanslarım sonrasında yaptığımız sohbetlerde izleyicilerin, bazı noktalar üzerinde yoğunlaştıklarını gördüm. Son beş, altı yıldır makalelerimde ve kitaplarımda “Batı kapitalizminin bir bütün olduğunu” vurguluyorum.

- Batı kapitalizminde ABD-Avrupa arasında stratejik bir ayırım yapılamaz.

- “İyi kapitalist”, “kötü kapitalist” olmaz. “AB biraz iyi” diyemeyiz. İşin birazı yoktur.

Sayın Doğu Perinçek ilginç son kitabı Mafyokrasi'nin neredeyse ilk 60 sayfasını Kapitalizmin Temel İçgüdüğü ve Büyük Sermaye kitaplarımdan eleştirisine ayırmış^(*). Benim, Batı Kapitalizmini bir bütün olarak görmeme karşı çıkıyor. “Avrupa iyi kapitalist” demeye getiriyor. Hollywood filmlerinin iyi polis - kötü polis numarasına Perinçek bile kanmış! Ama Daimler ve Chrysler çoktan birleştiler.

- Bir yandan “dev şirketlerin sistem ve devletler içindeki etkileri” hızla genişliyor.

- Öte yandan ABD ve Avrupa'da büyük şirketlerin çıkarları ile toplumun çıkarları örtüşüyor. Bu örtüşme, Soğuk Savaş'tan sonra daha belirgin bir duruma gelmiştir.

Bu iki temel öge “Batı kapitalizmi içinde bir bütünlük (ve homojenlik) yaratmaktadır. Bu iktisadî öğelerin sonucu olarak “Batı kapitalizminin küresel yaklaşımı” da kendi içinde bütünleşerek sürmektedir. Bunun sonucu olarak sistem,

(*) Mafyokrasi, Doğu Perinçek, Kaynak Yay., 2004.

- Avrupa'da seçmen oylarının “tutucu, dışa kapalı, daha sömürgeci bir biçimde” değişmesine yol açtı. 1990'ı izleyen 14 yıl içinde Avrupa genelinde bu eğilim kendini şiddetle hissettirdi.

- Hatta kilisenin (ve dinin) Avrupa içinde etkisi büyüdü.

- ABD'de ise “Clinton yönetimi yeteri kadar saldırgan olmadığı gerekçesi ile” şirketler tarafından indirildi. Yerine, dev şirketlerin gözetimi altında, Bush yönetimi iktidara taşındı.

Şirketlerin etkilerinin durumuna yönelik Avrupa ve ABD'de yapılan bazı saha araştırmaları da bu sonuçları vermektedir.

Şirketlerin Batı kapitalizmi içindeki işlevlerinde görülen bu değişmeler, Avrupa ve ABD kapitalizmindeki “ortak içgüdüleri” ortaya çıkarmaktadır.

Kapitalizmin değişen kimyası

Soğuk Savaş sonrasında ABD ve Avrupa kapitalizmi “dışsal olarak ayrılan bir görüntü verseler bile, içsel dinamikler olarak yakınlaştılar”.

- Soğuk Savaş sonrasında Avrupa ve ABD'nin “küresel boyutta, dış pazarları denetimleri altına almak için” aralarındaki rekabeti arttırdıkları doğrudur.

- ABD ve AB küresel boyutta rekabet ededursunlar, “dev şirketlerin başını çektiği bu yeni içsellikler”, kapitalizmi Batı'da daha da bütünleştirmektedir.

- ABD'de “Yeni Muhafazakârlar Koalisyonu” bu içselliklerin sonuçlarından birisidir.

- Avrupa'da daha muhafazakâr, daha kapitalist ve daha emperyalist partilerin oylarının devamlı yükselmesi,

yine Batı kapitalizmindeki bütünleşmeyi gösterir. Avrupa'daki bu eğilimi ABD'nin "Yeni Muhafazakârlar Koalisyonu" hareketi ile bütünleştirdiğimizde, Batı kapitalizmi içindeki "ortak değişim trendini" daha net görebiliriz.

Ancak bu gelişmelerin gerisine ve altına, "Batı kapitalizminin mutfağında aşı pişiren" dev şirketleri de tablodaki yerine yerleştirmemiz gerekir. O zaman "mikro analizlere konu olan şirketlerle makro analizlerde yer alan Batı devletleri arasındaki bütünleşmelerin", Batı kapitalizminin yeni küresel politikalarının oluşumundaki işlevleri daha iyi anlaşılır.

Batı kapitalizmi bir bütündür. Avrupa ve ABD bunun temel öğeleridir. Aralarında rekabet etmeleri, Avrupa Birliği ile ABD arasında, çatışmaya götürecek stratejik ayrılıklar olduğunu göstermez. Şirketlerin ve piyasaların aralarında ördükleri ağlar bunu engeller.

Hele Türkiye açısından; AB'nin ve ABD'nin Türkiye'ye ve bölgeye yönelik politikaları 1990'dan beri giderek daha da yakınlaşmaktadır. Çünkü "Batı, bölgeye ve dünyaya, Batı kapitalizminin gözleri ile bakmaktadır".

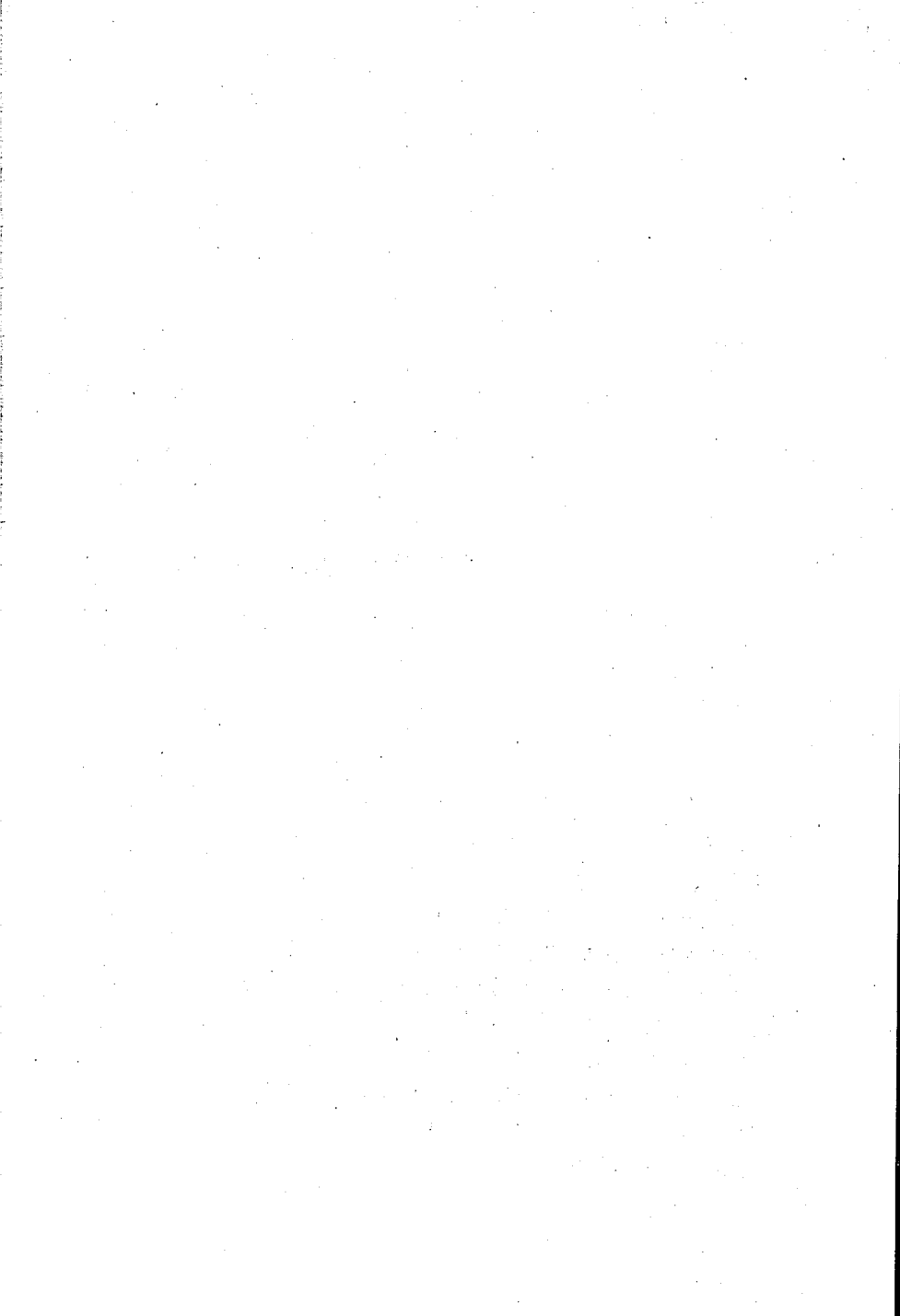
Tepegöz misali, yakında tek bir canavar haline de dönüşecektir... Esas çatışma Batı kapitalizmi ile mazlumlar arasındadır.

III. BÖLÜM

AVRUPA İLE İPOTEK

HEDEFİMİZ AVRUPA! YA AVRUPA'NIN HEDEFİ?
AB'NİN YENİ "KOMŞULAR POLİTİKASI" VE TÜRKİYE
TÜRKİYE AVRUPA İLİŞKİLERİNİN NORMALLEŞTİRİLMESİ
AB'DEN TARİH ALMANIN ANLAMI
KUMA MI? YOKSA METRES Mİ?
ÖZEL STATÜNÜN TEZGAHI; KOŞULLU GÖRÜŞME TARİHİ
VERHEUGEN SÖMÜRGE VALİSİ Mİ?
DIŞ AÇIK MI? DIŞ İPOTEK Mİ?

HEDEFİMİZ AVRUPA! YA AVRUPA'NIN HEDEFİ?

Avrupa Günü dolayısıyla AB ile ilgili görüşler ortaya kondu. Bazı çevrelerden de “hedefimiz Avrupa diye” açıklamalar yapıldı. “Avrupa'nın Türkiye'ye yönelik hedefini” bile bile hedefimiz Avrupa demek ne anlama gelir?

Avrupa Birliği'nin Türkiye hedeflerine bir bakalım; en azından son 15 yılda neler yapmış, bir görelim.

1) 1989'da doğru dürüst bir gerekçe göstermeden Türkiye'nin tam üyelik başvurusunu geri çevirmiş ve “Seni almıyorum, geleceğin Avrupa Birleşik Devletlerinde Türkiye'ye yer yok” demiş.

2) Daha sonra, iki temel kuruluştan biri olan Avrupa Parlamentosu'nda şu kararları çıkartmış:

- “Kıbrıs'ta Türk varlığını istemiyorum, adayı AB'ye ilhak ediyorum, Türkleri de azınlık olarak kabul ediyorum” demiş ve bunu da yapmış. Hem de uluslararası antlaşmalara aykırı bir biçimde.

- Arkasından, Ege kararlarını çıkartmış; Kıbrıs gibi Ege'yi de istediğini ortaya koymuş.

- Sonra, Güneydoğu'da terörü yıllar yılı desteklemiş. Önce PKK'nın, sonra Kadek'in baş savunucusu olmuş. Para, silah ve yayın olanakları sağlamış. Şimdi de, Güneydoğu'ya özerklik istiyor.

- Avrupa Parlamentosu, “Türkler Ermenilere soykırım uyguladı. Bunu kabul ederlerse ilişkiler gelişir” diye

kararlar çıkartmış. Yani, "Büyük Ermenistan'ın" altyapısını hazırlamış.

- 2003'te Irak ABD ve İngiltere tarafından işgal edilirken Kuzey Irak'a Türkiye'nin müdahalesine ABD ile birlikte karşı çıkmış. Kuzey Irak'ta Türkiye'ye yönelik bir devlet kurulmasına yardım etmiş.

3) 1995'te, Türkiye içindeki gayri millî sermaye çevreleri ile birlikte kotardığı "6 Mart 1995 Gümrük Birliği belgesi ile Türkiye tek yanlı AB'ye" bağlanmış. Bunun sonucu olarak,

- Türkiye'nin dış ticaret açıkları patlamış, dış borç artmış.

- Batı'nın dev şirketleri Türkiye'yi ele geçirmeye başlamış.

- Ulusal sanayi çökmeye başlamış.

4) Avrupa Birliği çevreleri, kurumları ve Türkiye raportörleri sürekli olarak;

- Biz Atatürk fikrinden rahatsızız;

- Cumhuriyet ilkeleri ile Türkiye kabul edilemez demıştır.

Bütün bu saydıklarım için bir kısmı. AB'nin Türkiye'ye karşı daha sayılacak çok marifetleri var.

Hedefimiz Avrupa mı? Sevr mi?

Avrupa gününde beyanda bulunanlar,

- AB-Türkiye ilişkilerinde tek yanlılığı ve bunun sonucu olarak Türkiye'nin sömürülmekte olduğunu göremiyorlar mı?

- Avrupa Parlamentosu'nun aldığı kararların Türkiye'nin parçalanmasına yönelik kararlar olduğunu anlamıyorlar mı?

- Yoksa, çok iyi anlamalarına rağmen, "Biz Türkiye içindeki Danimarka'yız, Batı'nın buradaki uzantısıyız, Türkiye'nin bölünmesi bizi ilgilendirmez" mi diyorlar?

"Avrupa'nın Türkiye'ye yönelik hedefleri" göz önüne alındığında, burada birilerinin "Hedefimiz Avrupa" demesi ile "Hedefimiz Sevr" demesi arasında ne fark kalır?

Avrupa (ve Batı) Türkiye'yi dağıtmak ve arka bahçesi yapmak isterken Avrupa'yı savunmak, emperyalizmin yanında yer almak demektir.

Batı emperyalizmi sadece "gayri millî sermaye" ile sağlayamadığı amacına "İslâmcı siyaseti" monte ederek varoşları ve kırsal alanı denetimi altına almaya çalıştı.

Atatürkçü ve İslâmcı ittifak!

Avrupa gününde "Hedefimiz Avrupa" diyenler "Avrupa'nın yalnız gayri millî sermayenin değil, İslâmcıların da arkasında olduğunu göremiyorlar mı? Bu kadar "gaflet ve dalâlet..." içine mi düştüler?

"Atatürkçü ve Cumhuriyetçi geçinenlerin" hedefimiz Avrupa demesi,

- Avrupa Parlamentosu'nun kararlarına destek olmuyor mu?

- Gümrük Birliği ile kurulan ve Türkiye'yi batırmakta olan tek yanlı düzenin savunuculuğu olmuyor mu?

- AB'nin Türkiye'de desteklediği bölücülüğe arka çıkmak olmuyor mu?

- Ve nihayet Türkiye'nin bütünlüğüne, Cumhuriyet ilkelerine ihanet etmek anlamına gelmiyor mu?

Sanki Türkiye ile Avrupa Birliği arasında ilişkiler diğer aday ülkelerde olduğu gibi normal bir seyirde gidiyor-muş gibi davranmak ve AB'nin sömürgeci ve dayatmacı politikalarını görmemek, Türkiye'nin sömürgeleşmesine hizmet etmekten başka işe yaramaz. Bütün bunların ne anlama geldiğini "Türkiye Avrupa İlişkilerinde Sessiz Darbe" kitabımda noktasına, virgülüne kadar yazdım; hepsi gerçeğin ta kendisi.

Eğer birileri "ille de anlamak istemiyoruz" diyorlarsa, bu onların kendi sorunudur.

AB'NİN YENİ “KOMŞULAR POLİTİKASI” VE TÜRKİYE ✱

Avrupa Birliği 1 Mayıs 2004'te 15 üyeden 25 üyeye genişlemesinin hemen ardından 12 Mayıs 2004'te yeni stratejisini belirleyen bir rapor yayınladı (Strategy Paper, 12.05.2004). Bu belge ile, 25 ükeli yeni AB olarak “AB çevresine iktisadî, siyasî ve askerî olarak nasıl yaklaştığının sinyallerini” verdi.

- Rusya, Ukrayna ve Beyaz Rusya ile ilişkileri,
- Kuzey Afrika ve Akdeniz bölgesine yeni yaklaşımı,
- Kafkasya ve Ortadoğu'ya yönelik “koşulluk ilişkileri”.

Avrupa Komşuluk Politikası (European Neighbourhood Policy) olarak tercüme edilse bile, Avrupa Komşular Politikası demek daha uygun düşer.

Avrupa Komisyonu'nun bu “Strateji Raporu” yazılı ifadelerin verdiği ipuçları bakımından şu özellikleri göstermektedir:

1) Avrupa Birliği 15 ülkeden 25 ülkeye çıkmış ve “has Avrupalılar” olarak yükünü doldurmuştur. Çok önceden belirlendiği ve taahhüt edildiği üzere 2007 yılında Bulgaristan ve Romanya da içeri alınacaktır. Hırvatistan'ın da alelacele 2007'ye yetiştirilmesi için prosedür bile bozularak hızlı davranılmaktadır.

Şimdi ikinci halka, yani 28 ülkenin komşuları ile ilişkilerinin ne olacağının politikaları belirleniyor.

2) Bu politikalar içerik olarak ticarî, iktisadî, siyasî ve askerî öğelerden oluşuyor. AB'nin “çekim alanı içine alınmış” ikinci halka ülkeler söz konusudur. Bu ülkeler AB'nin içine alınmayacaklar, “AB'nin nüfus alanı, etki

alanı, denetim alanı içinde tutulacaklar veya tutulmaya çalışılacaklardır”.

3) Bu amaca yönelik olarak kendileri ile “yeni ortaklık antlaşmaları” yapılacaktır. Bu antlaşmalar son yıllarda yürütülmekte olan, AB'nin Barselona Süreci'nin ve Doğu Avrupa ve Ortadoğu ülkeleri ile yapılmış ikili antlaşmaların devamı niteliğindedir.

İkinci halka ülkeler (komşular) ile yapılacak antlaşmaların adı bile yeni stratejide belirlenmiş; Avrupa Komşuluk Antlaşmaları (European Neighbourhood Agreements) adı verilmiş, her şey planlı bir biçimde yürütülüyor. Avrupa Birleşik Devletleri, Yeni Roma İmparatorluğu'nun inşası için emin adımlarla ilerliyor.

4) AB bu yeni stratejisi ile “ikinci halka”nın kurumsallaşmasının altyapısını hazırlıyor. Hırvatistan'ın da alınması ile 28 ülkeden oluşacak Avrupa Birleşik Devletleri'nin etrafında iktisadî, ticarî, siyasî ve askerî olarak yeni bir kuşak öngörülüyor.

Kendi şirketlerinin yoğun faaliyeti içine sokulmuş; AB'nin ticarî kurallarını gönüllü olarak uygulamaya başlamış; siyasî ve askerî olarak etki alanı içine alınmış bir kuşak bu.

Tabii Rusya, Beyaz Rusya ve Ukrayna için bu planın yürütmesi çok zor, hatta imkânsız. Üstelik Rusya doğalgaz ile AB ülkelerini kendine bağlamış durumda, denge var. AB şimdilik, “Ukrayna'yı koparmaya” çalışıyor.

Diğer yandan Ermenistan ve Gürcistan da; Kafkasya bölgesindeki “olası üyeler” olarak değerlendiriliyor. Hristiyan AB'nin Kafkasya'daki kolları olarak tabî. Strateji Raporu'nda Doğu Avrupa ülkelerinin ve Kafkasya'nın yanında Fas, Tunus, Ürdün, İsrail ve Filistin Yönetimi

(devleti değil) adı geçenler arasında. AB'nin bu ülkelerle MEDA çerçevesinde ve ikili antlaşmalarla zaten ilişkisi bulunuyor.

AB'nin Türkiye modeli

AB yeni komşuluk stratejisi ile, 28 ülkeli Avrupa Birleşik Devletleri çerçevesinde Türkiye modeli uygulamak amacıyla. İçine almayacağı bu ülkelerle antlaşmalar yaparak onları “kendi etki alanı içine çekerek denetimi altında tutmak istiyor”. Kısacası, arka bahçeleri haline getirmek istiyor. ABD'nin (ve İngiltere'nin) kaba ve silahlı sömürgeciliğine karşı, AB denetimini (ve sömürgeciliğini) kadife bir eldivenle sağlamak istiyor. Yeni Komşular Politikası ile, “Yeni Komşuluk Antlaşmaları” yapılarak Avrupa Birleşik Devletleri merkezli bir alan kurulmak isteniyor.

Yine de bu kuşakta adları geçen ülkeler Türkiye'den biraz daha şanslı konumdadır. Onlara önerilen antlaşmalarda, “açıktan açığa, kurumsal olarak, Gümrük Birliği gibi tek yanlı bağlayan antlaşmalar yok”. İkili antlaşmalar adı altında kapılar aralanacak, AB'nin kuralları gönüllü olarak uygulanacak ve bu ülkeler doğal koşullar altında AB'nin arka bahçeleri durumuna sokulacaklardır. Plan bu.

Türkiye en kötü konumdaki ülke. Bugün üyelik görüşmeleri ve tarihi ile oylanan, görüşmeler başladıktan sonra da bekleme odasında yıllar yılı tutularak “özel statüye” itilecek olan bir ülke konumunda.

Özel statü AB'nin (ve ABD'nin), Türkiye'nin çözülmesine ve parçalanmasına yönelik politikaları da beraberinde getiriyor. Kuşaktaki Yugoslavya'nın 1990'lı yıllarda parçalanmasının ardından 2000'li ve 2010'lu yıllarda Türkiye'nin de bu süreç içine sokulması öngörülmüyor.

İlgilenenlere duyurulur... Kendimizi aldatmayı hâlâ sürdüreceğ miyiz?

TÜRKİYE AVRUPA İLİŞKİLERİNİN NORMALLEŞTİRİLMESİ

Türkiye Avrupa Birliği ilişkilerinde bugün yaşamakta olduğumuz sorunlar, “ilişkilerdeki anormallikten kaynaklanmaktadır”. Bu anormallikler iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel ilişkilerde görülen tek yanlı ve dayatmacı ilişkilerdir.

İçimizdeki “gayri millî sermaye çevreleri, bazı İslâmcı siyasîler ve bölücüler bu anormallikleri normal ilişkiler gibi gösterip” amaçlarına ulaşmak istiyorlar. İşin temelinde ise “Soğuk Savaş sonrasında AB'nin (ve Batı'nın) Türkiye'yi içine değil de tamamen karşısına almış olması yatmaktadır.

Batı'nın karşılıklarına aldıkları, “Türkiye'nin bütünlüğü, Atatürkçü Cumhuriyet ve ordunun ulusal kimliğidir”. Batı'nın bu hedefleri köktendincilerin ve bölücülerin niyetleri ile mutlak bir örtüşme içinde. Gayri millî büyük sermaye ise “mecburiyetten”, Batı'nın taleplerinin ve dayatmalarının destekçisi olmak durumunda. Batı kapitalizmi Türkiye'yi içine almadığına göre bunlar da, “coğrafi olarak Türkiye'nin içinde bulunsalar bile siyasî ve iktisadî olarak Türkiye'den koparak” AB'nin (ve Batı'nın) yanında yer alıyorlar.

İçimizdeki bu üç unsur, AB'nin ve ABD'nin kendi amaçları doğrultusunda kullandıkları maşalar haline gelmişlerdir. Bu manzara, Türkiye-AB ilişkilerindeki anormalliklerin derinleşerek şürmesine yol açmaktadır. Bu nedenle Türkiye-AB ilişkilerindeki anormallikler düzeltilemezse, Türkiye parçalanacak ve Yugoslavya benzeri bir durum ortaya çıkacaktır.

Türkiye'de ulusal çıkarlarımızı gözetebilecek yönetim-ler işbaşına gelebilse farklı sonuçlar elde edilebilir.

Neler yapılabilir?

1) Ankara Brüksel'den, Bulgaristan ve Romanya'ya verilen takvimin uygulanmasını ister. "Eğer AB Türkiye'yi alacaksa, 2007'de almayı kabul etsin, yoksa ben ilişkileri normalleştiriyorum" der. Türkiye'den iktisadî ve siyasî alanda çok geri ülkeleri 1994 yılında AB almaya karar verdiğini açıklamadı mı? AB'nin ve içimizdeki ortaklarının "görüşmelere başlama tarihi vermekle" yürüttükleri oylama ve kandırmaca süreci böylelikle kesilmiş olur.

2) Ulusal yönetim Gümrük Birliği gibi, San Marino ve Andora kasaba devletlerinden başka kimsenin imzalamadığı sömürge belgesini derhal uygulamadan kaldırır. Ö-nümüzde Norveç'in ve İsviçre'nin AB ile yürüttükleri ticarette uyguladıkları yöntem var, bunlar uygulanır.

Karşılıklılık ilkesini getirmek istemeyenler "Gümrük Birliğini kaldırıp İran'a mı döneceğiz?" türünden komik ve aptalca ifadelerle halkı kandırmaya çalıştılar ve halen de çalışıyorlar.

Bunlar aslında, "kumalık düzenini medeni nikâh gibi göstermeye çalışanlardır". Yani içimizdeki Danimarka'nın pazarlamacılarıdır. Mevcut kumalık düzeninin sürmesi için, "nikâh yapıldı, yapılacak" oyalaması ve aldatmacası ile a-normal ilişki düzenini meşrû gibi göstermeye çalışıyorlar.

Gümrük Birliği'nin Ankara tarafından kaldırılması talebinin yapılması ile kumalığa son verilmesi talebi arasında "siyasî ve hukukî olarak hiçbir fark bulunmamaktadır".

3) Ankara'da oluşacak ulusalcı yönetimler Avrupa Birliği'ne; "işgalci, sömürgeci ve teröristleri teşvik eden desteğe ve dayatmalara son ver" talebinde bulunurlar. Bu

talep, uygar, demokratik ve karşılıklılık politikası gözeten bir devletin en doğal hakkıdır:

- Kürdistan projene son ver, bölücülerini ve terörü el altından destekleme.

- Yunanistan ve Ermenistan'ın arkasında durarak Türkiye'ye karşı emperyalist bir politika uygulamaktan vazgeç; Fener Patrikhanesi'ni Türkiye'ye karşı bir Truva atı gibi kullanma.

- Türkiye'nin düşmanı değilsen, bana silâh ambargosu uygulama.

Ankara'daki ulusalcı Meclis ve Hükümet'lerin AB'den bu taleplerde bulunması Türkiye Cumhuriyeti'nin en doğal siyasî, iktisadî ve hukukî haklarıdır.

Ancak AB'nin (ve Batı'nın) bu talepleri ciddiye alması için, Türkiye'nin Avrasya ile siyasî ve iktisadî ilişkilerini geliştirmesi gerekir. Zaten Ankara'ya gelecek ulusalcı yönetimlerin ilk yapacakları da bu olacaktır.

Türkiye'nin AB (ve Batı) ile ilişkilerinin normalleştirilmesinin iki temel koşulu vardır;

- Ulusalcı yönetimlerin işbaşına gelmeleri, ve

- Dış politikada Batı ve Avrasya arasında denge kurulması.

Bu iki öge zaten birbirlerini tamamlayan özelliktedirler. İç ve dış ilişkiler dengelendiği zaman iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel dengesizlikler de ortadan kalkmaya başlar. Tarih bu gerçeği hep doğruladı.

Biz bu gerçeği Mustafa Kemal'in sağlığında en iyi gören ve yaşayan bir ulusuz, bunu hiç unutmayalım.

AB'DEN TARİH ALMANIN ANLAMI

Her şey burada odaklanmış durumda. Kimler için ne anlam taşıyor? Bazı sorular soralım ve yanıtlarını görmeye çalışalım.

Soru 1) Görüşmelere başlama tarihinin verilmesi AB'ye bir yükümlülük getiriyor mu? AB sorumluluk taşıyacak mı?

Yanıt- AB'ye hiçbir yükümlülük getirmiyor. 10 yıl, 20 yıl, 30 yıl görüşüp arada yeni koşullar getirip görüşmeleri kesebilir. Tam üyelik konusunda hiçbir güvence bulunmuyor. Her şey yine boşlukta kalıyor.

Soru 2) Şu anda Türkiye'nin önünde duran koşullar nelerdir?

Yanıt- Adaylar için öne sürülen normal "uyum koşulları" dışında Türkiye için ek koşullar koyuldu. Türkiye uyum koşullarının tamamını yerine getirdi. Ancak Türkiye'nin önünde, Avrupa Parlamentosu'nun aldığı kararlar, "Türkiye'ye özgü koşullar olarak" önümüzdedir. Ermeni tasarılarının Türkiye tarafından kabul edilmesi, Güneydoğu'ya özerklik verilmesi, Patrikhane'nin Vatikanlaştırılması, Ege ve Kıbrıs koşulları bunlardır. Şimdilik sadece Kıbrıs verilmiştir.

Bu koşullar Türkiye'nin bütünlüğüne, ulusal çıkarlarımıza karşı yapılmakta olan "dayatmalar" niteliğindedir.

Soru 3- Türkiye görüşmelere başlayıp, AB tarafından bütün istenenleri yerine getirirse, AB yine de "hayır" diyebilir mi?

Yanıt- AB 1999 Helsinki Doruğu'nda "yeni gelişme politikası"nı kabul etti. Yeni genişleme politikasına göre aday ülke bütün istenenleri yerine getirirse bile, yine de reddedilebilir. "Adayın AB'ye girişi AB içinde büyük sos-

yal ve iktisadî sorunlar yaratacaksa, aday içeri alınmaz" politikası kabul edildi. Bu bölüm aslında "özellikle Türkiye için koyulmuştu". Çünkü Türkiye, Aralık 1999 doruğunda aday yapılmıştı. Aday yapmaya mecburdular, çünkü Gümrük Birliği'nin verdiği zararlar tartışılmaya başlanmıştı ve Ecevit hükümeti henüz indirilmemişti. Türkiye üzerindeki AB ipoteğinin devamı için "göstermelik adaylık" verilirken, Türkiye de bekleme odasına hapsedilecekti.

AB şimdi 25 üyeye ulaştı. Yunanistan'a Rumlar da eklendi. Görüşmeler sonunda Türkiye'nin içeri alınması, 25 tam üyenin de evet demesine bağlı. Bu açıdan da tam üyelik görüşmelerinin niçin bir sonuca ulaştırılamayacağı, akli başında olan herkes için anlaşılabilir bir durumu sergiler.

Kimin için önemli?

Soru 5- Madem ki böyle bir durum var "Neden herkes tarih alacak mıyız?" noktasına odaklandırılıyor? Neden, hiçbir önem taşımayan bir olay "çok önemliymiş gibi" kamuoyuna sunuluyor?

Yanıt- Halkımız için değilse bile "bazı çevreler" için Türkiye'nin AB ipoteği altında tutulması ve tek yanlı bağlanmanın sürmesi çok önemli.

- Önce gayri millî sermaye çevreleri için çok önemli. Bu çevreler Gümrük Birliğini de bunun için, hem de halkı kandırarak imzalattırmadılar mı? Bu çevreler AB'ye alınmayacak olan Türkiye'nin, "AB'ye tek yanlı bağlanmasını" istiyorlar. Sessiz Darbe kitabımda bütün ayrıntılarını yazdım, okuyanlar biliyor. Hatırlayınız, 6 Mart 1995'te Gümrük Birliği imzalanıp, hiçbir aday ülkenin yapılmadığı bir biçimde, Türkiye AB'ye bağlanırken ne demişlerdi? Bu çevreler, "İki yıl içinde AB'ye gireceğimiz için Gümrük

Birliği yaptık” demişlerdi. Halka yalan söylemişlerdi. Bunlar içimizdeki mandacıları.

- Görüşme tarihinin alınması, hükümeti de rahatlatacaktır. Hükümet önümüzdeki yıllarda yapmak istediklerini, “AB istiyor, başka çare yok” diye gerçekleştirebilecektir.

Ayrıca, 1995'teki hükümetlerin yaptığı gibi, “Türkiye'yi AB'ye sokuyoruz” sloganını bol bol kullanacaktır.

Bölünmenin tarihi mi?

- Tarih verilmesi Türkiye'deki “etnik ayrımcıların” da tek umutları. Türkiye'nin Lozan'dan Sevr'e taşınması, ancak AB (ve Batı) boyunduruğu altında tutulmasına bağlı.

Soru 6) AB (ve ABD), Türkiye'ye Aralık 2004'te görüşmelere başlama tarihi verilmesini isterler mi?

Yanıt- Yüzde doksan koşullu bir tarih vereceklerdir. Çünkü koşullu bir tarih vermeye en fazla AB'nin (ve ABD'nin) ihtiyacı vardır.

Türkiye'yi ipotek altına alıp istediklerini elde etmeleri buna bağlıdır. Aksi halde elden kaçırlar.

Sorun, içimizde “İki Türkiye'nin” bulunmasından kaynaklanıyor. Azınlığın Türkiye'si ipotek altına girilmesini istiyor. Çoğunluğun Türkiye'si yani halk, henüz hiçbir şeyin farkında değil galiba.

Hem de Türkiye çatır çatır çökertilirken... Karagöz Hacıvat oyunu gibi tarih verildi-verilecek oyunu seyrettiriyor.

Ben öğrenciyken Sülün Osman, Beyazıt Kulesi'ni saf vatandaşlara satardı. Bunlar da utanmadan tarih satıyorlar.. Hem de 70 milyon insana...

Halkla alay edercesine...

KUMA MI? YOKSA METRES Mİ?

Gazeteci Monica benimle Bremen Weser için yaptığı söyleşi sonrasında, Türkiye Avrupa'nın Metresi başlığını atmıştı. Deniz Som da konuyu Cumhuriyet'teki köşesine taşıdı. Ne demişler, ateş olmayan yerde duman tütmezmiş...

2004 yılı Türkiye-AB ilişkilerinde çok kritik bir yıl oluyor.

- 1 Mayıs 2004'te 10 ülke daha AB'ye girdi. Bunlardan biri de Rumlar; hem de Adanın bütünü nü temsilen alındılar. AKP hükümeti uluslararası antlaşmalardan doğan haklarımızı kullanmadı. Türkiye'nin garantörlüğü de fiilen rafa kaldırılmış oldu.

- ABD'nin ve AB'nin istekleri olan Annan Planı da AKP hükümeti tarafından en baştan kabul edildi. Yine AKP hükümeti, Brüksel ve Vaşington'la birlikte "evet" oylarının yanında yer aldı.

- AB 25 ülkeye çıkarken 2007'de Bulgaristan ve Romanya'nın girişlerine Hırvatistan da eklendi, kadro tamamlandı. Bu kadro, 1994 Essen Doruğu'nda AB'nin ilân ettiği tabloydu. Türkiye o gün de yoktu, bugün de yok. Ve, yarın da olmayacak.

- Ortada (ve dışarıda) tutulan Türkiye'nin bu "özel konumu" anlaşılmasın diye, "görüşmelere başlama tarihinin koşullu olarak ve görüşmelere başlanmasının hiçbir anlam taşımadığını Cumhuriyet'te defalarca yazdım. AB hiçbir yükümlülük altına girmiyor.

- AB, kısırdığı, tek yanlı bağladığı Türkiye'yi bekleme odasında iğfal etmek, kandırmak için bir görüşme tarihi vermek zorunda. Aksi halde maskeler düşer.

- Ankara Hükümeti de, "Türkiye'yi AB ipoteği altında tutabilmek için" alınacak tarihi kullanmak zorunda. Zaten hükümetin ve AB'nin "beklenti ve hedefleri tamamen örtüşmektedir". Her iki taraf da Türkiye'nin ipotek altına alınmasını istiyorlar. Mevcut gidişte bir aksama olmaması, Ankara treninin raydan çıkmaması için!

- AB 2004 sonunda koşullu görüşme tarihini verecek ve "Türkiye'nin özel statü zeminine tamamen çekilmesi için" zaman kazanacaktır.

Özel mi? tercihli mi?

- Özel statü kapalı kapılar ardında hep konuşuldu. Almanya bu işi 1980'li yıllarda konuşmaya başladı. Arkadaşım Prof. Werner Gumbel bana daha o zamanlar anlattı. 1990'lı yıllarda Mesut Yılmaz bir Almanya gezisinde "özel statüyü de düşünmek gerekir" benzeri bir ifade ile konuyu gündeme getirdi.

- 1995'te Gümrük Birliği, Türkiye'yi fiilen özel statü içinde tutan bir antlaşma oldu. İlân edilmemiş özel statü aslında bu tarihte başladı. Türkiye diğer adaylardan ayrılarak, Gümrük Birliği imzalatıldı.

- Bizim siyasilerin ve AB muhiplerinin ödleri patlar, bu sözcüğü kullanmak istemezler. Kumaya, "sen metresin" demek gibi bir şey. Kumalığın göstermelik bir nişanla illebet sürdürülmesi en iyisi: Onlar böyle düşünürler.

- İleride fiilî durum, bu tek yanlı düzeni nasıl olsa meşrûlaştıracaktır. Aynen, Kıbrıs'ın, kitabına uydurularak verilmesinde olduğu gibi. AB ile gayri meşrû ilişki düzeninin ilân edilmesine ne gerek var ki! Medya nasıl olsa ellerinde, karartma uygulanıyor, işin kepezeliğini kimse anlayamaz!

- Ama yine de ağızından kaçırınlar oluyor. Bazı siyasîler “özel statü” ifadesine bozulmuşlar ve onun yerine “imtiyazlı statü” için doğrusudur demişler! Metres sözcüğünden rahatsız olmuşlar, kumayı tercih etmişler.

Öyle ya, metres Frenkçe, İslâmî lügata kumalık uygun düşer.

- Özel statünün gündeme gelmesi demek, “Türkiye hiçbir zaman alınmayacağı için özel statü kurdum” demektir (Bu süre 6 Mart 1995'te aslında zaten başlamış bulunuyor).

O zaman da Türkiye'nin adaylık statüsünden çıkması gerekir. Öyle ya, nikah yapılmıyacaksa nişanın da bozulması gerekmez mi?

İşte 2004 yılı Türkiye-AB ilişkilerinde böyle bir karmaşanın en yoğun bir biçimde yaşandığı bir dönem oldu. Çünkü içimizdeki “iki Türkiye”, daha da keskinleşerek ortaya çıkmaya başladı. İçimizdeki genişleyen bu çelişkili yapı, Türkiye-AB ilişkilerine de yansıdı.

İki Türkiye'den azınlıkta olanı, “görüşme tarihi alınmasını ve görüşmelere başlanmasını, özel statünün fiilen elde edilmesinin bir maşası” yapmak istiyor. Ve bu konuda Brüksel ve Vaşington ile hedefleri örtüşüyor.

Türkiye'nin özel statüye götürülmesi Türkiye'nin Yugoslavyalaştırılmasından başka bir şey olmayacaktır. Orada silahla yapılanı burada sessiz ve sivil bir darbe ile yürütmeye çalışıyorlar.

Acaba bu gerçeği görüp tepki gösterecek miyiz? Esas mesele burada...

ÖZEL STATÜNÜN TEZGAHI; KOŞULLU GÖRÜŞME TARİHİ

Taa 1994'ten beri yazıyorum ve anlatmaya çalışıyorum; Türkiye adım adım özel statüye doğru götürülüyor. Görüşmelere başlama tarihi meselesi de “yumuşak geçişle Türkiye'nin özel statü zeminine tamamen oturtulmasıdır”.

AB muhipleri “koşullu görüşme tarihinin bile” bir milâd olduğunu adeta tepine tepine söylüyorlar. Çok doğru, bu bir milâd; ama kesinlikle “Türkiye'nin AB'ye girişinin milâdı değil”. Ya neyin milâdı? Özel statünün, yani Türkiye'nin Batı kapitalizminin yeniden, Osmanlı'da olduğu gibi, bir mandası oluşunun milâdı.

Neyi garanti altına alıyorlar? Zaten, kısmen özel statü içine çekilmiş olan Türkiye'nin 10-15 yıl içinde tamamen özel statü altına alınmasının milâdı bu. Onun için patronlar kulübü, hükümet ve Batı'dan destek bekleyen “diğer çevreler” bunu kendileri bakımından bir milâd olarak düşünüyorlar.

- Türkiye'nin AB'ye girişinin değil ama, “AB'nin Türkiye'ye girişinin, Türkiye'yi arka bahçesi haline getirecek sürecin kesinleşmesinin milâdı” olacak.

Gayri millî sermaye de, Batı'dan Cumhuriyet'e ve ulusal değerlere karşı destek bekleyen diğer çevreler için de kesinlikle bu bir milâd. Kaderlerini bu milâda bağlamışlar. Oyunun bozulmaması gerekiyor. Hangi oyunun? Geleceğin Avrupa Birleşik Devletleri'nde yer almayacak olan Türkiye'nin himaye (manda) altına alınması sürecinin aksatılmaması gerekiyor.

Onun için “koşullu görüşmelere başlama tarihi” bunlar için hayatî bir önem taşıyor.

Bugün de özel statü var

6 Mart 1995'te Gümrük Birliği imzalanırken de yazmıştım ve konuşmuştum. "Bu belge diğer adaylara uygulanmayan ve Türkiye'yi tek yanlı bağlayan bir belgedir. İçeri alınmayacak olan Türkiye'nin tek yanlı bağlanarak özel bir statüye götürülmesini hedeflemektedir".

Ve bütün yazdıklarım 1995'ten beri gerçekleşti. Orgeneral Büyükanıt'ın 28 Mayıs 2003 Harp Akademileri'ndeki konferansta da belirtildiği gibi, "eşi benzeri görülmemiş Gümrük Birliği" Türkiye'yi bu hallere düşürdü. Hangi hallermiş bunlar?

- İç piyasamız dev Batı şirketleri tarafından işgal edildi.
- Türkiye 2001'de Cumhuriyet tarihinin en büyük ekonomik krizine "sokularak" siyasî, iktisadî ve kültürel kimliğinin tahrip yolları açıldı; ulusal politikalar terkettirildi.
- Bürokrasi ve siyaset Brüksel'in denetimine girdi.
- Şimdilik Kıbrıs gitti. Güneydoğu ile oynanmaya başlandı; Fener Patriği, Ermeni Patriği art arda Cumhuriyet'i ve Lozan'ı hedef aldılar.
- Devlet küçüldü ve sosyal devlet ortadan kalktı.

Bu sonuçlarda Gümrük Birliği en önemli etken oldu. Bu durum adı koyulmamış bir "özel statü"dür.

İlâhi Valery G. Destaing...

Valery G. Destaing Türkiye'nin nadir dostlarından biri. Adamcağız, "Daha ne kadar Türkleri aldatmaya devam edeceğiz, doğruyu söylememiz gerekmez mi?" diyor ve bizim mandacıların uykusunu kaçırıyor.

Öyle ya; şimdi “koşullu görüşmelere başlama tarihi verilecek”; bizim AB muhipleri ve mandacılar da gördünüz mü, AB bizi içine alıyor diye çığırtkanlığa başlayacaklar; aynen 6 Mart 1995'te Türkiye'yi tek yanlı bağlarken yaptıkları gibi. Gayri millî sermaye de, hükümet de, Batı'dan destek bekleyen “diğerleri” de bir oh çekecekler.

- 6 Mart 1995'ten beri devam eden “bağlanma ve özel statü süreci” iyice kemikleşecek ve her şey yerli yerine oturacak.

- Türkiye'de 1989'dan beri sürdürülen “Sessiz Darbe” aksamadan yürüyecek.

- Devlet iyice küçülecek ve “devlet olma” niteliğini yavaş yavaş kaybedecek. Hükümetler ve “yerel hükümetler” önce çıkacak; belediye başkanlarının arkasına Brüksel ve Vaşington geçecek.

- Avrupa ve ABD'de Yugoslavya'da kaba kuvvetle elde ettikleri sonucu Türkiye'de zamana yayarak “koşullu görüşme süreci” içinde halledecekler.

Ve sonunda, Türkiye Yugoslavya örneğinde olduğundan biraz farklı bir biçimde “çok özel bir statüye” yerleştirilmiş olacak.

- İçeride AB muhipleri ve mandacılar çok memnun kalacaklar; İslâm Cumhuriyeti mi? İşte oldu diyecekler. Ordu mu karşı çıkacak? O zaman ordu falan da kalmayacak. Gayri millî büyük sermaye her zamanki gibi dışarıdaki büyük patronların emrinde işleri yürütecek. Etnik ayrımcılar özel statü sayesinde “özel amaçlarına” ulaşacaklar.

Ya Türkiye? Ya halk? Ne Türkiye'si, ne halkı onlar da neymiş diyecekler... İş işten geçtikten sonra.

İşte, görüşmelere başlama “koşullu tarihinin” bazıları için milâd kabul edilmesi bundan dolayı İsa'nın kutsal topraklara dönüşü gibi bir şey, onlar için...

VERHEUGEN SÖMÜRGE VALİSİ Mİ?

Verheugen Türkiye'ye ayak basar basmaz açıklamalarını yapmaya başlıyor;

- Ben şimdilik öneri getirmiyorum. Türkiye'deki havayı yakalamaya geldim. Bölgeler, insanlar, sivil toplum örgütleri AB'den ne bekliyorlar, bunu anlayamadım.

- Bunun tercümesi şudur: "Türkiye'yi şimdi köşeye sıkıştırdık. Ben bir taleple gelmiyorum. Güneydoğu (ve Kürtler) Ankara'ya ve Türkiye'ye nasıl bakıyor? Onların taleplerini öğrenmeye geldim".

- Ve açık açık söylüyor. Türkiye'deki Hristiyan çevreler ile de görüşmeler olacak. Tercümesi şöyle; "İstanbul Patrikhanesi'nin Vatikanlaştırma sürecinin Aralık ayında ivme kazanması ve çitanın yükseltilmesi: Türkiye'deki misyonerlik faaliyetlerinde AB desteğinin açık ve kurumsal olarak sağlanmasının yollarının açılması". Verheugen'in gezisi adeta bir Haçlı Seferi'nin başlangıcı. Arkadan 30 Kasım'da Papa, Fener Patriği'nin konuğu olarak gelecek ve Haçlı Seferi'nde bir adım daha atılacak: Ve Aralık ayında, "hiçbir anlam taşımayan koşullu görüşme tarihi" verilirken, kutsal topraklara dönüş için yeni ödünler alınacak.

- Ekliyor Verheugen: Uygulamaya bakacağız. Biz Güneydoğu Anadolu'da kültürel özerklik kararını Aralık 2003'te Avrupa Parlamentosu'ndan çıkarttık. Bakalım uyguluyor musunuz. Sonra Hristiyanlara baskı yapıldığı söyleniyor. Acaba "yeni Hristiyanlaştırılan gençlere kilise yapma olanağı veriyor musunuz"? Sonra, yabancıların çok iyi bir biçimde yürüyen arazi alımlarına engelleme yapıyor mu?

- Bildiğiniz gibi AB 25 ülke oldu. Şimdi yeni üyelere de soracağız. Türkiye ile görüşmelerin başlamasını nasıl karşılıyorsunuz? Tabii onların da diyecekleri, isteyecekleri var. Görüşmelerin başlaması için onların koşullarını da ekleyeceğiz ve önümüze koyacağız.

- Ancak Verheugen'in en önemli açıklaması şu: "Türkiye'nin AB ile ilişkilerinin geliştirilmesi diğer ülkelerden farklı olacak". Bu çok önemli açıklamanın tercümesi şu: Türkiye 15-20 yıl sonra da diğer ülkeler gibi AB içine girmeyecek; "Türkiye ile özel bir statü öngörülecek". Yani: Türkiye AB'nin himayesi altına alınacak, AB'nin içine alınmayacak.

Sorulması gereken soru...

Başta hükümet ve patronlar kulübü olmak üzere Verheugen'e şu basit soruyu sormaları gerekirdi:

- Türkiye'nin dış ticaret açığı yıllık 35-40 yıllık milyar dolara doğru gidiyor. AB ile ilişkimizde siz kazanıyorsunuz; biz kaybediyoruz. İyi, hoş, üyeliği görüşelim de, ondan önce Türkiye'nin AB ile tek yanlı ilişkilerinden doğan kan kaybını düzeltmemiz gerekmez mi? Yoksa 15-20 yıl sonra biz kan kaybından ölüp gideceğiz.

- Eğer bu esas soru sorulmuyorsa "o zaman da bizim kendi kendimize başka bir soru sormamız gerekir"; AKP hükümeti ve patronlar kulübü neden Verheugen'e böyle bir soru yöneltmiyorlar? Daha doğrusu yöneltmiyorlar?

- İşin esası burada gizli. Bu soruları yöneltmesi gerekenler "kendi özel iç hesapları yüzünden" sessiz kalıyorsa, o zaman Verheugen bir sömürge valisi gibi gerile gerile Türkiye'ye gelip boy gösterebilir!

Faturayı halk ödüyor...

Türkiye-AB ilişkilerindeki iktisadî ve siyasî dengesizliklerin bedelini ise, içimizdeki Danimarka dışında herkes ödüyor;

- Köylü fakirleşiyor, tarım geriliyor.
- İşsizlik devam ediyor.
- Ulusal sanayi çok uluslu şirketler karşısında geriliyor, zemin kaybediyor.
- Esnaf yavaş yavaş kayboluyor.
- Dış açık ve dış borç artıyor.

Bütün bu iktisadî ve sosyal fatura Türkiye'nin siyasî olarak da en hayati konularda çıkarlarını koruyamayacağı bir sonuç doğuruyor.

- Kıbrıs, Ege gidiyor.
- ABD ve AB'nin Kürdistan projeleri "genişletilerek" yürütülüyor.
- Ermeni tasarıları konusunda Avrupa'da sağ ve sol birleşirken ABD'de Demokratlar ve Cumhuriyetçiler aynı noktaya geliyor.
- Misyonerlik faaliyetleri iyice yaygınlaştırılıyor.

Bütün bunlar Türkiye'nin çaresizliğinin sonucu olarak ortaya çıkmıyor. İçimizde iki Türkiye'nin bulunmasından ve azınlıktaki Türkiye'nin Batı'nın taleplerine yeşil ışık kaymasından kaynaklanıyor.

Eylül'de Verheugen, 30 Kasım'da Papa, Aralık'ta son darbe: Türkiye üzerinde oynanmakta olan oyunu görüp gerçekten önlem alacak mıyız?

Peki ama biz Mondros'u, Sevr'i neden yırtıp attık ki? En baştan Sevr'i kabul etseydik, Avrupa'nın ve ABD'nin gönüllü mandası olarak Verheugen'lerle, Papalarla, Patriklerle uğraşıp kavga etmek zorunda kalmazdık.

Sorun içimizdedir: İki Türkiye'den biri manda olma-ya razı; diğeri direniyor. Avrupa ve ABD, mandacı ama azınlıkta olan Türkiye ile işbirliği yapıyor.

Verheugen de bu işbirliğinin bir temsilcisi olarak Batı adına geldi ve görüşmeleri yaptı. Hepsi bu.

DIŞ AÇIK MI? DIŞ İPOTEK MI?

Câri açık bir ülkenin dış dünya ile iktisadî ilişkilerinin bir sonuç belgesidir. Dış ilişkiler düzeninin “net bakiyesi-ni” verir. Eksiler kan kaybı anlamına gelir. Nasıl kalp rahatsızlığı bir insanda sigaranın, aşırı kilonun, yanlış beslenmenin, stresin ve hareketsizliğin bir sonucu ise, câri denge (ve açık) de buna benzer.

Ülkenin iç politikasındaki yanlışların dış ilişkilerindeki bozuklukların sonucunu da câri denge (ve açık) adeta bir tansiyon aletinin verdiği dijital sonuçlar gibi gösterir.

Bu basit tanımlama yanlış olmamakla birlikte eksik ve yetersizdir. Aynı zamanda statik bir analizdir. Çünkü günümüzde dış denge ve iç denge 30, 40 yıl öncesine oranla bütünleşmişlerdir. Ülke içindeki siyasî, iktisadî, sosyal ve askerî parametreler (ve dengeler) de câri dengeyi daha fazla belirler duruma gelmiştir.

Tony Blair ve Bush Irak'ı ve enerji bölgelerini işgali planlarken “şirketlerinin oligarşik egemenliğinin gölgesinde, ülkelerinin dış çıkarlarını (ve dengelerini) da düşünüyorlardı”. Dolayısıyla dış denge, câri denge ve dış ticaret açığı gibi kavramlar ele alınırken bunları “kur politikası, dış ticaret politikası gibi teknik, akademik ve entelektüel sınırlar içinde düşünmeliyiz”. Böyle düşünmek, bir kalp hastasına, “tansiyon ilacı alırsan her şey hallolur” demek kadar yanlış olur.

Türkiye'nin dış ticaret açığı dev boyutlarda ilerlerken, câri açık (ve dış borç) hızla büyürken bunun önlemlerini düşünmek demek “tansiyon ilacının ötesinde” yapısal değişikliklerin düşünülmesi ve yapılması demektir.

Esas meseleler...

1) Bir taraftan 1995'ten beri Türkiye'nin ekonomisini (ve siyasetini) Gümrük Birliği ile AB'nin ipoteği altına sokarken “bu dev açıklar” önlenemez. Çünkü ilişki (ve ticaret) düzeni tek yanlı kurulduğu için ticaret açığı artacak, câri açık artacak ve dış borç artacak demektir.

Bu tek yanlı ticarî ve iktisadî yapılanma AB lehine olduğu için AB'nin üyeleri ve şirketleri kazanacaktır. Bu köşede bunu defalarca anlatmaya çalıştım. 2001 ekonomik krizi de, artan dış ticaret açıkları da çok büyük ölçüde AB ile Gümrük Birliği vasıtasıyla kurulan tek yanlı ilişki yüzünden oldu. Bu nedenle yerli sanayi ve tarıma, pamuktan bilgisayara, iletişimden lüks arabaya, yoğurttan içme suyuna kadar yabancı tekeller Türkiye'yi sömürmeye başlamışlardır.

2) Bir taraftan kendi ulusal tarım politikanız, kendi ulusal sanayi politikanız olmayacak; Tekel gibi, Süt Endüstrisi Kurumu gibi, THY gibi, iletişim ve haberleşme gibi, Tüpraş gibi en kârlı kurumları önce işlemez hale getireceksiniz; sonra özelleştirme adı altında Batı'nın dev tekellerine devredeceksiniz; onlar Türkiye pazarına egemen olup ticarî düzeni kendi çıkarları doğrultusunda yerleştirecekler; sonra da “câri açık artıyor” diye feryat edeceksiniz.

- Dış ticaret açığı gereksiz yere yıllık 25-40 milyar dolara fırlayacak;

- Câri açık olağanüstü düzeye, 2004'ün ilk 6 ayında 10 milyar dolara yükselecek;

- Bu gereksiz yere yatırılan açıkların sonucu dış borç dev boyutlara ulaşırken kalkıp “önlem alıyoruz” diye acil kalp hastasına tansiyon ilacı vermekle yetineceksiniz.

İki Türkiye'nin sonucu...

Türkiye'nin geldiği değil “azınlıktakiler tarafından getirildiği bu durum sahte Türkiye'nin marifetidir”. Türkiye'yi Batı kapitalizmine tek yanlı bağlayan gayri millî sermaye çevreleri, onların ortakları durumuna gelen İslâmcı siyaset “Türkiye'yi Batı ipoteği altına sokarken” bu sonucu özellikle hazırlamıştır.

Türkiye'nin Batı ipoteği altına alınmasını “kendi iç hesaplaşmaları bakımından isteyenler” bu çevreler için “dış açık vazgeçilmez bir garantidir”. Ancak bu dış açıklar ile Türkiye'yi AB'nin ve ABD'nin ipoteği altında tutarak kendi iç hesaplaşmalarında Batı'yı arkalarına alabilirler.

- Cumhuriyet rejimine karşı çıkanlar için,
- Ulusalçı politikalardan hoşlanmayanlar için,
- Çağdaş uygarlığa ve toplumcu demokrasiye karşı duranlar için bu açıklar vazgeçilmez silâhlardır.

Batı'nın şirketlerine önce Türkiye'yi işgal ettiriyorlar; Brüksel'in, Vaşington'un, IMF'nin, Vatikan'ın, Fener Patrikhanesi'nin Türkiye'nin iç işlerine her alanda müdahale etmelerinin altyapısını “onlarla birlikte hazırlıyorlar”. Ve ondan sonra “dış ticaret açığı çok fazla, câri açık arttı; önlem alalım bari” diyorlar.

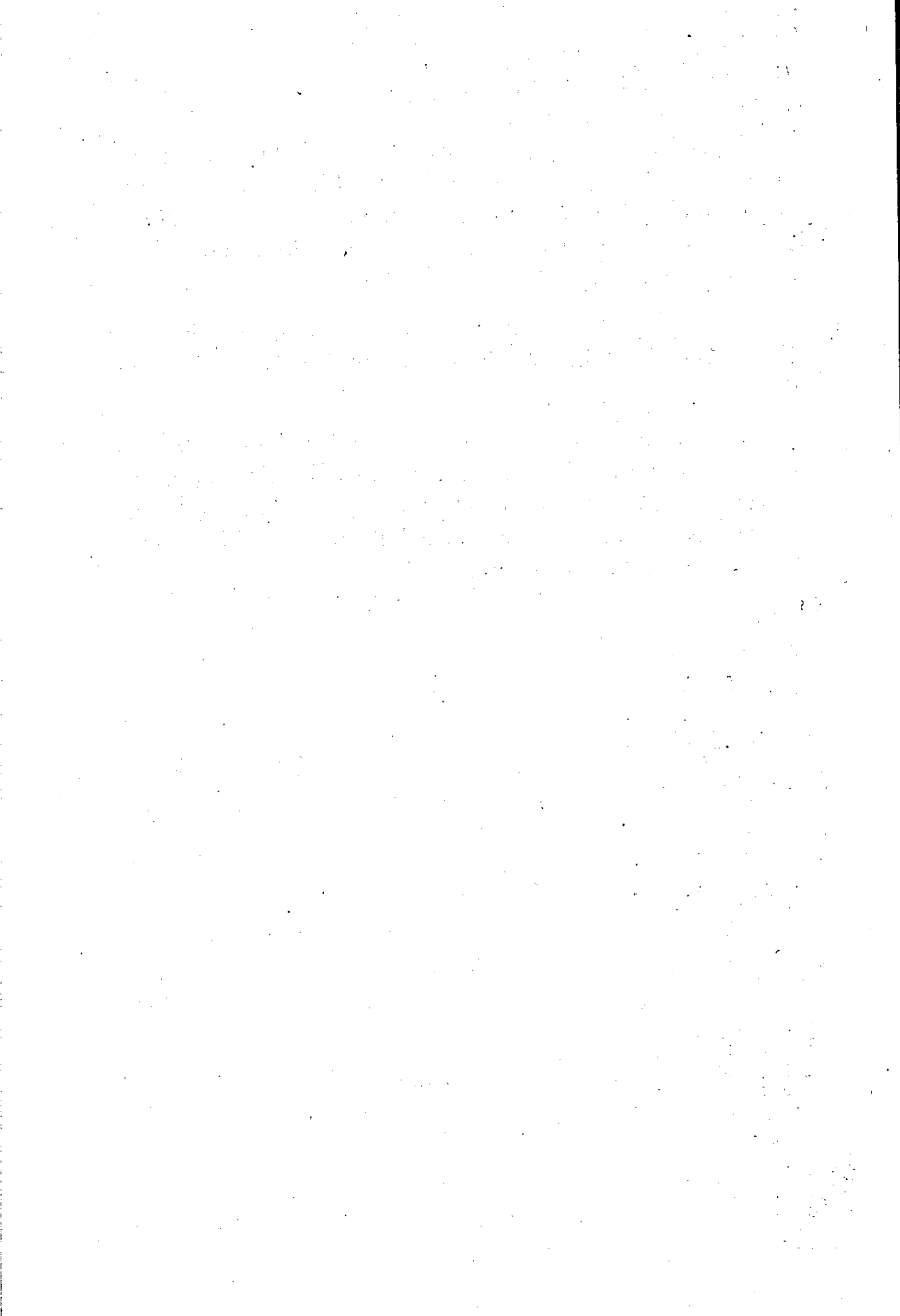
Dış dengeyi, dış ticaret açığını, câri açığı düzeltmek istiyorsak, Türkiye'de ulusal sanayi, tarım, ticaret, dış ticaret, eğitim, kültür, savunma politikalarının birlikte bulunması ve uygulanması gerekir. Türkiye'nin tek yanlı bağlardan kurtulması, uygar ve çağdaş bir ülke gibi hareket etmesi gerekir.

Yani toplumsal ve toplumcu demokrasinin, halkçı ve Cumhuriyetçi politikaların getirilmesi gerekir. Yoksa,

“Türkiye’yi Batı ipoteği altında tutmak isteyen çevrelerin güdümünde kaldığımız sürece” dış açıklar ve dengesizlikler bu ipoteğin vazgeçilmez sonuçları olacaktır. Aynen, AB’nin vereceği “koşullu görüşmelere başlama tarihinden bekledikleri gibi”...

Çünkü o da “gayri milli çevrelerin AB’den bekledikleri bir ipotek” niteliğindedir. Aynen câri açıkta olduğu gibi...

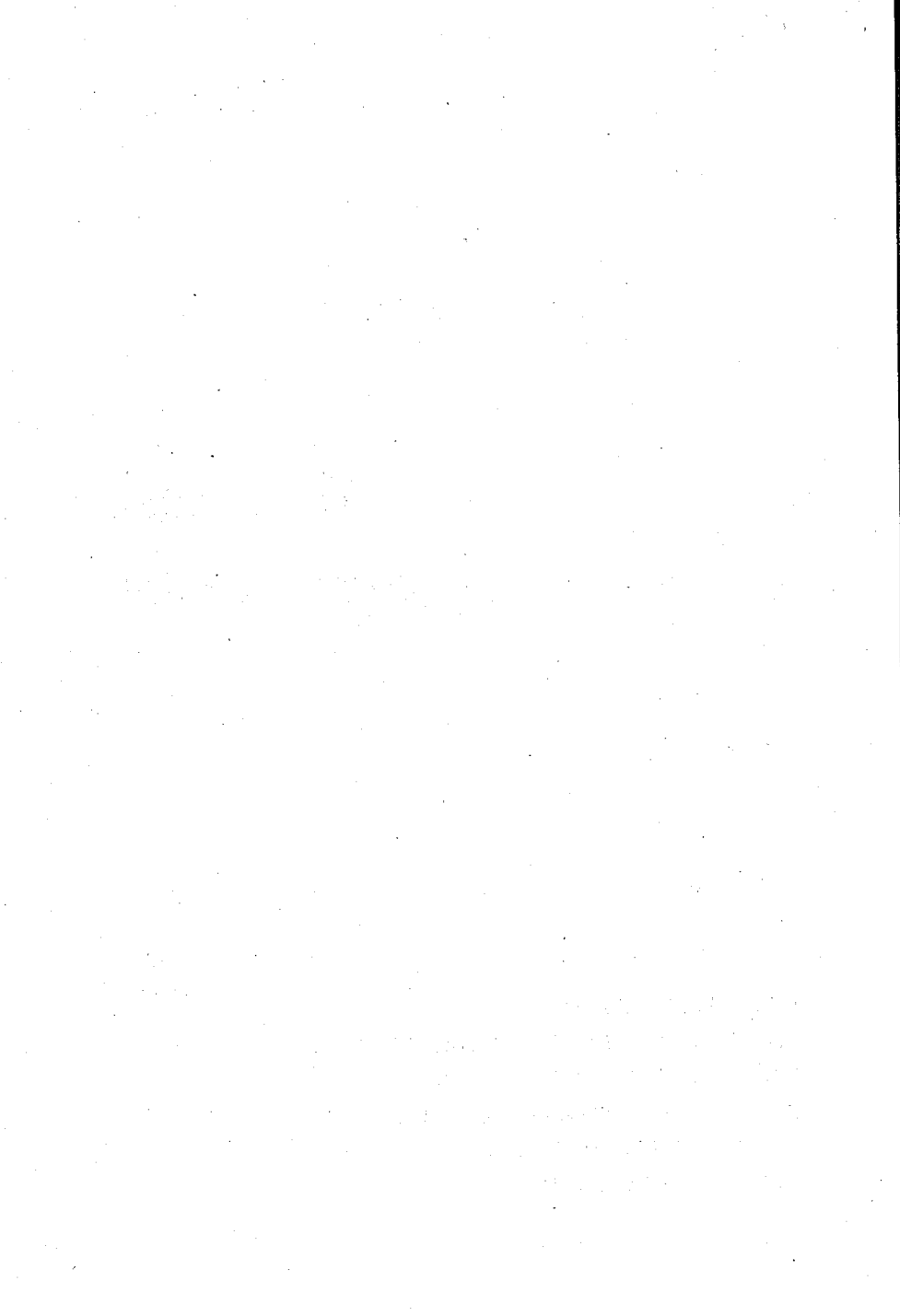
Hazır konu AB’ye gelmişken işin güncelliği dolayısıyla bir cümle eklemek istiyorum. Acaba Türkiye’nin AB tarafından bekleme odasına hapsedilerek iğfal edilmesi, kandırılması “zina” tarifine girmez mi? Bunu herhalde AB’nin değil de bizim düşünmemiz gerekiyor.

IV. BÖLÜM

İSLÂMCI SİYASET VE TÜRKİYE

SERMAYE, DİN VE BATI
CUMHURİYET'TEN TANZİMATA DÖNÜŞ MÜ?
BİREY, TOPLUM VE SAHTE DEMOKRASİ
BATI'NIN İSLÂMCI SİYASETE YAKLAŞIMI
İLİMLİ İSLÂM'IN BATI İÇİN ÖNEMİ
AVRUPA İLE ZİNA MESELEMİZ

SERMAYE, DİN VE BATI...

Turgut Özal “sermayeyi öne çıkararak” Türkiye'nin Batı'ya (ve kapitalizme) bağlanmasını denemişti. Bu girişimin başlangıcı 12 Mart 1971 müdahalesidir. 1961 Anayasası sosyal sınıfları (ve işçiyi) de dengeleyerek sermayenin karşısına yavaş yavaş getirmekteydi.

Türkiye'nin Batı Avrupa demokrasileri gibi kapitalist sürece dahil olması olasılığı ortaya çıkıyordu. ABD ve Avrupa karşılarında böyle bir Türkiye istemiyorlardı. Soğuk Savaş sırasında Sovyetler Birliği'nin Akdeniz'e ve Ortadoğu'ya Türkiye üzerinden egemen olmasından korkan ABD (ve Batı) onu himayeleri altına almışlardı, hepsi buydu. Onun Batı Avrupa'daki ülkeler gibi gelişmesine izin verilemezdi. Doğu Bloku gidince hesaplar değişecekti.

1950'lerde, 1960'larda Türkiye'ye önerilen “tavsiyeler ve raporlar” hep bu yönde idi. Küba krizinde ABD'nin Türkiye'ye haber bile vermeden Rusya ile yaptığı “füzeler antlaşması” bile Türkiye'ye hangi gözle bakıldığını gösteriyordu. Başkan Johnson'un İnönü'ye yazdığı mektup Batı'nın bakış açısını ortaya koymuştu. Demirel bile Batı yüz vermeyince Aliğa Rafinerisi'nin, İskenderun Demir Çelik'in, Seydişehir'in kredi ve teknolojisini Rusya'dan almak zorunda kalmıştı.

Turgut Özal başka bir yol deniyordu. Türkiye'de özel sermaye öne çıkarılacak, ancak Batı şirketlerinin (ve kapitalizminin) Türkiye'deki uzantıları ve acentaları olarak işlev göreceklerdi. 24 Ocak 1980 kararları bu sistemi yerleştirmek için alınmıştır. Devlet desteği ile özel sermaye

(ve şirketler) geliştirilecek ve sistemin bağlı (ve bağımlı) bir değişkeni olacaklardı.

1980'li yıllar bu yönde faaliyetlerin gözü kara bir biçimde yürütüldüğü yıllar oldu. 1989'da Berlin Duvarı yıkılırken Türkiye'de devlet desteği (ve kaynakları) ile öne çıkarılan özel sermaye "iç ve dış sistemdeki yerini" almaya başlıyordu.

- Büyük sermaye siyasal partilere egemen olmaya başlamıştı.

- Dış politikanın ve dış ilişkilerin yürütülmesi "sermayeye devrediliyordu". Özal, 1989'da "AB'ye alınmasak bile Gümrük Birliği'ne gireceğiz" derken bunu Meclis'te ve Hükümet'te tartışarak değil, dar bir sermaye çevresi ile görüşerek belirliyordu. Bu tek yanlı kurumsal bağlanma şemsiyesi altında, "büyük sermaye Batı kapitalizmi ile kenetlenenecekti".

Sermaye yetmedi din gelsin...

Sermaye ve partilerinin halktan uzaklaşmaları ve ülke yönetiminde zayıflamaları "İslâmî partilerin de ortak edilmesini" zorunlu hale getirdi. Köylü, varoşlar, işsizler, fakirler ve muhafazakâr çevreler İslâmın siyasete sokulması ile denetim altına alınacaklardı.

Aksi halde ortaya "gerçek sol partiler" çıkabilir ve Türkiye'de

- halkçı

- ulusalcı

- ve hatta anti-emperyalist

politikaları benimsemiş hükümetler işbaşına gelebilirdi. Kemalist bir Cumhuriyet yerine İslâmcı bir Cumhuriyet

dini ve sermayeyi birleştirebilirdi. Gayri millî sermaye Batı sermayesi ile birlikte çalışırken İslâmcı parti varoşları, kırsal alanı, muhafazakâr ve dini bütün vatandaşları şemsiyesi altına çekerti.

Hele televizyonlar, gazeteler, okullar ve sivil toplum örgütleri de gayri millî sermaye ve İslâmî partiler tarafından denetim altına alınır ise sadece ulusalcı kimlik ve değerler değil ulusalcı ordu da “çözülebilirdi”.

1995'ten bugüne kadar “sermayenin ve dinin birlikte siyasete sokulması” çalışmaları arttırıldı. Bu model ABD-İngiliz ikilisinin yeni küresel yaklaşımlarına da uygundu. İslâm ülkeleri dünya petrol ve doğal gaz rezervlerinin yüzde altmışından fazlasını ellerinde tutuyorlardı.

Türkiye'nin Cumhuriyet yapısı, “İslâmî Cumhuriyet modeline” kaydırılır ise, sermaye-din bütünleşmesi Batı'nın istediği biçimde yürütülebilirdi.

- Sermaye “gayri millî hale gelebilir” ve Batı kapitalizmi denetimi altına alınır.

- İslâmî parti aracılığı ile de kırsal alanlar ve varoşlar ele geçirilebilirdi.

Halkçı, ulusalcı kimlik ve politikaların yerine gayri millî sermaye ile ümmetçi zihniyet egemen olurdu. İslâmcı siyasî partinin bir eli sermayede, bir eli dinde bulunurdu. İşsizliğin ve sosyal patlamaların getireceği toplumcu politikaların önü Batı tarafından bu yolla kesilmek istendi.

Türkiye bu konuda “ideal bir örnek” olarak görülüyor. Gayri millî sermaye ile dinci politikaların koalisyonunun sağladığı yeni “manda düzeni” Batı kapitalizminin elindeki en güçlü koz.

Son günlerde ABD'den sürekli olarak pazarlaması yapılan İslâmî Cumhuriyetin arkasına gizlenmiş niyet bu; dinci siyaseti gayri millî sermaye ile birleştirip dizginleri Batı kapitalizminin eline vermek...

Bu koalisyonun ilk denemesi Kıbrıs'ta yapıldı, önümüzdeki yıllarda Türkiye'ye de yaymak istiyorlar. Herkesin artık şapkalarını önlerine koyup düşünceleri gerekiyor...

CUMHURİYETTEN TANZİMATA DÖNÜŞ MÜ?

Bugün Türkiye'nin Batı ile ilişkilerinde Cumhuriyet'in ve bağımsızlığımızın sorgulaması yapılmaktadır. 1923'te kurulan ve Mustafa Kemal'in kısa süren hayatı içinde sağlam bir zemine oturtulmaya çalışılan Türkiye (ve Cumhuriyeti) yavaş yavaş 19. yüzyıldaki Tanzimat dönemine sürüklenmek istenmektedir.

- Türkiye Cumhuriyeti Mustafa Kemal döneminde Avrupa (ve Batı) ile ilişkilerinde denge politikasını esas almıştı. Önce Sovyetler Birliği, Balkan ülkeleri ve Ortadoğu komşuları ile antlaşmalar yaparak Avrupa'ya karşı, "Doğu'yu denge unsuru olarak kullandı".

Mustafa Kemal'de Batılılaşma yoktur, çağdaşlaşma vardır. Sanayileşme ve bilim çağdaşlaşmanın öncüleridir. Batı'nın "değerleri değil" teknik ve standartları esastır. En hoşgörölü ifadesi ile bir sentezden söz edilebilir.

Mustafa Kemal değerler olarak Türk kültürünü esas almış ve çağdaş uygarlık ile sentezini amaç edinmiştir. Mustafa Kemal Tanzimat'a kesinlikle karşıdır. Konuşmalarında bu dönemi, sömürgeci bir dönem olarak tanımlar.

- Sanayileşme ve teknolojik gelişmeyi çağdaşlaşmanın itici gücü olarak gördü. Eylül (1928) tarihine kadar Lozan'daki bağlayıcı hüküm Avrupa mallarının girişini serbest bırakıyordu. 1929'da dünya bunalımı geldi. Sanayileşme hamlesi bu nedenle 1933-1938 Beş Yıllık Sanayi Programı olarak uygulamaya koyulabildi.

- Uluslararası konjonktürün en zor yıllarında bile bu hamleyi başlatması çağdaşlaşmasının sanayileşme ve teknolojik gelişme olmadan başarılamayacağına inandığını gösteriyor.

Ve Atatürk'ten sonra...

- Atatürk'ün ölümünden sonraki yıllarda çağdaşlaşmanın yerine yavaş yavaş "Batılılaşma" almaya başladı. Batılılaşma olarak da Batı'nın "sanayileşmesi ve teknolojik gelişmenin benimsenmesi yerine", Batı'nın değerler sistemi ve "onun gibi olma, onun yaşam tarzını taklit etme" öne çıktı.

Mustafa Kemal'in çağdaş uygarlık değerleri olarak benimsediği fen, bilim ve sanayileşmenin yerini "Batılılaşma adı altında taklitçilik" aldı. Mustafa Kemal döneminde büyük önem verilen kültürel değerler bir kenara itildi ve Tanzimatçı zihniyet yavaş yavaş geri döndü.

- Tanzimat dönemi Osmanlı'da bireyi ve bireysel hakları öne çıkarmaya çalışan bir harekete dönüşmüştü. Osmanlı'nın sanayide ve teknolojiye geriliğini ortadan kaldırmak yerine sadece bireysel ve hukuksal düzenlemeler öne çıktı.

Bu da işin esasında, Avrupa'nın büyük devletlerinin, Osmanlı'yı, içerideki azınlıklar kanalı ile bölerek idare etmelerine yönelik çabalardı. Avrupa kapitalizminin Osmanlı'da egemenliğinin güçlenmesine ve derinleşmesine yardımcı oldu.

Teknik meseleler sadece askerî alanda, o da kısmen yürütülebildi.

Yeniden Osmanlı'ya dönüş...

Soğuk Savaş sonrasında ABD ve AB Türkiye'yi yeniden, Osmanlı'nın içine itildiği Tanzimat koşullarına sürüklemeye çalışıyorlar. Atatürk'ün ölümünden sonra yavaş yavaş oluşturdıkları "Batılılaşma ve bağlanma" hareketine son halkayı koymak istiyorlar.

- Tanzimat döneminde iktisadî, ticarî ve malî işlere “gayrimüslimler” egemendiler. Bugün onların yerini “gayri millî sermaye” aldı ve tamamen eski misyonu üstlendi. Batı'nın şirketlerinin, sermayesinin ve devletlerinin Türkiye'deki çıkarları, aynen Tanzimat döneminde olduğu gibi bu çevreler tarafından yürütülmektedir. “Tezkere işinde” ve Kıbrıs'ta bu durumu herkes gördü.

Türkiye içinde belirli bir büyük sermaye çevresini oluşturan gayri millî çevreler, “işlevsel bir biçimde, Batı'nın içimizdeki uzantıları” durumuna gelmişlerdir. Batı'nın içine alınmayacak olan Türkiye'yi, Tanzimat modelinde olduğu gibi, “içimizdeki Danimarka” olarak Batı kapitalizmine tek taraflı bağlıyor.

- Yeniden Tanzimat'a (Osmanlı'ya) dönüşte “İslâmcı siyaset” de aktif bir biçimde devreye sokuldu. Gayri millî sermayenin “Baticılığı yetmiyordu”. Halkının yüzde kırkı kırsal alanda yaşayan bir ülkede, büyük kent varoşlarının ağzına kadar dolduğu Türkiye'de “sosyal devlet olmadığına göre” İslâmcı partiler bu boşluğu doldurmalıydı.

“Eski Osmanlı'nın Yeni Tanzimatı” böylelikle tamamlanmış oluyor. Gayri millî büyük sermaye ülkeyi Batı kapitalizminin yedeğine alırken İslâmcı partiler de Türkiye Cumhuriyeti'ni Osmanlılaştırmaya çalışıyorlar.

İşte böyle; son yıllarda Batı'dan estirilen “ılımlı İslâm”, “İslâm Cumhuriyeti” yakıştırmaları ve Osmanlı hayranlığının arkasında yatan gerçekler bunlar. Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu 80 yıllık Türkiye Cumhuriyeti'ni, “Tanzimat Devleti” ve “İslâm Cumhuriyeti” yapma çabaları...

19 Mayıs bayramınız kutlu olsun sevgili gençler...

BİREY, TOPLUM VE SAHTE DEMOKRASİ

Toplumda bir insan için yurttaş olmak ne demektir? Veya sadece üretici ve tüketici bir birey olmak ne anlam taşır? Yurttaşlığın öne çıkması ile tüketiciliğin öne çıkması arasındaki fark nedir? Gerçek anlamda demokratik bir toplumda bireyin yurttaşlık kimliği ön plandadır. Yurttaşlık kimliği sayesinde siyasî, iktisadî, sosyal ve kültürel katılımını hem üretici olarak hem de tüketici olarak ortaya koyabilir.

Yurttaşlık kimliği “toplumsal haklar varolduğunda ve işlediğinde” bir anlam taşır. Toplumsal haklar yoksa, bireysel haklar kullanılamaz. Toplumsal haklar ise “sınıfsal” olmak zorundadır. Parlamentolarda işçi, köylü, memur, işveren örgütlü bir biçimde “kendi sınıfsal çıkarlarını koruyamıyor ve dengeleyemiyorsa”, demokrasi olamaz.

Biçimsel demokrasi görünüşü içinde ya iç ve dış sermaye odakları her şeye egemendir veya tarikatlar ve dinci siyasî partiler, sermaye ile ortaklaşa sisteme egemen olurlar. Türkiye gibi ülkelerde bu durum “iç ve dış dengesizlikleri örtüştürerek” daha da korkunç sonuçlar doğurur.

- İçeride gayri millî sermaye çevreleri Batı'nın büyük sermaye ortakları ve uzantıları olarak çalışırlar.

- Dinci (İslâmcı) siyasî partiler ve tarikatlar da, gayri millî sermaye ile birlikte işlev görürler.

Her ikisi de içeride toplumsal (ve toplumcu) demokrasinin işlemesine karşıdırlar. Sermayenin ve dinin egemen olması için “halkın egemen olmaması gerekir”. Demokrasiler halkçı ve örgütçü yapılanmayı öne çıkarır. Örgütlenmeler siyasîdir ve toplumsal sınıfların çıkarları doğ-

rultusunda olur. Sınıfsal siyasî örgütlenmeler, kamusal alanı meydana getirir.

- İşçi sendikalarına yakın veya işçi sendikalarının kurdukları partiler parlamentoda işçinin haklarını ve çıkarlarını savunurlar, işçi ile bütünleşirler.

- Köylü ve memur için de aynı durum söz konusudur.

Toplumsal ve sınıfsal örgütlenmeler siyasileştikçe sermayenin ve dinci partilerin etkisi azalır. Halkçılık öne çıkar.

Esas sorununuz nerede?

Türkiye'de esas sorun toplumsal sınıfların gerçek demokrasiyi kurmalarına Batı kapitalizminin ve uzantılarının engelleme yapmasından kaynaklanıyor.

- Batı kapitalizmi kendi dışında demokrasi istemiyor.

- 1953'te İran'da seçimle iktidara gelen Musaddık, İngiliz ve ABD petrol şirketleri tarafından niçin devrildi ve kukla Rıza Pehlevî getirildi?

Çünkü Musaddık İran'ın petrolünün İran halkı için kullanılmasını istiyordu. Yani Batı kapitalizminin şirketlerinin sömürmesine izin vermeyecekti. Ve İran'da demokrasi bu yüzden Batı kapitalizmi tarafından yıkıldı. Batı'nın kuklaları ve uzantıları iktidara taşındı.

- Türkiye'de 1961 Anayasası sınıfsal siyasî örgütlenmelerin gelişmesi için kapıları aralamaya başlamıştı. Türkiye'nin gelişmesi kendi halkı için olacaktı. Çok uluslu şirketler ekonomiye egemen olamayacaklardı. 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980 darbeleri Batı kapitalizmi tarafından bunun için yaptırılarak "gayri millî sermayenin ülkeyi, Batı kapitalizmine bağlamasının yolları açıldı".

Özalcılık buydu. Türkiye'de siyaset, iktisat, eğitim, güvenlik, kültür büyük sermaye tarafından yürütülmekteydi. Özellikle de gayri millîsi tarafından...

- Soğuk Savaş biterken Türkiye artık tamamen Batı kapitalizminin dışına itiliyor, ancak "manda koşulları altında" Batı'nın himayesi altına girmesi dayatılıyordu.

Bugün "ulusal cephe ile gayri millî cephe arasında" bir çatışma yaşanmaktadır. Batı kapitalizminin içimizdeki uzantıları gayri millî cepheyi oluşturmuyorlar.

- Bunlar toplumsal haklar istemiyorlar. Sadece bireysel haklar, etnik haklar, bölgesel haklar görmek istiyorlar.

- Ulusal bütünlük yerine "bir mozaik" oluşturmak amacındalar.

- Ulusal bütünlüğün yerine bireysel, etnik, kültürel, bölgesel bölünmüşlükler istiyorlar. O zaman şirketleri (ve egemenlikleri) daha kolay gelmiş ve yerleşmiş olacaktır.

- Türkiye'deki bireyi bir yurttaş olarak değil "bir tüketici" olarak görmek istiyorlar. Birey yalnızca, "Batı kapitalizminin öngördüğü koşullar içinde", nasıl iş bulacağını, nasıl tüketeceğini düşünmeli, başka şeylere hiç kafa yormamalı.

- İşte bu nedenle siyaseti, eğitimi, kültürü, güvenliğini "sermayenin tekeline" bırakmak istiyorlar. Ancak sermaye her şeye yetmiyor.

- Varoşları ve köylüleri de denetim altına almak gerekiyor. İşte bunun için de İslâmcı partiler gerekli. Gayri millî sermaye çevreleri ile işbirliği içinde Batı kapitalizmini kucak açan bir düzen.

Batı kapitalizminin kucagına oturtulacak bir düzen demek belki daha uygun düşer.

Bu nedenle eğitimdeki son tartışmaları sadece İslâmcı boyutuyla değil, özelleştirmeci ve gayri millî boyutuyla da ele almak gerekir. Sorun sadece laiklik sorunu değildir.

BATI'NIN İSLÂMCI SİYASETE YAKLAŞIMI

Batı kapitalizmi Doğu'ya ve özellikle de İslâm ülkelere iki seçenek veriyor.

- Ya “radikal İslâm olarak” benim karşımda düşmanın olacaksın,

- Ya da “Batıcı İslâm olarak kapitalizmin yanında duracaksın”, yani emperyalizmin maşası olacaksın.

İslâm ülkelerinin demokratik, halkçı, toplumcu, cumhuriyetçi olmaları ABD ve AB'yi ürkütüyor. Böyle olmaları demek, “Batı kapitalizminin dünyanın çoğunluğu üzerindeki egemenliğine karşı çıkmaları” demektir. O zaman Batı'nın dev şirketleri bu ülkeleri işgal edip sömüremez: Askerleri markette dolaşır gibi bu ülkelerde dolaşamaz, papazlar misyonerlik yapamaz.

İslâm ülkelere iki seçenek dayattığınız zaman “tavşana kaç taziye tut politikası” ile Batı'nın (ve kapitalizminin) istediği faşist ve oligarşik dünya düzenini rahatça kurarsınız.

- Batılı tanımı içinde radikal İslâm “Batı'ya ve Batı kapitalizmine karşı olan terörist devlettir”. Batı'nın ve kapitalizmin düşmanıdır, görüldüğü yerde yok edilmelidir. Yok etmek için “önceden tedbir alarak gerekli ülkeler işgal edilmelidir”.

- “Batıcı İslâm” ise Batı kapitalizminin ve emperyalizminin kucağına oturmayı, onun her dediğini yapmayı kabullenmiş bir İslâmdır. Batıcı İslâm Batı'nın askerlerine engel koymaz, ona üsler verir, üsleri serbestçe kullanır; Batıcı İslâm Hristiyanlığın misyoner faaliyetlerine ses çıkarmaz; “dinlerarası diyalog maskesi ile” emperyalizmin uşağı olur. Hatta kendi topraklarının Batı şirketleri, dev-

letleri ve kiliseleri tarafından satın alınmalarına hiç ses çıkarmaz. Aydınlık dergisinde 15 Ağustos'ta kapak olan "Ş. Urfa Projesi" bu alanda klasik bir örnek olarak görülmelidir.

Batı kapitalizminin ve emperyalizminin ılımlı İslâm dediği aslında "uyumlu İslâmdır": Batı'nın her dediğine uyan bir İslâm...

İkisi de Batı'nın ürünü...

İşin ilginç yanı, radikal İslâm da, "Batıcı" İslâm da Batı kapitalizmi tarafından üretilip yaratılmıştır. İslâm ülkeleri toplumsal ve toplumcu yeni yapılanmalara yöneldikleri zaman halkçı, cumhuriyetçi, özgürlükçü yönetimler kurma yönünde ilerledikleri zaman Batı emperyalizmi tarafından sürekli engellenmişler ve iki uç noktaya itilmişlerdir;

- Ya radikal İslâm olacaksın

- Ya da Batı'nın emrine gireceksin

Aslında Batı'nın bu emperyalist tutumu sadece İslâm ülkelerine yönelik değildir kuşkusuz. Latin Amerika'da da, diğer ülkelerde de bu uygulamayı sürdürdüler.

İşin rengi Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra iyice değişmeye başladı. ABD ve AB şirketleri, askerleri ve kültürleri ile birlikte yeni dünya egemenliği projesine soyundular. Bu birlikteliğin temel unsurlarından birisini de "Hristiyanlık" oluşturuyor. İktisadî, siyasî ve askerî güç Hristiyanlık ile pekiştiriliyor. Bu dört tekerlekli savaş arabasının "karşısındaki en önemli düşman" ise İslâm ülkeleri (ve halkları) olmak zorundaydı.

- Nüfus büyüklüğü ve kimlik etkinliği bunu gerektiriyor.

- Dünya petrol ve enerji kaynaklarının yüzde sekseni Müslüman halkların yaşadığı coğrafyada bulunuyor.

- Avrasya'nın geleceğinde İslâm ülkeleri etkili olacaklar. Bu nedenle "radikal İslâm" ve "uyumlu İslâm" yapay olarak üretildi, zorla oluşturuldu.

Usâme Bin Lâden Amerika'nın, Kaplan Almanya'nın, Mollalar Fransa'nın ürünleri değil mi? Kendileri beslediler ve geliştirdiler, her şey belgeleriyle ortada duruyor.

Onlar engellendi...

- Onlar Mustafa Kemal'lere, Musaddık'lara ve Nâsır'lara karşıydılar. Çünkü onlar kendi halklarının çıkarlarını, ülkelerinin bağımsızlık ve özgürlüğünü Batı emperyalizmine karşı savunuyorlardı. Bugün de Mustafa Kemal Cumhuriyeti'nin yerine aynı nedenle İslâm Cumhuriyeti koymak istiyorlar. "Uyumlu İslâm" ile işbirliği içindeler. Yanına da gayri millî sermayeyi ortak etmişler.

- Onlar bugün de Hugo Chavez'lere, Lula Da Silva'lara, bunun için karşı duruyorlar. Hristiyan dünyası içinde "kısmen kabul edilebilir gördüklerini" İslâm ülkelerinde kesinlikle istemiyorlar.

ABD daha tutucu hale geliyor; Avrupa'da tutucu partiler oylarını Soğuk Savaş sonrasında attırıyorlar. Çünkü Batı kapitalizmi kendi içinde yeni Roma İmparatorluğu'nu kurma hazırlığı içinde.

- Onun için Vatikan'ın Papa'sı Fidel Castro'ya gidip elini öptürüyor. Katolik kimliği sosyalist kimliğinin yanında "bir sigorta" olarak korunuyor.

- Ama aynı Papa 2002'de Ermeni Patriği ile birlikte "Türkler 1915-1922 arası soykırım yaptı, Hitler Türkleri örnek aldı. İlk soykırımı Türkler yapmıştır" deklarasyonu

yayımlıyor. 30 Ağustos zaferini anarken Papa'nın açıklaması ile birleştirilerek düşünmemiz gerekiyor.

- Ve aynı Papa 30 Kasım 2004'te Fener Patriği'nin daveti üzerine yeni bir "ittifak için" İstanbul'a geliyor.

Batı'nın (ve kapitalizmin) "radikal ve ılımlı İslâm karşılarındaki durumlarını anlayabilmek için" bütün bu gelişmeleri birlikte değerlendirmek gerekir.

Ayrı ayrı seyredilen kareler hiçbir anlam taşımaz, en azından Türkiye için... Kurtuluş Savaşımıza Batı'nın verdiği "soykırım referansı" esasında "emperyalizmin kırımı" anlamındadır...

★ İLMİMLİ İSLÂM'IN BATI İÇİN ÖNEMİ

ABD ve Avrupa için ılımlı İslâm şu anlama geliyor:

- ABD ve AB'nin dünya üzerindeki egemenliğinin İslâm ülkelerinde baştan kabul edilmesi, buna karşı çıkılmaması.

- Bunun siyasî, iktisadî, askerî ve kültürel gereklerinin sorgusuz sualsiz yerine getirilmesi.

- Halkçılık, ulusalcılık, sanayileşme, toplumsal ve toplumcu demokrasi gibi "fantezilerden" vazgeçilmesi. Bu tür "fantezilerin" sadece "Batı'ya özgü ayrıcalıklar olduğunun" en baştan kabullenilmesi.

- İlimli İslâm'ın "Batı kapitalizminin ve emperyalizminin yerel maşaları olduğunun" benimsenmesi.

ABD ve AB için ılımlı (ve uyumlu) İslâm demek esareti baştan kabullenmiş yönetimler demektir. "İlimli İslâm" Batı için bir yönetim biçimidir. Cumhuriyet, şeyh, tarikat, padişah, sultan, askerî yönetim, adı hiç önemli değildir. İslâmî öğeleri esas alarak Batı'nın dediklerinin yapılması yeter de artar bile.

"İslâmî öğelerden" anlaşılan ise, "toplumsal ve toplumcu öğelerin yerini alacak dinî, manevî, tutucu ve biçimsel unsurlardır".

- Demokrasi olmayacak; hele toplumcu ve toplumsal olanı kesinlikle yasak. Demokrasi "biçimsel olarak bulunacak" Adı, sanı olacak, hatta seçimler bile yapılacak; yeni partiler bile kurulacak. Dinlisi, dinsizi hiç önemli değil.

- Önemli olan, bu partilerin “Batı kapitalizminin denetiminde olması; “yerel gayri millî sermayenin güdümü ve işbirliği içinde bulunması”; gerisi önemli değil.

- Ülkede biçimsel demokrasi fotoğraf olarak duvarda asılı kalacak; halk bu fotoğraflara bakıp tatmin olacak.

- Medya mı? Gayri millî sermayenin denetiminde bulunacak, burada demokrasi kesinlikle yasak. Tam bir karartma olacak. Vaşington'un, Brüksel'in ve gayri millî sermayenin borusu yerel hükümetlerle birlikte öttürülecek.

- İç piyasayı çok uluslu dev şirketler ve onları yerli (ama gayri millî) ortakları yönetecekler.

- Ülkenin dış ilişkileri ve dış politikası Vaşington, Brüksel, Dünya Ticaret Örgütü, IMF, Dünya Bankası, Avrupa Birliği, NATO, Vatikan gibi merkezler ve kurumlar tarafından yönlendirilecek ve yönetilecek. O ülkelerin insanları da trene bakar gibi seyredecekler.

- Halkın örgütlenmesi engellenecek; işçi sendikalarına “Baticı sendika patronları” yerleşecekler. Hatta bazıları “işçileri temsilen” parlamentolara bile girip patronlarla birlikte “iş tutacaklar”.

Avrupa'da bulunsa da, İslâm ülkelerinde memurların grev hakkı olmayacak. Avrupa Birliği bu gibi sosyal konularda üç maymunu oynayacak:

- Ya çiftçiler, köylüler? En kötüsü onların durumu. Bu ülkelerde nüfusun büyük kısmı kırsal alanda yaşasa bile, “siyasî örgütlenmelerine izin verilmeyecek”. Maâzallah siyasî olarak örgütlenip Avrupa'da olduğu gibi hükümet olurlarsa, Batı'nın hali nice olur? Pamukta, tütünde, çayda, pancarda, fındıkta, elmada, muzda sonra nasıl kazık atarlar? Sıcak çayın ve çay kültürünün yerine kutu çayı

yani buzlu çayı nasıl dayatırlar? Köylüsünün sütünü bire alıp beşe nasıl halka satar bu işgalci çok uluslu şirketler?

İşin kerameti...

İşte işin kerameti burada. İlmî İslâm ya da "İlmî İslâm Cumhuriyeti" şıp diye kesiveriyor bütün bu sorunları. Devlet yok, devletçilik yok, ulusal çıkar yok, ulusal sanayi yok, ulusal dış politika yok, gel keyfim gel.

Yeter ki, İslâmî siyasîler ve yönetimler köylüyü, kentlerin fakir varoşlarını din, iman, türban palavralarıyla denetimlerine alsınlar. Batı kapitalizminin karşısına yerel ve ulusal çıkarları getirmesinler; halkı, "İslâmî öğeleri istismar ederek" muşıl muşıl uyutsunlar!

Bazen türbanla, bazen imanla, bazen de "cumhurun hakları" diye halkı sürükleyip götürsünler. İşte Batı kapitalizminin ilmlî (ve uyumlu) İslâm'dan anladığı budur.

Yukarıdaki çok genel ve yalnız Türkiye'ye özgü olmayan gerçekler karşısında acaba Batı, Türkiye'ye (ve yönetimlere) nasıl bakıyor? Nasıl baktığı yorumlanabilir ama ne yaptığı çok açık olarak ortadadır.

- Batı Türkiye'yi, adını saydığım kurumlar ile yönlendiriyor. İnanmayanlar gazetelere bakıp televizyonları seyredebilirler.

- İç piyasanın yabancı şirketlere son yıllarda nasıl "işgal ettirildiğinin" kanıtları ATO başkanı Sinan Aygün'ün yayım ve açıklamalarından izleyebilirler.

- Türkiye topraklarının yabancılara nasıl satıldığını ve hükümetin niçin hiçbir önlem getirmediğini düşünebilirler.

- Türkiye'de misyoner faaliyetleri "Acaba son iki yıl içinde neden birdenbire arttı?" sorusunu sorup bunun yanıtını bulmaya çalışabilirler.

- İslâmcı bazı siyasîlerin, gayri millî sermayenin ve medyasının, “neden hiçbir anlam taşımayan AB ile görüşmelere başlama tarihini bir milâd ilân ettiklerine” biraz kafa yorarlardı.

- ABD'nin ve AB'nin Atatürk ve Türkiye Cumhuriyeti sözcüklerinden neden hoşlanmadıklarını 13 ciltlik “Atatürk'ün Bütün Eserleri”^(*) yayını okuyarak bir çıkış yolu ararlardı.

- Papa'nın 30 Kasım 2004'te neden gelip Fener Patriği ile kafa kafaya vereceğine kulak kabartırlardı.

Bütün bu düşüncelere dalıp henüz çıldırmamışsanız, “İlmî İslâm'ın Batı için niçin hayatî bir önem taşıdığını anlamak” hiç de zor olmayacaktır.

^(*) Atatürk'ün Bütün Eserleri, Kaynak Yay., 13 Cilt.

AVRUPA İLE ZİNA MESELEMİZ

Günlerdir zina konusunun AB ile Türkiye arasındaki ilişkilerde ne kadar önemli olduğu akademik, entelektüel, siyasî, İslâmî ve cinsî boyutlarıyla enine boyuna tartışılıyor.

Zinanın “suçluluk ve suçsuzluk konumunun” hukukumuzda nasıl yer alacağı, AKP hükümeti ile karşıtları arasındaki esas ayrılık noktasını oluşturuyor. Bu mesele-
nin “teknik ayrıntıları” televizyonlarda ve gazetelerde 10 yaşındaki bir çocuğun bile anlayacağı kadar tartışıldığı için tekrarlamak istemiyorum.

Ben Avrupa ile aramızdaki çok önemli bu zina meselesini AB'nin AKP'nin ve karşıdakilerin pozisyonları açısından ele alıp değerlendirmek istiyorum.

1) AKP'nin zina durumundaki pozisyonu: AKP, parti tabanı ile AB tavanı arasında sıkışmış durumda. Recep Tayyip Erdoğan bu sıkıştırmayı “delikanlı” bir yaklaşımla kestirip atıyor. AB bizim iç işlerimize karışamaz, biz istediğimizi yaparız: “Zina meselesi bizim bir dahili işimizdir, AB buna burnunu sokamaz” diye rest çekiyor.

Hoppala... AKP hükümeti Meclis'ten geçerek veya geçirmeden bugüne kadar bütün yaptıklarını “AB istiyor, yapmak zorundayız, bu bir uyum meselesidir” diyerek yapmadı mı? Kısacası AB'nin Türkiye'den bütün istediklerini, Kıbrıs dahil sağlayarak yerine getirmede mi? Demek AB bizim iç işlerimize tüm ayrıntılarına kadar burnunu sokarak karışmış ve dediklerini AKP hükümetine yaptırmış.

Her şeyde istediğini yapıyor da, iş zinaya gelince mi hayır diyeceğiz? AB'ye bizim hayır diyecek halimiz kalmış mı ki, zina meselesinde olmaz diyebilelim?

AKP hükümeti ve sayın Erdoğan çok yanılıyor. Her şeye evet dedikten sonra zina meselesinde “olmaz” demek tutarsızlık. AB çevreleri böyle bir tutarsızlığı ve nezaketsizliği affetmezler. Bunu sonra bize pahalıya ödetirler.

Ancak AKP hükümeti tabanına meseleyi anlatmakta zorlanıyor. İslâma bu denli uygunsuz bir AB dayatmasını uyum yasaları içine sokarak uydurmaya çalışmak zemindeki bazı çevreleri rahatsız ediyor.

AKP hükümeti bu yüzden sıkışmış durumda: AKP, Avrupa'nın kendi arkasındaki desteğini kaybetmeden teşkilatını nasıl memnun edecek? “Altı kaval - üstü şişhane değil, bu iş ciddi: Altı teşkilat, üstü Avrupa; ne yardan ne serden; ikisi de gerekli”.

2) Ya AB'nin zina karşısındaki pozisyonu; AB AKP hükümetinin giysiler ve diğer konulardaki “muhafazakâr kimliğini” kabul etmiş. Ambalajda hiç sorun yok. Avrupa göz yumuyor ama “zina meselesinde” olmazsa olmaz diyor. Kılıfa evet diyen Avrupa “içindekine” hayır diyor, o da bir tutarsızlık aslında.

AB'nin yerinde ben olsam, biçimsel konularda da dayatırdım. O zaman “Bizim AB'ciler” AB'yi daha rahat savunabilirlerdi. Resmî ziyaretlerde kapalı elbiselere karışma, sonra “zina işinde” olmazsa olmaz diye dayat, teşkilat bunu nasıl hazmeder ki?

AB'nin “zina dayatmalarının” arkasında yer alanların işi kolay; bekâra karı boşamak gibi bir şey. Bir yandan AKP'yi “gayri medenî” diye suçlama imkânı elde edilmiş olur. Diğer bir yandan “uygar dünyada görülmeyen bir kimlik uygulaması geliyor” diye haklı bir eleştiri ortaya koyulmuş olur. Her ne kadar AB ile iktisadî ilişkilerde “uygar dünyada görülmeyen tek yanlı ilişkiye göz yumulsa da” zina konusundaki pozisyon bütün günahları temizle-

yeceği için Türkiye'de AB'ciler bu tartışmadan nasibini almış olurlar.

Zina'nın örtülü yanı...

Zina meselesinin örtülü yanında ise AKP hükümetinin ve AB'nin kaderi gizlidir. AKP hükümeti ve bu iktidarın siyasî misyonu, zinalı veya zinasız AB desteğine muhtaçtır. AB desteği gittiği zaman AKP hükümeti de yerinde duramaz.

Aynı çelişki AB açısından, en az AKP'ninki kadar geçerlidir. AB de AKP hükümetine muhtaçtır. İktidara geldiğinden beri AB'nin bir dediğini iki etmemiştir. Avrupa ile "işbirliği" konusunda 80 yıllık iktidarlar içinde Avrupa için en yararlı olanıdır.

Avrupa bir "zina işi" yüzünden AKP iktidarını reddedemez. Avrupa'nın "Türkiye politikaları" AKP sayesinde en başarılı dönemini yaşamaktadır. AB bütün bu istifadelerini bir "zina meselesi" yüzünden tepmeyecektir. Önünde sonunda AKP ile Brüksel zina üzerinde anlaşacaklardır.

Çünkü görüşmelere başlama tarihinin verilmesi AB'nin ve AKP'nin kaderini etkileyecek bir hadisedir.

- AB bu sayede Türkiye'yi oyalama politikasını uzun yıllar sürdürme ve içine almadan himayesi altına alacağı bir özel statüye sokma amacına ulaşacaktır.

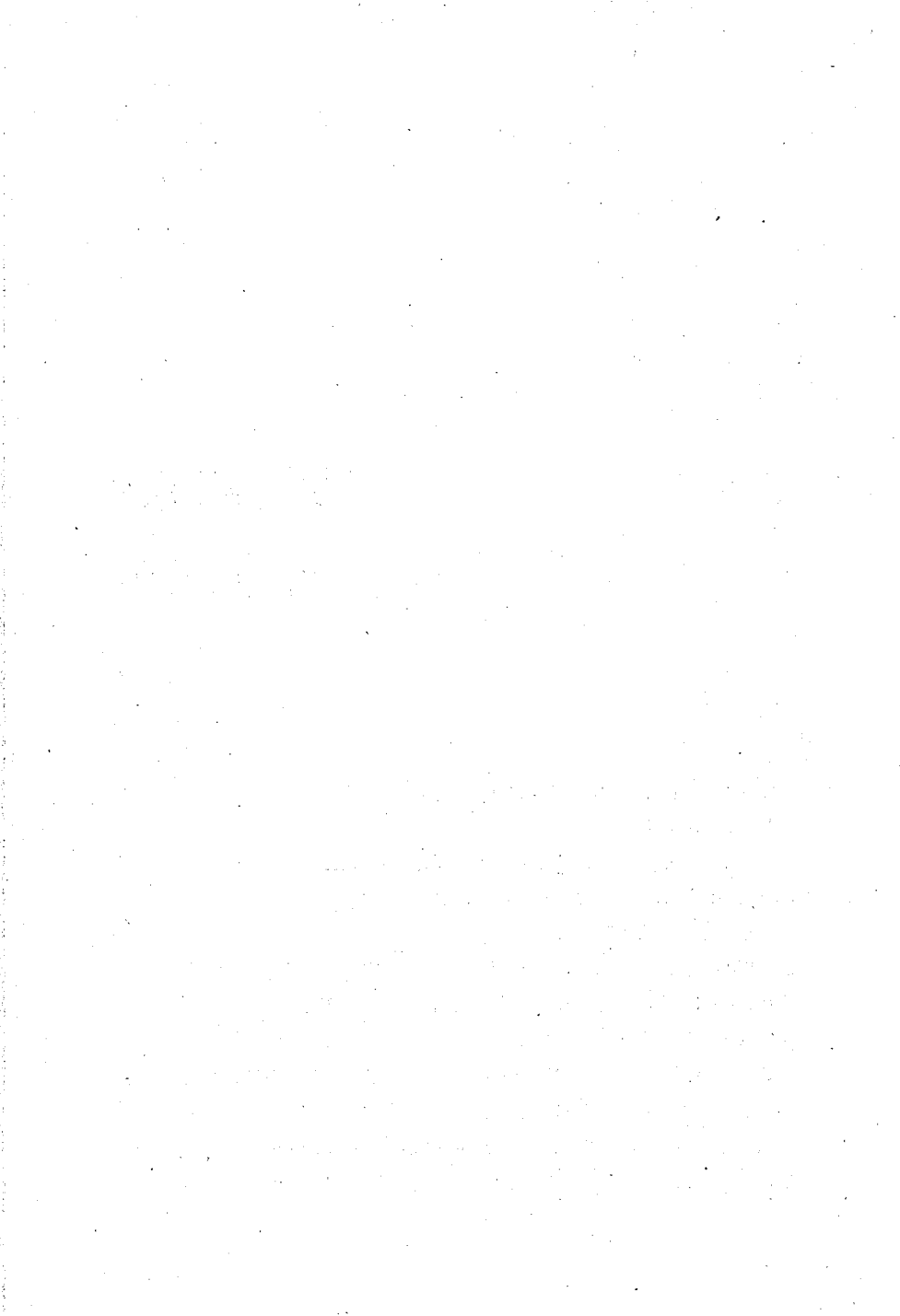
- AKP hükümeti de Türkiye'nin AB himayesi ve ipoteği altında tutulmasından beklediği "80 yıldır yapılamayan yapısal değişikliği yapma imkânına kavuşacaktır".

Böyle bir ortaklık ve kesişme, zina meselesinde uyumayı gerektirir. Ve Türkiye için gerçek zina meselesi işte o zaman başlayacaktır. Tüm hukukî ve siyasî boyutlarıyla...

V. BÖLÜM

DÜNYA VE TÜRKİYE

PAPADOPULOS NEDEN EVET DESİN Kİ?
ENTEGRASYONLAR, AVRASYA VE TÜRKİYE
FİDEL'DEN FARKINIZ KALMADI SAYIN DENKTAŞ
BOP BÖLGENİN İŞGALİ PROJESİDİR
NATO, TÜRKİYE VE ORTADOĞU
EMPERYALİZMLE YÜZLEŞTİĞİMİZ YER, KIBRIS
TÜRKİYE'DE VE AVRUPA'DA SOL ÇOK FARKLIDIR
ŞİRKET-DEVLET İLİŞKİLERİNDE DIŞSALLIKLAR
BATI İLE İLİŞKİLERİN NORMALLEŞTİRİLMESİ GEREKİYOR
İKİ DÖNEM, İKİ FARKLI TÜRKİYE
TÜRKİYE-RUSYA İLİŞKİLERİ VE BÖLGENİN GELECEĞİ
AB İLE İLİŞKİLERDE DEMOKRASİ VE SÖMÜRGEÇİLİK ÜZERİNE

PAPADOPULOS NEDEN EVET DESİN Kİ?

Kıbrıs'ta Rum tarafı lideri Papadopoulos ve yandaşları Annan Planı'na neden karşı çıkıyorlar? Türkiye'de bazıları, "Görüyorsunuz, Annan Planı'nda Türkler avantaj sağladı, Rumlar bunun için engellemek istiyor" diyerek Annan Planı'na destek sağlayan bir ortam yaratmak istiyorlar.

Acaba gerçekten durum böyle mi? Yoksa işin arkasında daha başka öğeler mi var?

1) Annan Planı öylesine karmaşık bir plan ki "sanki işlememesi için" hazırlanmış. Türkler de şikayetçi, Rumlar da. İşin özünde, uzun vadede Rumlara avantaj sağlayacağı kesin.

Bir taraftan Türkiye AB'nin dışında, buna karşılık Yunanistan AB'nin üyesi, masada oturuyor.

2) Özel hükümler geçici; ayrıca AB kendi içinde bütünleşiyor, "birleşik devletler" olma yönünde ilerliyor. Bu durum da "Rum çoğunluğun Adada egemen olmasını kolaylaştıracak", biraz zaman almış olsa bile.

Ancak buna rağmen Annan Planı'nın binlerce sayfası o kadar karmaşık ve uygulanması zor koşullar ve ayrıntılar koymuş ki! Sanki Rumlarla Türklerin adada birbirlerine girmesi için hazırlanmış. Peki, Adada Rumlar ve Türkler birbirlerine girer, Annan Planı işlemez hale gelirse, bundan kim yararlanır? En fazla Türkler ve Türkiye zarar görür; ondan sonra Rumlar ve Yunanistan, "işlemeyen düze-

ni kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için” zorlanmaya başlayacaktır. Onların da başı ağrıyacaktır.

Ve esas mesele: Büyük Ortadoğu Projesini (BOP) ortaya atanlar ABD ve İngiltere; Kıbrıs'ı BOP'nin tam ortasına oturtup stratejik önemini haritalarında yaldızlı olarak işaretleyenler ABD ve İngiltere; Kıbrıs adasını bir turizm cenneti yerine “askerî üsler cehennemi” haline getirmek isteyenler kim: ABD, İngiltere ve AB içindeki destekçileri.

Bu amacın sağlanabilmesi için hiç işlemeyen ve Kıbrıs adasını iç çatışmaların içine iten Annan Planı ideal bir metindir. Binlerce sayfasının her köşesi Rumlar ve Türkler arasında sorun yaratacaktır. Üstelik Türk askeri tasfiye edilirken.

Temiz temiz halletmek varken...

Oysa Papadopoulos ve destekçileri daha farklı düşünmektedirler. Annan Planı olmasa da Rumlar, Kıbrıs Cumhuriyeti olarak AB'ye adanın bütününe temsilen giriyorlar. Annan Planı olmasa da, zaman içinde KKTC'yi ve Türkleri, ABD'nin ve AB'nin baskıları sonucu Adadan tasfiye edebileceklerine inanıyorlar.

Halbuki Annan Planı ile kilitlenmiş, sorunlar yumağı haline gelmiş, çatışmalar çıkmış bir ada Rumları da rahatsız edecektir. Adanın üçte ikisi olarak AB içinde güllük gülistanlık bağımsız bir Rum cumhuriyeti olarak yaşamak ve işi zamana bırakmak onlar için daha uygundur.

Hele Annan Planı ile ABD ve İngiltere tarafından tuzağın içine itilmiş Kıbrıs adası BOP'nin merkezine ABD ve İngiltere tarafından oturtulduğunda ne olacaktır? Yalnız Türkler değil, Rumların önemli bir kısmı da Adayı belki terk etmek zorunda kalacaktır. Rumlar Annan Planı'nı

reddetmekle, adanın bir "üsler cehennemi" haline gelmesini engellemek istemiş olamazlar mı?

- Diğer bir olasılık da şudur: KKTC'de nasıl olsa evet çıkacak; Rumlar hayır dese bile Annan Planı, bir zorlama ile yürütülebilir. Öyle ya, Tayyip Erdoğan istiyor, M. A. Talat ve destekçileri Brüksel ve Vaşington da istiyorsa kim önleyecek ki? Bu durumda Rumlar, "de facto" uygulanan Annan Planı'nın "hayır dedikleri" yönlerini dikkate alarak işe soyunacaklardır.

- Neden olmasın ki: Annan Planı zaten uygulanmıyor mu? Türkiye'nin TC Anayasası'na rağmen uygulamaya koyulmuyor mu? Türkiye'nin uluslararası antlaşmalardan doğan bütün hakları, dışişleri bakanının bir imzası ile ortadan kalkıyorsa gerisi de gelir. Rumlar hayır dese bile, bir AB yetkilisinin imzası ile o da halledilir! Bizim tutumumuz bir "karine" olmaz mı?

Bundan dolayı Rumlar hayır demekle hem ABD ve İngiliz planlarına karşı koyuyorlar, hem de Türklerin işini kısa yoldan halletme olanağını elde ediyorlar.

Öyle ya, hem Annan Planı'nı imzalamak hem de arkasından Türklere saldırmak kolay olmazdı. Üç, beş yıl beklemek gerekirdi. Hayır demekle, buna ihtiyaç kalmayacak.

Az buz değil, Papapopulos EOKA'nın azılı liderlerinden biri, büyük düşünmek zorunda.

Hele karşısında Adayı teslim hazır birilerini yakalamışken bırakılır mı? Hem Türklere hem de BOP'ye hayır... Adadaki Türklerin işi çok zor; bir tarafta emperyalizmin üsleri, öte yanda EOKA'nın faşistleri, ölümlerden ölüm beğen...

ENTEGRASYONLAR, AVRASYA VE TÜRKİYE

Entegrasyon teorileri 20. yüzyılın ortalarında ve üçüncü çeyreğinde iktisadın en popüler konularının başında geliyordu. Dünya iki kutuplu bir düzeni yaşıyordu ve bu düzende özellikle bölgesel işbirliği ve entegrasyon çalışmaları hem teoride hem uygulamada sosyal bilimcilerin önde gelen araştırma alanı idi.

Batı Bloku içinde olsun, Doğu Bloku içinde olsun, bölgesel işbirliği girişimleri öne çıkmıştı. Blok dışı az gelişmiş ülkelerin bu konuda önemli girişimleri de oldu. Latin Amerika ülkelerinin girişimi (LAFTA) bunların başında idi.

Bölgesel işbirliği hareketleri iktisatçıların ve uluslararası ilişkiler uzmanlarının ilgisini çekiyordu. Çünkü bölgesel işbirliği,

- Dünya üzerindeki dengesizliklere çözüm getirebilecek üstünlüklere sahipti. İktisadî, siyasî, teknolojik ve askerî alanda yetersiz olan ülkeler aralarında işbirliği sağlayarak ve bütünleşerek bu yetersizliklerini giderebileceklerdi.

Olay bu yönüyle bilimsel ve teknik nedenlere dayanıyordu. Dünyadaki dengesizliklerin azaltılmasında en önemli araçlardan biri olarak kullanılabilecekti. Yetersiz olan öğeler işbirliği ile “yeterli düzeye” çıkabiliyordu.

- Süper güçlerin ve dev şirketlerin dünya üzerindeki tek yanlı baskılarını ve dayatmalarını engellemek için de kapıları aralıyordu. Az gelişmiş ülkeler tek başlarına yapamadıklarını “birleşik ve işbirliği yürüterek” başarabiliyorlardı.

Bu da işin “siyasî boyutunu” oluşturuyordu. Aslında her iki kutup da bölgesel işbirliğinin gelişmesini istemezlerdi. Bu tür faaliyetlerin gelişmesi, iki kutuplu

dünyadan “çok kutuplu dünyaya” geçilmesi anlamını taşıyordu.

Ve en kötüsü oldu...

Sovyetler Birliği'nin dağılması en kötüsü oldu. İki kutuplu düzende, az gelişmiş ülkelerin bölgesel işbirliği ve bütünleşmeleri gelişebiliyordu. Doğu ve Batı Blokları arasından sıyrılabilen ülkeler, bu dehşet dengesinden yararlanabiliyorlardı.

1990 sonrasında ortaya çıkan Batı boyutlu güç dengesizliği uluslararası sistemi altüst etti. ABD ve Avrupa Birliği kendilerini “Batı kapitalizminin patronları” ilân ettiler. Her ikisi de dünya üzerinde bugüne kadar görülmedik bir oligarşi düzeni kurma planları yapmaya başladılar.

ABD ve AB Batı kapitalizminin patronları olarak dünyayı iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel egemenlikleri altına almak istiyorlardı. ABD ve AB'nin dev şirketleri,

- pazarlarını tekelleri altına alacaklar,

- kaynakları kontrol edecekler,

- ABD ve AB ülkelerinin refahı için çalışacaklardı.

Dünya üzerinde Batı kapitalizminin imparatorluğunu kurmak istiyorlardı.

- Bu düzende demokrasi yoktu, kapitalizmin totaliterliği egemen olacaktı.

- Batı'nın dev şirketleri bu totaliter düzenin yürütücüleriydi. Askerlerin, siyasetin ve Hristiyanlığın gücü kullanılacaktı.

Yeryüzünde, Batı azınlığının Dünya çoğunluğunu yöneteceği bir düzen öngörülmektedir. Ve böyle bir düzen kuşkusuz, “Batı dışındakilerin aralarında bütünleşmeleri ve işbirliğini” en büyük tehdit olarak görmeye başladılar.

1990'dan sonra Avrupa Birliği ve Nafta öne çıktı. Bunlar dışındakilerin aralarında işbirliği yapmaları engellenmeye başlandı. Bunun tek istisnası Avrasya Hareketi olmuştur. Bu hareketin içinde Rusya ve Çin gibi iki dev nükleer gücün bulunması ABD ve AB'nin bunlar üzerinde doğrudan müdahalelerini engellemektedir.

Batı ancak Türkiye, Mısır gibi ülkeleri baskı ve tehdit ile durdurabilmektedir.

Önümüzdeki yıllar bu baskıların ve tehditlerin işe yarayıp yaramadığını gösterecektir.

Avrasya hareketlerinin başarısı veya başarısızlığı Dünya'nın geleceğini belirleyen en önemli faktör olacaktır. Bu konu en fazla Türkiye'yi ilgilendiriyor; başarısı, Türkiye'nin düzlüğe çıkması; başarısızlığı ise Türkiye'nin dağılması sonucunu doğuracaktır.

FİDEL'DEN FARKINIZ KALMADI SAYIN DENKTAŞ...

Denktaş'a altı yedi yıl öncesinde, "Başkan, sizin Fidel Castro'dan hiç farkınız yok, ikiniz de Amerika (ve Batı) ile mücadele ediyorsunuz" dediğimde kendisi de muhtemelen garipsemişti bu söylediklerimi. Şaka yollu bir "takılma" olarak görmüştür belki!

Ancak ben çok "ciddiydim", gülerek de söylemiş olsam, kendisinin nereye itilmekte olduğunu ve nasıl sıkıştırdığını hissediyor ve görüyordum.

- Kıbrıs Türklerinin ve Türkiye'nin yanında durduğunuzu inanıyorsanız "kapışmayı" göze alacaksınız. Siz zaten hep kapışmadınız mı? Kendinizi zorla, sadece Rumlarla kapıştığınıza inandırıyordunuz; emperyalizmle kavga ettiğinizi görmek istemiyordunuz. Oysa sizi esas sıkıştıran Batı emperyalizmi idi.

- O sizin, "kendinizin de içinde olduğuna inandığınız Batı uygarlığı", emperyalist yüzü ile sizi sıkıştırıyordu. Rumlar mı? Onlar sadece bir maşaydı. Aynen Yunanlıların 1919'da Anadolu'ya Avrupa uygarlığı (ve emperyalizmi) adına işgal girişimlerinde olduğu gibi.

- Şimdi Kıbrıs adasını da Rumlar (ve Yunanistan) değil, ABD ve AB ele geçiriyordu. Yani Batı emperyalizmi el koymak istiyordu. Irak'ı silâhla işgal etmeye çalışanlar Kıbrıs'ı siyasî baskılar sonucu, hem de Ankara ile anlaşarak elde ediyorlardı.

- Karşınızda, Gazi'nin yıllar önce söylediği gibi "sadece müstevliler değil, içimizdeki uzantıları da" bulunuyor.

- Yıllar önce Cumhuriyet'teki köşemde Denktaş'ı ve Fidel Castro'yu yan yana gösteren yazılar yazmıştım. Bir

tanesi halâ hatırımda; “Denktaş'ın Valsi, Fidel'in Tangosu” başlığını taşıyordu!

Apayrı kişiliklere ve politik düşüncelere sahip bulunsalar bile, her ikisi de Batı emperyalizmine karşı savaşıyorlardı. Benim 1990'lı yılların başlarında ve ortalarında yazdığım bu yazılar o günlerde “kara mizah” olarak da anılabiliyordu.

Ancak o “kara mizah” geldi geldi ve 2000'li yıllarda “kara gerçek” oluverdi. Artık bu kara yüzün mizahî yanı yoktu. O kara yüz, emperyalizmin gerçek yüzüydü.

Denktaş bile...

- Ve Denktaş bile Amerika'ya artık veryansın ediyor, Avrupa'nın adaletsizliğine karşı haykırma ihtiyacını duyuyordu. Diplomasi masalarındaki sözler, hukukî gerçekler, adalet, eşitlik gibi düşüncelerle ikna etmeye çalıştığı “uygar Batı”, üstüne geliyordu.

- Ve “Batı, Ankara'nın da desteğiyle Kıbrıs'ı koparmıştı”. Ankara da karşısındaydı artık, aynen Gazi'nin söylediği gibi.

- Ve Denktaş “gerçek düşmanın emperyalizm olduğunu gördüğü için Amerika'ya ve Avrupa'ya çatıyordu”. Çatmak ne kelime, haykırmaya başlamıştı.

Aynen Fidel Castro'nun kendi halkı için emperyalizme karşı çıkması gibi...

Türkiye'nin trajedisidir...

Bu trajedi Denktaş'ın değil, aslında Türkiye'nin trajedisidir. Soğuk Savaş'ın bitimi sonrasında “Batı'nın karşısına aldığı Türkiye'den”, Kıbrıs da nasibini alıyor. Ve Rauf

Denktaş da -benim düşünceme katılıp katılmadığından emin değilim- emperyalizmle karşı karşıya geliyor.

- Amerika karışmasın, Avrupa karışmasın demeye başlıyor. Hatta, "kahrolsun Amerika" diyebileceği bir çizgiye geliyor. Daha doğrusu, "Batı emperyalizmi tarafından, bir noktaya itiliyor". Bu nokta, emperyalizmin Denktaş'ı (ve Türkiye'yi) köşeye sıkıştırdığı noktadır.

Paralar dağıtılmıştır, içeride adamlar çoktan ayarlanmış, gayri milli sermaye saf tutmuştur, siyasîler denetim altındadır. Medya emperyalizmin emrindeki yerini almıştır.

- Ve halk, emperyalizmle karşı karşıya bırakılmıştır. Hem de koskoca bir halk, 70 milyon insan batı emperyalizmi ile karşı karşıya gelmiştir. Damarlarına şırınga edilmekte olan uyuşturucu ile güle oynaya emperyalizmin denetimi altına sokulmaktadır.

- Denktaşlar ortadaki kurbanlardır. 70 milyon halk kurban edilmeyeceğine göre Denktaş gibi birileri bulunup çarmıha gerilecektir.

Denktaş'ın bugün çektiğini Fidel Castro ellilerden beri çekmiyor mu? Denktaş ve Fidel, başta kendilerini "farklı kulvarlarda sanan" liderler sonunda aynı noktaya gelmişlerdir; emperyalizme karşı durulması gereken çizgiye.

Bir farkla; Fidel Castro daha Soğuk Savaş koşulları içinde hangi çizgide olduğunu gördü. Denktaş'ın haykırırlarına başlaması için ise Soğuk Savaş'ın bitmesi ve sonuçlarının alınması gerekiyordu.

Aslında Denktaş bir semboldür. Onun bulunduğu noktaya ve çizgiye Türkiye itilmiş ve getirilmiştir.

Bütün mesele, bu gerçeği görececek miyiz? Yoksa gaflet ve dalâlete devam mı edeceğiz...

BOP BÖLGENİN İŞGALİ PROJESİDİR

Büyük Ortadoğu Projesi'ni, özgün adı ile Genişletilmiş Ortadoğu Projesi'ni iyi anlamak ve olayları netleştirmek gerekir. ABD ve AB Genişletilmiş Ortadoğu bölgesini denetim altına almak için bir paket program hazırlamak istiyorlar. Amaç bölgenin, ABD'nin ve AB'nin,

- iktisadî,
- siyasî,
- askeri,

- ve kültürel denetimi altına sokulmasıdır. Bölgedeki ülkelerin yönetimleri “Batıcı” olmalıdır. ABD ve AB'nin dediklerini yapmalıdırlar. Batı kapitalizminin dev şirketleri bölgeyi denetimleri altına almalılar. Petrol ve doğal gaz yanında bütün bölge pazarı ABD'nin (ve Batı kapitalizminin) tekeli altına sokulmalıdır. İstenilen bunlar.

BOP'nin amacı budur ve bu amacı gerçekleştirmek için Batı, “ortak ve kapsamlı bir plan” hazırlıyor. Demokrasi, bu projedeki en büyük sahtekârlıktır.

Bölge ülkelerinin aralarında işbirliğinin engellenmesi ve Avrasya oluşumuna destek vermelerinin yolları kesilerek Batı kapitalizmi hedeflerine ulaşmak istiyor.

Herkesin kafasının net ve açık olması gerekir;

1) Bu bir demokrasi projesi değildir: Bu bir faşizm projesidir.

2) Bölgenin “örtülü veya açık işgali projesidir”.

3) Afganistan'da ve Irak'taki askeri işgallerinde zorlanan ve batağa saplanan ABD ve İngiltere kendi yanlarına ortak aramaktadırlar.

4) ABD ve İngiltere, Kıta Avrupası'na da pay vermeye çalışıyorlar.

5) Böylelikle, “askerî operasyonda başarı kazanamayanlar siyasî bir şemsiye” geliştirmek istiyorlar. ABD ve AB'nin ortak projesi yapılmak için zorlanıyor.

6) BOP ile bölge ülkeleri bölünmek isteniyor; BOP'un yanında olanlar ve karşı çıkanlar biçiminde; böylelikle bölgenin işgali, Batı kapitalizmi açısından kolaylaşmış oluyor.

Tezkere yerine BOP

Hükümet ABD'ye söz vermesine rağmen tezkereyi Meclis'ten geçirememişti. Hükümet bu defa BOP içinde yer alarak tezkereyi (ve Meclis'i) atlatmış ve atlamış oluyor.

Çok ilginç bir durum;

- Batı Soğuk Savaş sonrasında Türkiye'yi içine almıyor, karşısına alıyor.

- Türkiye'de bazı çevreler buna karşın, “Batı'nın Türkiye ve bölge üzerindeki taleplerinde” karşı tarafın yanında yer alıyorlar.

- BOP geniş Ortadoğu'nun, ABD ve AB tarafından işgali ve denetim altına alınması projesidir.

- Ve hükümet Batı'nın bu taleplerine Türkiye'nin yardımcı olacağını söylüyor.

Türkiye'deki halkın ve ilgili çevrelerin olayları artık net olarak görmesi gerekir. Soğuk Savaş sonrasında ABD ve AB bölge üzerinde “yeni hesaplar” yapmaya başlamışlardır. Bu hesaplarda Arap Ülkeleri, İran ve Türkler, Batı'nın karşılarına aldıkları devletler ve halklardır.

Batı, İsrail'i, Kürtler'i, Gürcistan'ı ve Ermenistan'ı, karşısına aldığı Müslüman halklara karşı kullanmaktadır. Türkiye de "Batı'nın hedefleri arasına sokulmuştur". Bunun bazı kanıtları şunlardır;

1) Avrupa Parlamentosu'nda 1993'ten beri Türkiye'ye karşı çıkarılan kararlar, Türkiye'nin bölünmesine yöneliktir. Güneydoğuya özerklik, Ermeni soykırım tasarıları, Fener Patrikhanesi kararları bunlar arasındadır.

2) Türkiye Gümrük Birliği ile tek yanlı bağlanarak "özel statüye" doğru hızla sürüklenmektedir. Görüşmelere başlama tarihi de bir oyalamadır ve tarihin verilmesi bir anlam taşımıyor.

3) ABD Kuzey Irak'ta ve Irak politikasında "Kürt devletini kurmak istediğini" açık bir biçimde ortaya koydu. PKK'yı ise halen korumakta ve Türkiye'ye karşı desteklemektedir.

4) ABD Temsilciler Meclisi ve Senatosu Ermeniler konusunda bazı kararlar aldı ve bazılarının da hazırlığı içinde bulunuyor.

5) ABD resmî ve yarı resmî araştırma kurumlarının raporlarında ve öngörülerinde sürekli olarak,

- Türkiye'nin bölünmesi,

- İç savaşa ve komşuları ile savaşa sürüklenmesi senaryoları işlenmekte ve pazarlaması yapılmaktadır.

6) ABD ve AB Türkiye'ye örtülü silah ambargosu uyguluyorlar.

Sadece bu saydıklarım bile ABD ve AB'nin Türkiye üzerindeki hesaplarını ortaya koyar. Buna rağmen hükümetin BOP içinde yer alma kararını, Türkiye'nin çıkarları bakımından açıklamak imkânsızdır.

Bölgenin (ve Türkiye'nin) üzerinde işgal planı hazırlayan bir projeye Türkiye nasıl yardımcı olabilir? Bu Türkiye'yi bir iç savaşa ve bölünmeye sürüklemez mi?

NATO, TÜRKİYE VE ORTADOĞU

- NATO Soğuk Savaş'ın ürünüydü ve Batı'nın çıkarlarını koruyordu.

- Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra da NATO'nun misyonu sürdürüldü. NATO'nun esas misyonu değişmemişti. Şimdi de ABD'nin (ve Avrupa'nın) küresel çıkarlarını korumaya başladı.

- 1999'da AB NATO'nun küresel patronluğuna Avrupa Ordusu'nu (AGSP) kurarak uzun dönemde yanıt vermek istedi. Bu ABD ve AB arasında stratejik bir çatışma değildi. Batı kapitalizmi (ABD ve AB) Batı'nın küresel egemenliği için işbirliği yapacaklardı.

Zaten NATO'nun yeni üyeleri, AB'nin de yeni üyeleri olarak NATO'da Atlantığın iki yakasını birleştiriyorlardı. Aynen dev şirketlerin iki yakayı birleştirdikleri gibi.

IMF ve Dünya Ticaret Örgütü'nde (WTO) nasıl ABD ve AB egemenliğinde oligarşik (ve faşist) bir küresel düzen kurulmuşsa, NATO da bu imparatorluğun askerî ayağını oluşturacaktı.

- ABD ve İngiltere şimdi, NATO'ya Ortadoğu'da görev vermek istiyorlar. Ortadoğu'daki iktisadî ve siyasî çıkarların bekkiliğini NATO'ya üstlendirmek amacındadırlar. Yugoslavya modelini Ortadoğu'da uygulamak ve sorumluluğu Batı kapitalizminin tüm üyelerine yaymak istiyorlar.

- ABD'nin ve AB'nin Ortadoğu'da karşalarına aldıkları ülkeler arasında biz de varız. Arap ülkeleri, İran ve Türkiye Ortadoğu'da Batı'nın hedef ülkeleri. İsrail, tasarlanan Kürdistan, Ermenistan ve Gürcistan ise yanına aldıkları. Bu nedenle İstanbul'daki son "Enternasyonel" toplantısının

da K. Irak'tan gelen temsilci, "NATO'nun Ortadoğu'ya müdahalesini" savundu.

- ABD ve İngiltere Irak'ı işgal ederken Kuzey Irak'a müdahale konusunda Vaşington ve Brüksel'in ortak tutumları; Kıbrıs adasından Türkiye'nin tasfiyesi için ortak çabaları; Gürcistan'daki darbe; Kuzey Irak'ta İsrail-Kürt işbirliği; ABD ve AB'nin Ermenilere desteğinin yeni boyut kazanması Türkiye'nin hedef alındığını gösteren sadece birkaç örnektir.

ABD ve İngiltere 1991'den beri Kuzey Irak'taki oluşumu birlikte yürütmediler mi? PKK'yı (Kadek'i) desteklemediler mi?

NATO ve Türkiye'nin çelişkileri...

ABD ve AB Türkiye'yi bölgedeki hedefleri arasına koyuyorlar. ABD ve İngiltere Kuzey Irak'ta adı koyulmamış kukla devleti Türkiye'ye dayatarak kuruyorlar. Avrupa Parlamentosu 1993 yılından beri Türkiye'nin parçalanmasına yönelik kararı art arda çıkartıyor. ABD ve Avrupa Türkiye'ye örtülü askerî ambargo uyguluyorlar.

Ve bütün bunlar Türkiye'ye karşı sistemli bir biçimde yürütülürken Türkiye Batı'nın bölgedeki işgallerinin bir maşası olarak kullanılmak isteniyor.

Türkiye komşularına karşı işgalcilerin yanında yer almaya zorlanıyor. Bu işler TBMM'de bile tartışılmıyor. Türkiye'nin bir maşa gibi işgalciler tarafından kullanılmasını isteyenler kim?

- İçimizdeki gayri milli büyük sermaye çevreleri kendilerini "Batı çıkarlarının bölgedeki uzantıları" olarak görüyorlar. Batı'nın çok uluslu şirketleri ile kurdukları tek yanlı ilişkiler onları "Türkiye'ye ve bölgeye karşı" Batı

emperyalizminin emrine sokmuş. Onun için Kıbrıs'ın verilmesine destek oldular; onun için Patrikhane ve Ermeni tasarıları konusunda kaygısızlar.

Bunlar Türkiye'ye Brüksel ve Vaşington'dan bakıyorlar. Batı'nın taleplerinin Türkiye'de karşılanmasına yardımcı oluyorlar.

- Bazı İslâmcı siyasîler de Vaşington ve Brüksel ile birlikte hareket ediyorlar. Onların derdi ulusal ordu ve Türkiye Cumhuriyeti. Özledikleri düzeni ancak Vaşington ve Brüksel'in yardımı ile gerçekleştireceklerine inanıyorlar. Brüksel'e ve Vaşington'a gebe durumdalar. Kıbrıs'tan başlayarak Batı'nın bütün talepleri bu nedenle art arda karşılanıyor.

- Türk ordusunun NATO'nun Ortadoğu'daki işgallerine dahil edilmesi işlerine geliyor. Özal'ın 1990'da yapmadığını şimdi yapmak istiyorlar.

- Türkiye'nin bütünlüğüne karşı çıkan bazı bölücüler de Brüksel ve Vaşington ile mutlak bir işbirliği içindeler. Bunlar da Türkiye'nin NATO'nun bir maşası gibi Ortadoğu'da kullanılmasını destekliyorlar.

İstanbul'daki NATO doruğunda bir tarafta yukarıda sayılanlar vardı. Yani içimizdeki Danimarka... Bu çevre Türkiye'nin, Batı'nın arka bahçesi olmasına çoktan razılar. Hepsinin kendilerine göre ayrı bir hesabı var.

Türkiye'nin NATO boyunduruğunda, AB'ye tek yanlı bağlanmasını, IMF tarafından güdülmesini istiyorlar. Soğuk Savaş sonrasında gayri millî sermaye öncülüğünde yürütülen "Sessiz ve Sivil Darbenin" şimdi NATO'ya da yayılmasını destekliyorlar.

Soğuk Savaş sonrasında Batı'nın içine almayıp karşısına yerleştirdiği Türkiye'nin yavaş yavaş çökertilmesi iste-

niyor. İstanbul doruğunda NATO'nun son halkayı takması amaçlanmıştı.

Bu 70 milyonun kaderi ile ilgili bir konudur. Halkın ve Cumhuriyet'in geleceğini biz belirlemek zorundayız.

Bu işi "Buşlara", NATOculara, üç beş işadamına ve din tacirine bırakamayız.

EMPERYALİZMLE YÜZLEŞTİĞİMİZ YER, KIBRIS...

AB'nin KKTC'ye değil Kuzey Kıbrıs'taki Türklere ambargoyu gevşetmesi, bunun bazı çevreler tarafından KKTC'nin tanınması olarak yansıtılması “çalınan minarenin kılıfına uydurulmasından” başka bir şey değildir.

AB Kıbrıs adasını ilhak uygulamasını siyasî ve hukukî olarak bitirdiğine inandığı için şimdi de işin iktisadî entegrasyonunu yürütmektedir. Kıbrıs'ın “verilişini ve Türkiye'nin adadan tasfiyesini saklamaya çalışan suçlular” ise çöküşü bir başarı gibi sunuyorlar. Mahkemede yargılanan katilin avukatı rolünü üslenmiş durumdalar.

Olayları serinkanlı bir biçimde sıralayalım.

1) AB, KKTC diye bir devlet tanımamaktadır. Rumları Kıbrıs Cumhuriyeti olarak 1 Mayıs 2004'te AB'ye tam üye yaptı. AB'ye göre Türkler adada bir azınlıktır.

2) Türklerin yaşadığı bölgeye yapılan yardım bu tanımlama içinde geçerlidir.

3) AB, Kıbrıs Türklerini “Türkiye'nin etki alanından çıkarmak için” bu yardımı yapmaktadır. Dolayısıyla bu yardım, Adayı ve Ada Türklerini Türkiye'den uzaklaştıran bir operasyondur. Türkiye'nin aleyhinedir.

4) Türkiye'nin uluslararası antlaşmalardan doğan hakları “siyasî ve hukukî olarak AB tarafından gaspedilmiştir”. Şimdi işin iktisadî boyutu tamamlanıyor. Dayatmanın iktisadî boyutu yürütülüyor.

5) AB, Annan Planı'na destek vererek Türkiye'yi adadan tasfiye etmek istiyor, çünkü yarın Türkiye'yi içine almayacaktır.

AB'nin Kıbrıs politikası, "Brüksel'in Türkiye politika-sını da bir turnusol kağıdı gibi ortaya koyuyor".

6) Brüksel'in elindeki en büyük olanak, "Ankara Hükümeti'nin AB'nin Kıbrıs politikasına destek vermesidir".

7) Ada Türklerine AB'nin uyguladığı ambargo tabii ki kalkmaktadır. Çünkü ambargo, "egemen Türk devletine, KKTC'ye uygulanıyordu". Ambargolar Adanın Türkiye ile bağlarını koparmak için koyulmuştu. Şimdi Ada "bir Rum adası olarak" AB'ye ve Yunanistan'a bağlandı. Birkaç yıl sonra Kıbrıs Türklerinin durumu "Batı Trakya Türklerinden farksız olacaktır". Tabii, Adada kalabilecek Türkler için. Dolayısıyla ambargonun da yavaş yavaş kalkması çok doğal. Doğal olmayan, bu başarısızlığın bir başarı gibi sunulması...

"Allah'ın süngüleri", imamın minareleri...

Sky Türk'te AB'nin Kıbrıs'a yardımı konusunda Özge'nin konuğu oluyorum. Elindeki benim yeni çıkan "Attilâ İlhan'la Siyaset Güncesi" kitabımdan iki sayfayı da ekranda okuyor. Her şey birbirine bağlı aslında, emperyalizm bölgede dün de bugün de kol gezmiş... Hem de Kleopatra'nın serinlediği sularda. Özge yeni kitabımdan emperyalizmin vahşetini okuyor bana...

- Dün despot Roma'nın komutanları bu sularda do-laşmış..

- Kleopatra'nın serinlediği sularda dün de vahşeti ya-satmışlar...

- Daha sonra Haçlılar askerleriyle, papazlarıyla ve tüccarlarıyla gelmişler bu sulara... yine dehşet saçmışlar...

- Soğuk Savaş sonrasında yine işgale geliyorlar Ortadoğu'ya, Akdeniz'e ve Kıbrıs'a aynen Romalı askerler ve Haçlılar gibi... Dün yaptıkları gibi...

- Türkiye emperyalizmin yüzü ile bir daha karşılaşılıyor bu sulara... Kuzey Irak'ta, Akdeniz'de, Kıbrıs'ta...

- NATO'nun "haçı", "istavrozu" daha dün İstanbul'da gezdirilmedi mi? Boğaz'ın sularına Ortaköy Camii'nin önünde atılmadı mı? Bush bunun simgesi değil miydi?

- Minareler acaba istavrozun süngüleri mi oldu!..

- Attilâ İlhan'ın "Allah'ın Süngüleri", Anadolu ihtilalinin süngüleridir... Batı emperyalizmine karşı kazanılmış bağımsızlığın göstergeleri...

- İstavrozlar, süngüler, minareler şimdi birbirine karıştırılmış. Minareler emperyalizmin bağrımıza saplanan süngüleri olmuş.

- "Allah'ın Süngüleri"nden emperyalizmin süngülerine gelmişiz...

Dün Romalı askerlerin, Haçlıların gelip işgal ettikleri yerlere şimdi "yeni Haçlılar" gelmiş...Kıbrıs sularına, Ortaköy Camiinin önüne kadar...

Dün Kleopatra'nın dolaştığı sulara bugün Romalı askerler, emperyalizmin askerleri yeniden dolaşmaya başlamış.

Türkiye'nin ve bölgenin emperyalizmle yeniden yüzleştiği yer, Kıbrıs... Kleopatra'nın serinlediği sular... Bugün emperyalizmin dehşet saçtığı yerler olmuş...

TÜRKİYE'DE VE AVRUPA'DA SOL ÇOK FARKLIDIR...

Ben Londra'da yaşayan bir İngiliz vatandaşı olsam İşçi Partisi Hükümeti benim için "sol politika izleyen" bir hükümettir.

- Çünkü millî gelirin yarısı dolayında bir bölümü "devlet tarafından toplanır ve toplumsal amaçlı olarak yeniden dağıtılır", yani harcanır. Çok kullanılan gıda maddelerine destek (subvansiyon) verilerek fiyatlar düşük tutulur. Düşük gelirliiler bundan yararlanır.

- Sağlık ve eğitim sosyalleştirilmiştir, işi olmayan aç kalmaz işsizlik parası alır.

- Parası olmayan öğrenciye devlet eğitim için para verir.

- Çiftçi devletten (ve AB'den) büyük yardım aldığı için ayakta kalır, geliri düşmez.

- Sanayi destek görür.

Bu koşullar altında işçi, işsiz, köylü, öğrenci, memur, sosyal devletin kanatları altındadır. Ben de Londra'daki sade bir İngiliz vatandaşı olarak İşçi Partisi hükümetini "sol" bir hükümet olarak görebilirim.

İçeride külâhlı, dışarıda silahlı...

Ama aynı hükümet dışarıda emperyalist ve faşist bir hükümettir (ve devlettir).

- 1915'te Çanakkale'ye Anzak'ları, Gurka'ları ve zırhlıları bu hükümetler göndermediler mi?

- 1953'te İran'da sivil, demokrat (ve sosyal) Musaddık'ı yine Londra (ve ABD) bir darbe ile devirmedi mi?

- Bizim gelişmiş 1961 Anayasası'nı Batılılar yok etmedi mi?

- 2003'te yalan haberler üreterek Irak'ı, Hitler'in Polonya'yı işgali gibi işgal eden ve dahası 380 bin ton bomba yağdıran yine Tony Blair hükümetidir.

- Kuzey Irak'ta ABD ile birlikte Araplara, İran'a ve Türkiye'ye karşı, bölmek amacı ile Kürt devletini kurduran yine İngiliz hükümetidir.

Bir İngiliz vatandaşına göre Tony Blair hükümeti İngiltere içindeki politikası ve uygulaması ile "sol" bir hükümettir. Buna karşılık dışarıdaki ülkeleri işgal eden, kendi firmalarını tekelci ve faşist yöntemlerle destekleyen vahşi kapitalizmin sembolü bir yönetimdir. O zaman sol tanımlanması nisbî bir tanımlamadır. Hatta daha da ötesi, "içeride toplumcu olabilmek için dışarıda emperyalist ve faşist olmak durumunda bulunan" vahşi bir kapitalisttir.

Gelelim Türkiye'ye...

Peki Türkiye'de sol olmanın anlamı nedir? Örneğin biri kalkıp "ben Tony Blair'in Türkiye'deki ikizi oluyorum" derse bu gerçek olur mu? Bu ancak aptalca bir aldatmaca olur, çünkü Türkiye Tony Blair'ler tarafından sömürülen bir ülkedir.

Türkiye'de "sol olmak" için Tony Blair'lerin Türkiye politikalarına yani dünyadaki politikalarına karşı çıkmak gerekir.

- Onların dev şirketlerinin Türkiye'deki tekelci tutumlarına karşı koymak, onları durdurmak, geri göndermek gerekir. Aynen Fransa'nın 1960'lardan itibaren ABD firmalarının tekellerini önlediği gibi...

- Gümrük Birliği gibi tek yanlı sömürge antlaşmalarını yırtıp atmak gerekir.

- Bir ulusun ayakta kalmasını sağlamak için ulusal sanayi, tarım, teknoloji ve eğitim politikalarını belirlemek ve uygulamak gerekir.

- Güçlü ve toplumcu bir devlet kurmak gerekir.

- Ve tabii en önemlisi bu siyasî seçenekleri yürütecek siyasî iradenin ortaya konulması için ulusal yönetimlerin işbaşına gelmesi gerekir. Yapılacak işler bellidir ve çok nettir. Önemli olan bunları yapacak yönetimlerin nasıl işbaşına geleceğidir. Toplumsal sınıfların nasıl örgütlenecek gerçek demokratik düzen içinde yer alabilecekleri konusudur.

Bütün bu değerlendirmeleri son CHP Kurultayı'nın ve tartışmalarının içine oturttuğumuz zaman "bazı şeylerin anlamsızlığı" da ortaya çıkar. Türkiye'de gerçek bir halkçı partinin kimliğini de anlamış oluruz.

Bütün mesele çoğunluk yani halk acaba ne zaman kralın çıplak olduğunu görecektir ve "hayır yalan söylüyorsunuz bu adamın elbisesi falan yok" diyerek yumruğunu vurmasını öğrenecek. Ya da hiçbir zaman öğrenmeyip yok olup gidecek...

ŞİRKET-DEVLET İLİŞKİLERİNDE DIŞSALLIKLAR

- Batı'da şirket-devlet ilişkilerinde "içeride rekabeti bozan ilişkilerden kaçınılır". Özellikle AB içinde bu kural titizlikle uygulanır. İçerideki haksız rekabete karşı katı kuralları vardır.

- Buna karşılık "dışarıda", şirket-devlet ilişkileri tam bir bütünleşme gösterir.

- Şirket-devlet ilişkilerinde dışsallıklar, dış pazarlarda önem kazanır. Devletler kendi şirketlerine dışarıda her türlü desteği verirler. Şirketlerin sağladığı avantajlar ülkeye gelir sağlar. İçeride herkes kazanır.

- Malî, ticarî, iktisadî alanlarda destek verirler.

- Siyasî güçlerini kullanarak kendi şirketlerine ayrıcalık sağlamaya çalışırlar.

- Askerî güçleri ile şirketlerinin dış pazarlarda tekelleşme konuma gelmelerini sağlarlar.

- Teknolojik araştırmalara "subvansiyon-destek" vererek şirketlerinin dünya pazarlarında avantajlı duruma gelmelerine çalışırlar.

- Hatta dinî ve kültürel öğeler kullanılarak da devletler kendi şirketlerine destek sağlarlar.

Batı kapitalizminin devletleri dış pazarlarda siyasî, iktisadî, askerî, teknolojik ve kültürel tüm araçları kullanarak kendi şirketlerine üstünlük sağlama yarışı içindedirler. Bu yarış, Batı devletleri (ve şirketleri) arasında yapılır. Batı devletleri kendi şirketleri ile bütünleşmeleri ve dışsallıkları yarattıkları için Türkiye ve benzeri ülkeler bundan büyük zarar görür. Devlet-şirket bütünleşmesi yaşamayan az gelişmiş ülkeler sürekli kaybederler.

Dünya nüfusunun %85'inden fazlası bundan zarar görüyor demek daha doğru olur. Batı'nın gelişmiş devletleri ve şirketleri “dışarıdaki pazarlar üzerinde” bu yolla etkinliklerini ve egemenliklerini arttırırlar.

Daha açık söylemek gerekirse, Batı kapitalizminin dünya üzerindeki oligarşik denetimini bu yolla sağlarlar.

Türkiye örneği

Batı şirketlerinin şirket-devlet bütünleşmelerinin en açık örnekleri Türkiye'de görülür.

Birkaçına değinelim.

- Netaş'ın 1980'li yılların sonunda ve 1990'lı yılların başında Türkiye için sağladığı avantajlı durum, “yabancı şirketlerin ve devletlerin işbirliği sonucu” ortadan kaldırıldı ve yabancı tekeller “iletişim sektörüne egemen oldular”.

Uzmanların ifade ettiklerine göre, 35 milyar dolarlık bu piyasanın tamamı, yabancı şirketlere kaptırılmış oldu. Türkiye'de şirket-devlet işbirliği (dışsallıkları) sağlanmış olsa, yine uzmanlara göre, 35 milyar doların en az yarısı Türkiye'de tutulabilirdi.

- Çimento sanayi yabancı şirketlere, devlet tarafından verilerek Türkiye kayba uğratıldı.

- Süt Endüstrisi Kurumu özelleştirilerek yabancı tekel-lerin Türkiye'de gıda sektörünü denetim altına almalarının yolu açıldı.

- THY'nın ve Tekel'in özelleştirme projeleri ile ulaş-tırma, içki ve tütün sanayinde Batı tekel-lerinin Türkiye'de egemen olmaları sağlanıyor.

Batı devletleri¹ kendi özel ve kamu şirketleri ile işbirliği yaparak üretimi ve istihdamı içeride arttırmaya çalışırken bizde tersi olmaktadır.

- Kamu şirketleri özelleştirme adı altında yabancı tekelere verilmektedir.

- Özel şirketler ise "Batı kapitalizminin şirketleri ile tek yanlı bağlar kurarak yabancı şirketlerin (ve devletlerin) Türkiye'yi bir sömürge pazarı konumuna getirmelerine yol açıyorlar"^(*).

Bu durum hem iktisadî hem de siyasî olarak Türkiye'nin dış güçlerin denetimi altına girmesi sonucunu doğuruyor.

Hem de göz göre göre...

(*) Dünyada ve Türkiye'de Büyük Sermaye, Derin Yay., İstanbul, 2003.

BATI İLE İLİŞKİLERİN NORMALLEŞTİRİLMESİ GEREKİYOR

Türkiye'nin Batı ile ilişkilerindeki dengesizlikler 1990 sonrasında daha da keskinleşmiş bulunuyor. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra ABD ve AB'nin Akdeniz, Ortadoğu, Kafkasya, Karadeniz bölgelerine yönelik politikalarındaki yeni gelişmeler, "Batı'nın Türkiye'ye yönelik politikalarındaki olumsuzlukları artırmış bulunuyor".

Buna karşılık Türkiye'deki hükümetlerin bu yeni gelişmeleri dengeleyecek şekilde "yeni arayışlara girememiş", Türkiye-Batı ilişkilerindeki olumsuzlukları daha da derinleştirmiştir. Bu olumsuzluk sürekli olarak, iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel alanlarda Türkiye'nin aleyhine oldu.

Metodolojik olarak, ilişkilerin incelenmesinde şu hususların gözönüne alınması gerekir:

1) Batı ile ilişkilerin Türkiye aleyhine gelişmesinde ABD ve AB'nin değişen politikaları yanında "Türkiye'nin siyasî zaafı yüzünden yanıt göstermemesi" etkili oldu.

2) Türkiye'nin "Batı taleplerini ve dayatmalarını dengelemek için elinde bazı olanakların bulunmasına karşın bunlar değerlendirilememektedir".

3) Bu olanakların değerlendirilememesinde, "Türkiye'de Türkiye'nin ulusal çıkarlarına yönelik siyasî iradeyi ortaya koyacak yönelimlerin işbaşına gelememesi" bunun sebebidir.

4) Türkiye'de ulusal çıkarların korunamaması, içimizdeki bazı güç odaklarının,

- Vaşington ve Brüksel çıkarları ile yürüttükleri işbirliğinden kaynaklandığı gibi,

- Batı sermaye çevrelerinin ve şirketlerinin Türkiye'deki bazı sermaye çevreleri ile oluşturdukları tek yanlı ilişkiler sonucu da ortaya çıktığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

İki Türkiye ve Batı ile ilişkiler

Soğuk Savaş sonrasında “iki Türkiye”, daha belirgin bir biçimde ortaya çıkmıştır.

1) Sermaye çevrelerinde ulusal politikaların yanında duranlar ile Avrupa ve ABD'nin dayatma ve taleplerine destek verenler ayrışmaya ve cepheleşmeye başlamışlardır. Batı'nın Türkiye üzerindeki taleplerine destek verenler “Batı'nın dev şirketleri ile yakın ilişkiler içine girmiş ve onların Türkiye'deki çıkarlarını koruyan uzantıları durumuna gelmiş” şirketler ve çevreleridir.

2) Türkiye'de İslâmcı siyasetin (ve partilerin) bazıları öncelikle 2000'li yılların başından itibaren ve 11 Eylül 2001'i izleyen süreçte “Vaşington ve Brüksel ile işlevsel ilişkiler içine girdiler”. Bu çevreler hızla Türkiye'nin iç politikalarında etkilerini genişlettiler. Bu sonucun elde edilmesinde, “özellikle Vaşington'un Batı sermaye çevrelerinin bu İslâmcı siyasîleri desteklemeleri” etkili oldu. Bunların Türkiye üzerindeki hesapları ile Vaşington ve Brüksel'in Türkiye'ye yönelik planları örtüşüyordu.

Örtüşenler şunlardır:

- Her iki çevre de Türkiye'de ulusal devlete ve ulusal orduya karşıydı. Batı için ulusal devlet ve ulusal ordunun Türkiye'de varolması “Batı'nın Türkiye ve bölge üzerindeki yeni planlarının yürütülememesi, bunların engellenmesi anlamına geliyordu”. Siyasî İslâm da aynı çevreleri,

“din ağırlıklı bir devlet yapısının önündeki en büyük engeller” olarak görüyorlardı.

Bu engellerin kaldırılması konusunda Vaşington, Brüksel, bazı iç ve dış sermaye çevreleri ve İslâmcı siyasîler ortak bir çatı altında birleşiyorlardı.

Hatta bunların danışmanları açık bir biçimde, “iç ve dış talepler 200 yıldan beri ilk defa mutlak bir örtüşme içine girdi” diye itirafta bulunabiliyorlardı.

- Cumhuriyet ve Atatürk ilkeleri ve laiklik konularında da örtüşmeler görüldü. Türkiye Cumhuriyeti'ne esas olan Atatürk devrimlerinin ilkelerinden İslâmcı siyasîler kadar “Vaşington, Brüksel ve bazı sermaye çevreleri de” rahatsızlık duyuyorlardı.

- Türkiye'de “siyasetin, ekonominin ve ordunun Batı'ya bağlanması ve onun denetimi altına girmesi” düşüncesinde de İslâmcı siyasîler ile Batı birleşiyordu.

Kısacası, Batı Soğuk Savaş sonrasında “Türkiye'yi mandası altına alma girişimlerini başlatınca içeride, İslâmcı siyasîlerle aynı hedefleri paylaşmaya başlıyordu”. Batı'nın Türkiye'deki uzantılarına, bazı sermaye çevreleri yanında İslâmcı bazı siyasî odaklar da eklenmiş oldu.

3) Bölücüler (ve Kürtçüler) ABD ve AB'nin her zaman bölgedeki “doğal müttefikleri” olmuşlardı. Batı emperyalizmi son yüzyıl içinde Ortadoğu'da iç ve yerel kargaşa ve çatışma çıkartarak istediği zaman “etnik ayrımcılığı, sürekli olarak bir maşa ve silah gibi kullandı”.

1990 sonrasında ise bölgeye yönelik yeni projelerle birlikte, devletleri içeriden bölme ve yerel kargaşa çıkartmak için bölücüler yaratıldı, eğitildi, silahlandırıldı ve politik olarak Batı emperyalizminin bölgedeki amaçları doğrultusunda kullanıldılar.

ABD, Avrupa Birliği ülkeleri, İsrail ve Ermenistan bölgenin Kürt kökenli insanlarını Araplara, İran'a ve Türkiye'ye karşı bir maşa gibi, emperyalizmin bir silahı olarak kullandılar. PKK'yı (KADEK'i) destekleyerek ve tahrik ederek onbinlerce masum sivilin ölmesine yol açtılar.

Türkiye-Batı ilişkilerinde özellikle 1990 sonrasında bu faktör, planlı bir biçimde "Türkiye'yi içeriden çökertmek için ABD ve AB tarafından" kullanıldı. Türk-Kürt ayırımı olmayan "Atatürk milliyetçiliğinin ve anlayışının egemen olduğu Türkiye'de", Batı emperyalizmi, "sağ-sol, laik, antilaik çatışmalarını yarattığı gibi", Türkiye'de de bölücülüğü teşvik etti.

Şimdi bu bölücü çevrelerin bir kısmını kendi maşası olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Bazı sermaye çevrelere, bazı İslâmcı siyasîlere, bazı bölücü çevrelere dahil edilerek, "Türkiye'deki gayri millî kesim" yapay bir biçimde örgütlendi.

ABD ve AB, Türkiye-Batı ilişkilerini, bu üç unsuru Türkiye'nin yönetiminde etkili hale getirerek kendi lehine yürütmek istiyor.

- Bazı gayri millî büyük sermaye çevreleri
- Bazı İslâmcı siyasîler
- Ve bazı bölücü çevreler

Bunlar kullanılarak Batı, Türkiye-Batı ilişkilerinde tek yanlı bir düzenin kemikleşerek devamını amaç edindi. Bu üç unsuru kullanarak Türkiye'yi Batı'nın bölgedeki maşası haline getirmeye çalışıyor.

Haziran 2004 NATO zirvesi ve Batı ile ilişkiler

Haziran 2004'te Türkiye'de yapılan NATO doruğunda ABD ve İngiltere NATO'yu Batı'nın askerî gücü olarak Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) yürütülmesinde fiilî ve askerî bir güç olarak kullanmak istiyor.

ABD ve AB arasında şimdilik bazı görüş ayrılıkları olmasına karşın "ABD ve AB Batı kapitalizminin iki temel taşı olarak, dünya karşısında birleşeceklerdir".

Zaten AB'nin çoğunluktaki üyeleri aynı zamanda NATO'nun da içindedirler. "Atlantik'in iki yakası" dünyaya karşı bu yolla da bütünleştirilmiş oluyor.

Türkiye içindeki, "Batı ile tek yanlı ilişki düzeninin destekçisi durumundaki gayri millî çevreler" Haziran 2004'teki NATO doruğunun, Türkiye-Batı ilişkilerindeki tek yanlılığın bir şemsiyesi haline getirmek istemişlerdir.

- Aynı çevreler 2003 yılında TBMM'den, ABD ve İngiltere ile birlikte Irak'ta askerî işgale Türkiye'nin de katılmasını savunan çevrelerdir.

- Bu çevreler Kıbrıs'ta, "Türkiye'nin ve Türk askerinin adadan tasfiyesi sonucunu doğuracak olan Annan Planı'nı da savunmuşlardır".

- Aynı çevreler Ermenistan konusunda Batı'nın tutumuna yakın durmaktadırlar.

- Fener Patrikhanesi'nin "Türkiye Cumhuriyeti'nden bağımsız olmasını" dayatmak isteyen Batı'nın yine yanında duruyorlar.

Yunan, Ermeni, Kürt, Patrikhane konularında "Batı dayatmalarına açık ve örtülü destek veren bu çevreler" Türkiye-Batı ilişkilerindeki tek yanlılığın da bir parçası olmuştur.

Bugün Türkiye-Batı ilişkilerinde NATO'yu da askerî bir güç olarak bu tek yanlılığın bir parçası yapmaya çalışıyorlar.

İlginç bir çelişkili durum ortaya çıkıyor.

- “Gayri millî” bazı büyük sermaye çevreleri,
- Bölücüler ve “Kürtçüler”,
- İslâmcı bazı siyasîler,

Türkiye Cumhuriyeti'ne, Türkiye'nin bağımsızlığına, Atatürk ilkelerine ve devrimlerine, Türk ordusunun ulusal kimliğine karşıdırlar. Önlerinde engel olarak gördükleri bu unsurları, NATO'yu da kullanarak amaçlarına ulaşmak istiyorlar.

Oysa Türk ordusu da NATO'nun içindedir ve Türkiye NATO'nun üyesidir.

Soğuk Savaş sonrasında ABD'nin ve AB'nin Türkiye ve bölge üzerindeki yeni planları ve bu planların içinde NATO'yu da dahil etmek istemeleri, “Türkiye'nin NATO içindeki durumunu çelişkili bir konuma” getirmiştir.

- ABD ve AB Türkiye ve içinde bulunduğumuz bölge üzerinde yeni planlar yürütüyor.

- Bu planlar Türkiye'nin ulusal çıkarları ile kesinlikle bağdaşmıyor.

- Türkiye'nin ulusal çıkarları ile bağdaşmayan bu planlarda NATO da bir maşa olarak kullanılıyor.

Bu süreci daha net görebilmek için 1990'a kadar gitmemiz gerekiyor.

- Turgut Özal 1990'da ABD ve İngiltere ile Irak ve Kürtlerin işgaline (ve savaşına) Türkiye'yi ve TSK'yı da sokmak istedi.

- TSK ve geniş bir sivil cephe buna karşı çıktı ve Özal geri adım attı.

- Şimdi Türkiye'de mevcut yönetim Özal'ın yapamadığını, 2003'te tezkerenin Meclis'te reddi ile Türkiye'nin (ve Meclis'in) geri çevirdiği bir ABD ve İngiliz dayatmasını NATO marifeti ile Türkiye'ye (ve TSK'ya) kabul ettirmek istiyor.

İşin daha da çelişkili yanı ABD ve İngiltere'nin bu dayatmaları içinde 1992'den beri planlı bir biçimde yürüttükleri kukla Kürdistan'ın da bulunmasıdır.

Türkiye böylelikle, NATO (ve BOP) vasıtasıyla, kendi bütünlüğünü hedef alan bir projenin parçası haline gelmiş oluyor.

Gümrük Birliği'nde AB'nin "Türkiye'yi AB'ye (ve Batı'ya) tek yanlı bağlama süreci" NATO aracılığı ile siyasî ve askerî bir şemsiye altında örgütlenmek isteniyor.

Türkiye'yi bu çelişkili durumların içine sokanlar, Türkiye'yi kendilerine göre nedenlerle, ABD ve AB'ye tek yanlı bağlamaya çalışanlardır.

İçeride ve dışarıda denge

Türkiye içindeki "iki Türkiye'nin bulunması" ve içimizde azınlıkta bulunan bazı çevrelerin Batı talep ve dayatmalarına olumlu yanıt vermeleri, Türkiye-Batı ilişkilerindeki dengesizlikleri hem genişletmekte hem derinleştirmektedir.

Bu süreç yeni Türkiye'nin Batı'ya iktisadî, siyasî ve askerî olarak tek yanlı bağlanma süreci kesin olarak durdurulmalıdır. Bu süreci durduracak ve dış ilişkilerde denge sağlayacak koşullar da vardır.

Önemli olan bu koşullardan yararlanabilecek hükümetlerin (ve siyasî iradenin) gerçekleştirilebilmesi konusudur.

- Batı'ya tek yanlı bağlanmayı reddeden ve Batı ile ilişkileri normalleştirmek isteyen,

- Batı ile ilişkilerde "karşılıklılık esasını" gözetan,

- Dış politikada denge arayışları içinde bulunan siyasî irade yönetime geldiği zaman Türkiye ile Asya ülkeleri arasında ilişkiler geliştirilir. Avrasya Platformu dış ilişkilerde önemli bir denge unsuru olarak değerlendirilir. Rusya, Çin, Hindistan, Ortadoğu ve İç Asya ülkeleri ile yapılacak siyasî, iktisadî ve güvenliğe yönelik antlaşmalar sayesinde ABD ve AB'nin Türkiye ve bölge üzerindeki dayatmaları engellenebilir.

Esas sorun, Türkiye'deki yönetimlerin Batı'ya tek yanlı bağlanmayı reddeden bir siyasî irade ortaya koyamamalarıdır. Çünkü iktidarlar bu iradeye karşı çıkan iç ve dış çevrelerin denetiminde ortaya çıkmaktadırlar.

Türkiye'nin ulusal çıkarlarını gözetan iç ve dış denge politikaları bu nedenle uygulamaya konamıyor. O zaman yapmamız gereken şey, Türk halkının ezici bir çoğunluğunu temsil eden ulusal cephenin anlayışının ve siyasî iradesini iktidara getirilmesini sağlayacak yolları düşünmek ve uygulamaktır.

İKİ DÖNEM, İKİ FARKLI TÜRKİYE

- 1990, 1991 birinci Körfez krizi ve ABD-İngiltere ikilisinin Irak ve Kuveyt'e askerî müdahaleleri. "Saddam gerekçesi" o gün yaratıldı ve kullanıldı. Amaç, Sovyetler Birliği dağılırken petrol ve doğalgaz bölgesine ve ticaret yollarına tamamen egemen olmaktır.

Ve o günkü Türkiye'de yönetimde Turgut Özal hakimiyeti var. Özal, baba Bush ile anlaşıyor ve Irak ve Kuveyt işgaline ABD ve İngiltere'nin yanında girmek istiyor. Türkiye-Kürdistan federasyonu konuşuluyor.

1990 ve 1991'deki Türkiye Özal'ın bu girişimine karşı çıkıyor.

- Genelkurmay Başkanı Torumtay istifa ederek ordunun tepkisini gösteriyor. Turgut Özal geri adım atmak zorunda kalıyor.

- Medya bugünkünden farklı. Televizyonlar büyük sermaye (ve Batı'ya) bağlanmamış, gazeteler hakim. Çoğunluk ordunun ve sağduyunun yanında duruyor.

- Sivil toplum örgütleri, halk, üniversiteler ve bürokrasi henüz (2000)li yıllardaki "kıvamına getirilememiş"; ulusal duruş ağır basıyor.

- Türkiye henüz Gümrük Birliği ile AB'ye tek yanlı bağlanıp ipotek altına alınmamış; göz boyama, perdeleme oyunları yapılamıyor. Karen Fogg'lar, Verheugen'ler dönemi henüz gelmemiş: İpler henüz Brüksel'in ve Vaşington'un eline geçmemiş.

Kısacası halkın gözü henüz bağlanmamış, sağduyu egemen oluyor. Turgut Özal'ın yönetimindeki bir dönemde bile, Turgut Özal geri adım atıyor; Ordu karşısında, halk

karşısında; gayri millî cephe, henüz “cephedeki yerini” alamamış.

Halkın sağduyusu yetmiyor...

1995'i izleyen yıllarda halk eski politikaları tasfiye etmek istiyor. Tepki oyları DSP ve MHP'ye gidiyor. Bu partiler ilk iki sırayı alıyor. Halk ulusal bakıyor, kendini koruyacak ulusal alternatif arayışları içinde: Gerçek siyasal örgütlenme yetersizliği var.

Ama geç kalınmıştır artık; gayri millî cephe televizyonda, gazetelerde, bürokraside, sivil toplum örgütlerinde güçlenmeye başlamıştır. Güneydoğu Asya'daki “afyon savaşlarında” olduğu gibi psikolojik savaşlar yapılmaktadır. Brüksel ve Vaşington gayri millî sermaye ile Türkiye üzerindeki denetimindeki kılcal damarlara, sinir sistemine girerek yönlendiriyor.

Çünkü düşman Irak'ta veya Yugoslavya'da olduğu gibi tanklarla, roketlerle, askerlerle saldırmıyor; sinir sistemini, iç organlarını denetim altına alıyor, felç ediyor. Siyaseti, bürokrasiyi, ekonomiyi, kültürü, boyunduruğu altında tutuyor. Türkiye'ye yerleşen dev şirketler işleri her alanda yönlendirmeye başlıyorlar. Meclisten istedikleri kanunları geçiriyorlar.

Halk karşısında açık bir düşman görmüyor: Afyonla uyutulmuş gibi olayları seyretmek zorunda bırakılıyor. Dev şirketlerin Türk köylüsüne, işçisine, ulusal sanayiye verdiği zararlar reklâm, medya, “sponsorluk” aracılığı ile maskeleniyor. Kendilerini Atatürkçü ilân eden sivil toplum örgütleri bile bu “sponsorluk tuzağına” düşmekten kurtulamıyor. Hatta işçi sendikaları da kendilerini ezen dev şirketlerden ve şirketlerin güdümündeki uluslararası kurumlardan yardım almaya başlıyorlar.

Halk açık değil ama görünmeyen bir düşmanla karşı karşıya kalıyor. "Türkiye modeli" bu nedenle Batı kapitalizminin (ve emperyalizminin) en gözde örneği haline geliyor.

Ve ikinci Türkiye yaratılıyor...

- 1990'da, 1991'de Özal Batı ile Irak işgaline katılmayı Türk ordusuna ve halkına kabul ettirememişti; geri adım attı. Ancak 1991'den bu yana yukarıda özetlemeye çalıştığım gibi "öteki Türkiye"nin altyapısı hazırlandı.

Halkın sağduyusu 1991'den farklı değil ancak halk çaresiz; yaratılan yeni koşullarla sinir ve damar sistemine yeni virüsler şırınga edilmiş. Halk elini kaldırmak, kafasını dik tutmak istiyor ama bu düşünce ve duygularını adalelerine, fiil gücüne yansıtamıyor. Yansıtması için virüslerden kurtulması gerekiyor. Yani gerçekleri görmesi; kimlerin virüsü şırınga ettiğini anlaması gerekiyor.

Bunun yolu da siyasî örgütlenmeden geçiyor. Yani karıncaların aynı amaç doğrultusunda hareket etmesi,, güçlerini birleştirmesi. Bir Brezilya yaptı, biz neden yapamıyoruz ki? Gazi bunu çok daha kötü koşullar altında başarmadı mı?

1995 sonrası ve özellikle 2000'li yıllardaki Türkiye kedi içinde ikiye bölünmüş bir Türkiye'dir. Bir tarafının ipleri "Türkiye ve bölge üzerinde, yeni hesapları olan" Batı merkezlerinin ve şirketlerinin elindedir.

Birinci Körfez Krizi döneminde Türkiye'yi bölemeyenler son 10 yıl içinde amaçlarına ulaşacakları altyapıyı hazırlamışlardır. Defalarca yazmaya çalıştığım gibi Türkiye şu anda sessiz, sivil ve örtülü bir darbe sürecini yaşamaktadır.

Bu "Sessiz Darbe", halka, Cumhuriyet'e, ulusal değerlere ve Türkiye'nin bütünlüğüne karşı olan bir darbedir.

Yalnız Türkiye'yi değil, diğer bölge halklarını ve ülkelerini de hedef almıştır.

Balkanlarda, Kafkaslarda ve Ortadoğu'da açık (ve kanlı) bir biçimde yürütülen darbe, Soğuk Savaş'ın bitimi ile birlikte Türkiye'de sessiz bir biçimde sürdürülmektedir.

AB'nin Türkiye'ye "hiçbir anlamı olmayan" koşullu görüşme tarihi verecek olması, yürütülen bu Sessiz Darbe'nin ayrılmaz bir parçasıdır. Çünkü halkın oyalanması ve uyutulması ancak böyle sağlanabilecektir.

TÜRKİYE-RUSYA İLİŞKİLERİ VE BÖLGENİN GELECEĞİ

Türkiye-Rusya ilişkilerinin iktisadî ve siyasî olarak geliştirilmesi sadece iki ülkenin çıkarları bakımından değil aynı zamanda,

- Arap ülkeleri ve İran gibi bölge ülkelerinin çıkarları ve,

- Küresel dengeler bakımından da büyük önem taşımaktadır.

Bu sonucun doğmasına yol açan nedenlerin başında ise, ABD ve Avrupa Birliği'nin Soğuk Savaş sonrasında Ortadoğu ve Asya'ya yönelik yeni politikalarının getirdiği küresel sakıncalar gelmektedir.

Bu yeni politikalar başta Arap ülkeleri, İran, Türkiye ve Rusya olmak üzere bölge ülkelerine karşı, Batı kapitalizminin egemenliğini öngören politikalardır.

ABD ve Avrupa Birliği'nin Soğuk Savaş sonrasında Yugoslavya, Balkanlar, Kafkasya, Filistin, Kuveyt Krizi, Afganistan ve Irak'ın işgali konularında izledikleri politikalar bölge ülkelerinin aleyhine başlatılan sürecin ilk safhasını oluşturdu. Bu sürecin engellenmesinde Türkiye-Rusya işbirliğinin geliştirilmesi çok önemlidir.

2002 yılının Ocak ayında Ecevit Hükümeti tarafından ilk adımı atılan bu işbirliğinin engellenmesi için Ecevit hükümeti düşürülmüştür. Batı'ya bağımlılığı baştan kabul eden yönetimler desteklenmiştir. Son olarak da, Putin'in gelişinin aralayabileceği bazı işbirliği kanallarından korkularak, Çeçen teröristler kullanılmıştır.

Batı emperyalizmi Araplara, Türkiye'ye ve İran'a karşı Kürtleri, Rusya'ya karşı Çeçenleri, Çin'e karşı da Uygurları bir maşa gibi kullanarak iç istikrarsızlık yaratarak kapitalizmin bölgedeki egemenliğini sağlamak istiyor.

ABD ve AB'nin en korktuğu şey ise, bölge ülkeleri arasında iktisadî ve siyasî işbirliğinin gelişmesidir. Bu olasılığı engellemek için etnik ve dinî ayrımcılık ve terörizm ABD ve AB'nin büyük devletleri tarafından etkin bir biçimde kullanılıyor.

Türkiye için anlamı

Ancak 1990'dan sonra ABD ve AB'nin dünya üzerinde mutlak iktisadî, siyasî, askerî ve kültürel egemenlik kurma planları bölgesel işbirliğine karşı etnik ve dinî ayrımcılığın terör düzeyine çıkarılarak kullanımı yaygınlaşmıştır. Yugoslavya'nın parçalanması, Endonezya'nın bölünmesi, Irak'ın bölünmesi sonrasında Suriye, İran, Türkiye ve diğer bölge ülkelerine yönelik operasyonların altyapısının hazırlanmaya başlaması, Türkiye-Rusya ilişkilerinin geliştirilmesini daha da vazgeçilmez hale getirdi.

Türkiye ve Rusya'nın aralarında işbirliği yapmalarında esas önemli olan şey her iki ülkenin de, "Batı'nın karşısına aldığı bölge ülkeleri" olmalarıdır. Türkiye için konunun önceliği daha da büyüktür. Çünkü Rusya halen Çin, Hindistan, İran gibi Asya ülkeleri ile stratejik işbirliği yaparak Batı ile ilişkilerini normalleştirmiş ve dengelemiştir.

Ayrıca nükleer güce sahip büyük ölçekli bir ülkedir. Bütün bunlara, "Almanya ile taktik sebeplere dayanmış olsa bile" Amerika'ya karşı yürüttüğü işbirliği de eklenmelidir. Bu dengede eksik olan halka, Türkiye'dir.

Öte yandan Türkiye Soğuk Savaş sonrasında ABD ve AB'nin önde gelen hedefi haline sokuldu. Kuzey Irak'ta

oluşturulan Amerikan-İngiliz güdümündeki yönetim, Güneydoğu Anadolu ile bütünleştirilmek istenmektedir. Türkiye'nin iç dengelerinde Batı'nın yarattığı kaygan zemin, Türkiye-Batı ilişkilerini tek yanlı ve dengesiz bir yapıya doğru hızla sürükledi.

Bu dengesizlik ancak Türkiye-Rusya iktisadî, siyasî ve askerî ilişkilerinin geliştirilmesi ile giderilebilir. Türkiye'yi hedef alan Batı çevrelerinin Türkiye'deki uzantıları, "7 Mart 2002'de MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınc'ın savunduğu denge politikalarına, bu nedenle karşı çıkmışlardır".

Türkiye ve Rusya Genelkurmay Başkanları'nın 14 Ocak 2002'de imzaladıkları çerçeve antlaşması, "Türkiye için denge politikalarının kapısını aralayan bir projeydi". Bunun ardından 7 Mart 2002'de gelen "dış denge arayışına yönelik destekler", emperyal güçleri harekete geçirdi ve Ecevit hükümeti düşürüldü.

Aynı sabotaj Eylül 2004 içinde de yapıldı ve Putin'in gelişi engellendi. Onun yerine Verheugen Türkiye'ye gelerek, "Batı'nın Güneydoğu Anadolu projesinin" yürüdüğü nü gösterdi. Verheugen Leyla Zana'yı ve Fener Patriğini öperken İstanbul Borsası tavana vurdu!

Türkiye-Rusya ilişkilerinin geliştirilmesi, Türkiye'nin Batı ile ilişkilerini normalleştirmesinin tek yoludur. Sadece Türkiye'nin değil, Arap ülkeleri ve İran'ın da geleceği bakımından büyük önem taşımaktadır.

Aksi halde bütün bölge ülkelerinin kaderi Yugoslavya'nın ve Endonezya'nın sürüklediği sondan farklı olmayacaktır.

AB İLE İLİŞKİLERDE DEMOKRASİ VE SÖMÜRGEÇİLİK ÜZERİNE

Demokrasinin esasını bireysel, toplumsal ve sınıfsal haklar ve özgürlükler meydana getirir.

Özellikle “katılım ve paylaşım” konularında bu katmanların etkileşimini ortaya koymak gerekir. Aksi halde demokrasi diye yürütmeye çalıştığımız mekanizmalar bireysel ve toplumsal haklar ve özgürlükler yerine, örtülü bir faşizmi ve dış güçlerin egemenliğini getirir. Hem de emperyalizmin emrinde ve onun bir maşası olarak.

Bir ülkede demokrasinin işleyebilmesi için sınıfsal çıkarların ve paylaşımın siyasî ve iktisadî sistem içinde yerli yerine oturması gerekir. İşçiler, köylüler, memurlar, küçük esnaf, (Kobi)leri ve işverenler gibi çıkar gruplarının (ve sınıflarının) hem iktisadî, hem de siyasî sisteminin içinde “belirleyici” olarak yer almaları zorunludur.

- Kendi siyasî partileriyle ve kendilerine yakın siyasî partilere “parlamentonun içinde dengeli bir biçimde” bulunmaları gerekir.

- İşçi, memur, köylü sendikalarının işverenler gibi örgütlenerek (Avrupa'da olduğu gibi) siyasî sistem içinde bulunmaları zorunludur.

- Ve bu yapılanmanın “ulusal, iktisadî, siyasî, kültürel, askerî bir şemsiye” altında örgütlenmesi gerekir. Bunun adı “ulusal politika”dır.

- Eğer ulus devlet şemsiyesi (ve politikası) altında bütünleşme olmaz ise, o ülkenin tarımı, sanayisi, ticareti ve iç pazarı diğer üçlü ülkelerin “ulusalcı politikaları sonucu” ezilmiş, geriletilmiş ve bağımlı hale getirilmiş olur.

- Avrupa Birliğinin 2004 Ticaret politikasını (programını) açıp okuduğumuz zaman şu ifadenin yer aldığı görülür: "AB'nin 2004 yılındaki dış ticaret politikaları AB'nin sanayiini koruyacak, güçlendirecek ve geliştirecek bir doğrultuda uygulanacaktır". Bu ifade "küresel değil, ulusalcı bir politikadır". Avrupa'da demokrasinin işlemesi işçi sınıfının, köylünün, memurun, işverenin gelirinin artırılmasına bağlıdır.

Ulusal şemsiye olmazsa olmaz

Türkiye-AB ilişkilerine meselelere AB'nin baktığı gibi ulusal bakamazsak, "biçimsel olarak demokratikleşirken, özde sömürgeleşmeye doğru yol alırız". Şu andaki gidiş budur.

- AB ile ilişkilerde iktisadî çıkarların korunabilmesi için ulusal iktisadî politikamızın olması gerekir.

- Ulusal sanayinin korunup geliştirilmesi için "ulusal sanayi" politikamız bulunmalıdır. İşçinin korunması da buna bağlıdır.

- Çalışan sınıfların korunması ulusal sosyal politikaların oluşturulmasına bağlıdır. Bu ise ulusal tarım, sanayi ve ticaret politikalarının sonucu ortaya çıkar. Bizde bugün sosyal politika deyince iş "sosyal sigortalara indirgenmiş" bulunuyor. Oysa bu bir sonuçtur.

- Aynen AB'de olduğu gibi Türkiye'de de ulusal iç ve dış ticaret politikasının bulunması gerekir. AB, "çok taraflı antlaşmalar çerçevesinde", yine de bunun içinden ayıklamalar yaparak, "örtülü ulusal AB politikasını fiilen yürütmektedir". Dünya üzerindeki kazanımlarını bu ulusalcı (AB'ci) politikalar sağlıyor.

- Ulusal tarım politikamız olmadan tarımımızı, sübvansiyonla AB ürünlerine karşı koruyamayız. Yani köylümüz korunmamış olur.

- Memurun korunması, AB'de olduğu gibi memurun da grev hakkı elde ederek demokratik sistem içinde gerçekten yer almasına bağlıdır. Aksi halde memurlar, "siyasî iktidarların vereceği pay ile yetinen köleler" durumunda kalırlar.

AB ile "gerçek uyum yasaları" onlar gibi "kendi halkını koruyan" uyum yasaları olmalıdır. Gümrük Birliği başta olmak üzere "Türkiye ile AB arasında uydurulmakta olan yasalar" Türk halkının aleyhinedir. Sıralayalım;

- Köylü, AB'nin sübvansiyonlu ürünleri karşısında gerilemekte, ezilmektedir. Bu kapıdan AB dışı ülkeler de giriyorlar. Tütünde, pamukta, pancarda, çayda, fındıkta, meyvede yaşanan gerileme bundandır.

- İç ve dış ticarete ithalatı özendiren ve çokuluslu şirketlerin iç pazardaki tekeli genişleten uygulamalar AB ile uyum ilişkilerinin bir parçası haline gelmiştir. Yerli sanayi bugün de çöküşünü sürdürmektedir.

- Hükümet ve devlet politikalarının ulusal kimlikten kopararak "gayri millî" konuma getirilmesinde İslâmcı siyaset ile bazı dış güçler tam bir işbirliği içinde bulunuyorlar.

Avrupa Birliği kendi şirketlerini Türkiye pazarında desteklerken, kendi tarımcısına dev sübvansiyonlar vererek Türk köylüsünü çökertirken, "ulusal politikalar" uyguluyor. Türkiye ve benzeri ülkelere de artık küresel olduk, açın kapılarınızı diyerek dayatmalarda bulunuyor.

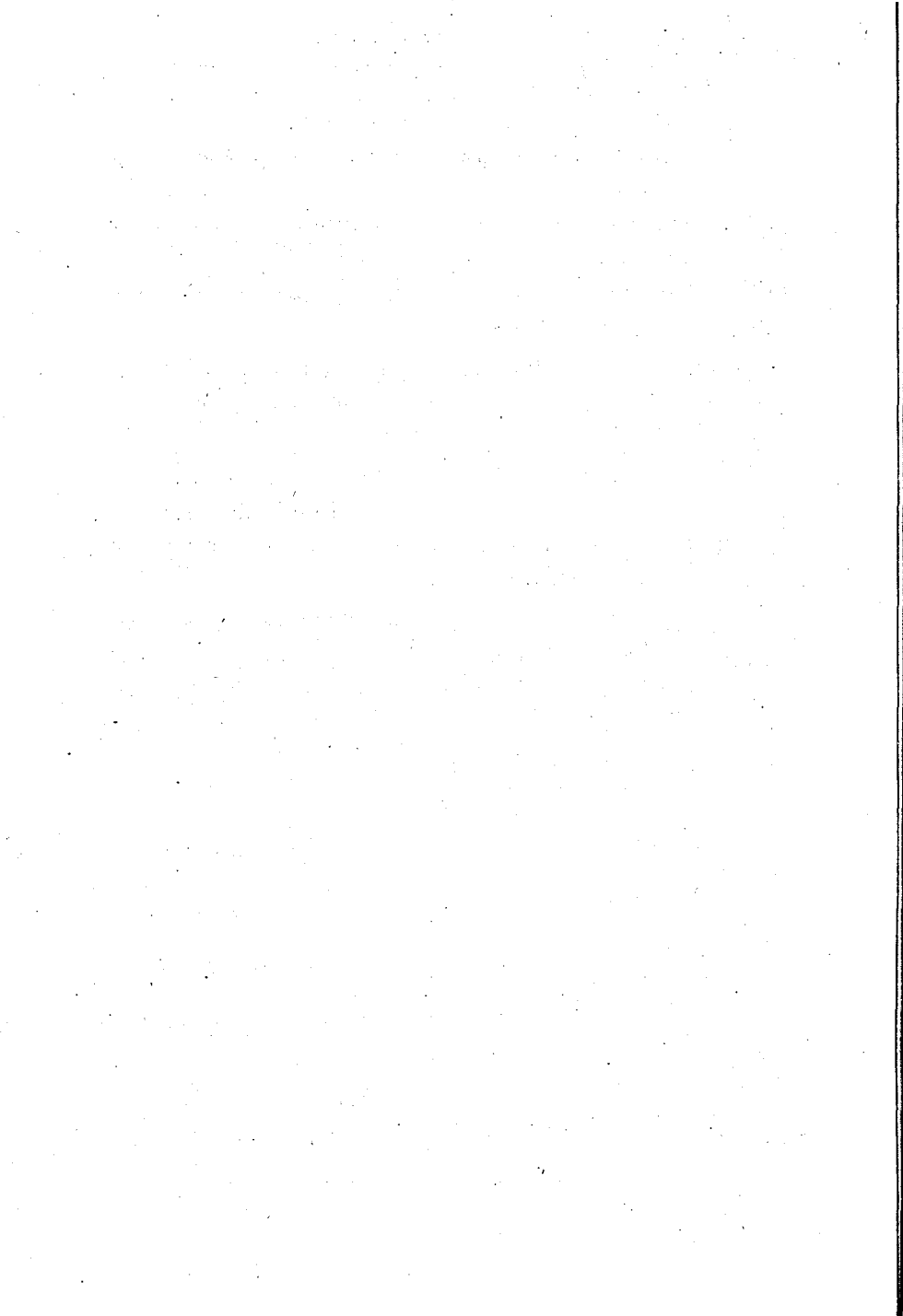
Kendi halkına kazandırırken bizlere kaybettiriyor. Türkiye gibi ülkelerde, gayri millî sermaye çevreleri ile gayri millî dini çevreleri yanına çekerek işbirliği yapıyorlar.

Bu gayri millî çevreler iktidara geldiklerinde “ulusal politika yürütme” gücüne ve misyonuna sahip olamıyorlar. Çünkü işin özünde kendi insanların değil, emperyalist güçlerin yanında yer alıyorlar. Çünkü onlardan icazet alarak iktidar oluyorlar. “Türkiye AB ile diğer ülkelerden farklı bir biçimde bütünleşecektir” yani, içeri alınmadan himaye altına alınacaktır.

Halen yürütülmekte olan “uyum işlemleri, bu özel statünün ve sömürgeleşmenin” altyapısını hazırlayan koşullardır.

AB'nin Türkiye'de üç gayri millî dayanak noktası bulunmaktadır. Gayri millî sermaye, gayri millî dinci siyasîler ve bölücüler. Verheugen de son gelişinde bu çevreleri esas alarak temaslarını sürdürmedi mi?

Türkiye göz 'göre göre demokratikleşme adı atında sömürgeleştiriliyor. Karen Fogg'ları ve Verheugen'leri izleyin, Türkiye'nin nereye götürüldüğünü açık olarak görürsünüz.

GENEL DİZİN

12 Eylül 1980, 119
12 Mart 1971, 111, 119
13 Şubat, 6, 7
1961 Anayasası, 30, 62, 111,
119, 156
24 Nisan Referandumu, 10
24 Şubat 1995, 10
7 Mart 2002, 19, 61, 175
AB, 5, 7, 8, 10-12, 20, 25, 29,
40, 48, 66, 70, 76, 81, 85, 90,
95, 101, 107, 116, 122, 129,
144, 149, 152, 161, 165, 172,
174, 177-179
ABD, 4, 5, 8, 11, 21, 25, 32,
38, 50, 58, 66-72, 76-78, 87,
93, 102, 111, 119, 126, 129,
136, 139-141, 144, 148, 156,
163, 166, 173, 174
Abdullah Gül, 6
Ada (Kıbrıs), 5, 6-15, 26, 60,
69, 81, 91, 102, 114, 130, 136,
141, 149, 150, 165
Adam Smith, 43
Afganistan, 144, 173
Afrika, 64-66, 85
Afrika Kraliyet Müzesi, 64
Airbus, 71
Akdeniz, 29, 85, 111, 154, 161
AKP hükümeti, 7, 94, 101,
130-132
Aliğa Rafinerisi, 111

Allah, 34, 153, 154
Almanya, 95, 124, 174
Ambargo, 7, 10, 90, 146, 149,
152, 153

Anadolu, 15, 22, 100, 141,
175
Anadolu ihtilali, 154
Andora, 89
Ankara, 7-9, 14-16, 22, 60, 66,
89, 95, 100, 141, 142, 153
Ankara Üniversitesi Siyasal
Bilgiler Fakültesi, 16
Annan Planı, 7, 8, 10-12, 94,
135-137, 152, 165
Antalya, 22
Antiempyralist, 40, 112
Anzaklar, 155
Araplar, 156, 164, 174
Arjantin, 71
askerî üs, 8, 12, 136
Atatürk'ün Bütün Eserleri, 129
Atatürkçü Cumhuriyet, 88
Atatürkçü Düşünce Derneği,
23
Atatürkçü ordu, 11
Atina, 8, 60
Atlantik, 165
ATO, 128
Attilâ İlhan, 13, 61, 153, 154
Avrasya, 90, 124, 138, 144,
168
Avrasya Hareketi, 140
Avrupa Birleşik Devletleri, 81,
86, 87, 97
Avrupa Birliği, 8, 10, 19-21,
25, 33, 38, 44, 61, 78, 81, 82,
84, 89, 127, 139, 140, 164,
173, 177, 178
Avrupa Günü, 82, 83
Avrupa Komisyonu, 85
Avrupa Komşuluk
Antlaşmaları, 86

Avrupa Komşuluk Politikası, 85
 Avrupa Ordusu (AGSP), 148
 Avrupa Parlamentosu, 81, 83, 91, 100, 146, 149
 Ayasofya, 70
 Aydınlık (dergi), 123
 Balkan ülkeleri, 115
 Barselona Süreci, 86
 Barzani, 21
 Batı Bloku, 138
 Batı emperyalizmi, 12, 13, 15, 28, 30, 33, 39-41, 47, 48, 65, 72, 83, 123, 141-143, 154, 163, 164, 174
 Batı kapitalizmi, 5, 17, 18-20, 24, 27, 32, 39, 42-44, 57-59, 65, 67-69, 71, 74-78, 88, 97, 106, 126-128, 139, 144, 145, 148, 158-160, 165, 171, 173
 Batı Trakya Türk Azınlığı, 8
 Berlin Duvarı, 112
 Beyaz Rusya, 85, 86
 Beyazıt Kulesi, 93
 Bireycilik, 28
 bireysel haklar, 31, 116, 118, 120
 bireysel özgürlükler, 28
 Birinci Körfez Krizi, 169, 171
 Bolu, 22
 bozuk düzen, 30, 36, 74
 bölgesel askeri operasyon, 27
 Bremen Weser, 94
 Brezilya, 171
 Britanya İmparatorluğu, 57
 Brüksel, 6-10, 15, 19, 20, 22, 24, 27, 37, 51, 523 61, 66, 68, 89, 94, 96, 98, 106, 127, 132, 137, 149, 153, 162, 169, 170
 Bulgaristan, 85, 89, 94
 Bursa, 22, 60
 Bush, 50, 77, 104, 154, 169

Büyük Ermenistan, 82
 Büyük Ortadoğu Projesi (BOP), 8, 66, 69
 Büyükanıt, Orgeneral, 98
 CHP, 157
 Chrysler, 76
 Clinton, 77
 Cortez, 65
 Cumhuriyet (gazete), 65
 çağdaş uygarlık, 48, 115, 116
 Çanakkale, 155
 Çeçenler, 174
 Çin, 140, 168, 174
 Çok uluslu şirketler, 3-5, 16, 18, 25, 27, 40, 102, 118, 128, 149
 Daimler, 76
 Danone, 4
 Datça, 51
 Demirel, 111
 Demokrasi, 11, 18, 29, 42, 46, 49, 67, 69, 118, 119, 126, 127, 139, 144
 Deniz Som, 94
 Denктаş, Rauf, 6, 7, 61, 62, 141-143
 Devlet Demiryolları, 70
 devlet müdahalesi, 39
 devletçilik, 128
 dış denge, 16, 24, 30, 104, 106, 118, 168, 175
 dış sömürü politikası, 39
 dış ticaret açığı, 24, 25, 29, 50, 51, 101, 104-106
 Doğu Bloku, 111, 138
 Doğu Perinçek, 60, 61, 76
 DSP, 170
 Dünya Bankası, 67, 127
 Dünya Ticaret Örgütü (WTO), 18, 67, 127, 148
 Ecevit Hükümeti, 92, 172, 175
 Ege, 10, 29, 51, 69, 81, 91, 102

- Elvan, 25
 Endonezya, 174, 175
 EOKA, 137
 Ermenistan, 82, 86, 90, 146, 148, 164, 165
 Erol Manisalı, 61
 Essen Doruğu, 94
 etnik ayrımcılık, 27, 72, 93, 99, 163
 Exxon, 50
 Fas, 86
 Fazilet Partisi, 62
 Fener Patrikhanesi, 90, 106, 146, 165
 Fidel Castro, 124, 141-143
 Filistin, 86, 173
 Filistin Yönetimi, 86
 Ford, 50
 Fransa, 46, 47, 70, 73, 124, 156
 G. Stiglitz, 74
 G-8, 25
 gayri millî büyük sermaye, 11, 12, 17, 19, 59, 88, 99, 117, 49, 164
 gayri millî sermaye çevreleri, 7, 12, 5, 61, 68, 82, 92, 106, 118, 120, 178
 gayri millî sermaye- İslâmcı ittifakı, 19
 Gazi Mustafa Kemal (Atatürk), 47
 gelir bölüşümü, 18
 Genç Mülkiyeliler, 16
 Genişletilmiş Ortadoğu Projesi, 144
 Göbels, 51
 Gökhan Günaydın, 3-5
 Gurkalar, 155
 Gümrük Birliği, 3, 5, 10, 16, 26, 33, 34, 40, 48, 52, 82, 83, 87, 89, 92, 93, 95, 98, 105, 112, 146, 157, 169, 178
 Güneydoğu, 81, 91, 98, 100, 146, 170, 175
 Güneydoğu Asya, 170
 Gürcistan, 86, 146, 148, 149
 Haçlı Seferi, 100
 Hamburg, 22
 Harp Akademileri, 19, 61, 98
 Hatay, 61
 Helen adası, 12
 Helsinki Doruğu, 91
 Hırvatistan, 85, 86, 94
 Hindistan, 168, 174
 Hitler, 124, 156
 Hollywood, 76
 Hugo Chavez, 40, 124
 Irak, 21, 26, 42, 82, 104, 141, 144, 146, 149, 154, 156, 165, 166, 169, 170, 171, 173, 174
 İç Asya, 168
 iç denge, 30, 47, 62, 104, 175
 İçimizdeki Danimarka, 18, 26, 27, 31, 33, 89, 102, 117, 150
 İkinci Dünya Savaşı, 67
 İktisat Fakültesi, 73-75
 İktisat Fakültesi Mezunlar Cemiyeti, 73
 IMF, 17, 18, 67, 106, 127, 148, 150
 İngiltere, 11, 71, 82, 87, 136, 144, 145, 148, 149, 156, 165-167, 169
 İnönü, 111
 İran, 67, 71, 89, 119, 145, 148, 155, 156, 164, 165, 173-175
 İsa, 65, 99
 İskenderun Demir-Çelik, 111
 İslâm cumhuriyeti, 25, 99, 117, 124, 128
 İslâmcı demokrasi, 11
 İslâmcı satılmışlar, 34

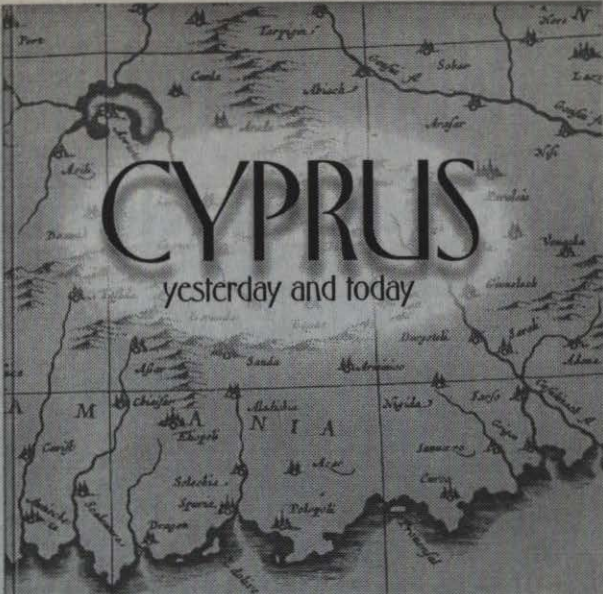
İsrail, 86, 146, 148, 149, 164
 İstanbul, 3, 7, 22, 36, 62, 73,
 100, 125, 148, 150, 151, 154
 İstanbul Borsası, 175
 İstanbul Üniversitesi İktisat
 Fakültesi, 73
 İstihdam, 16, 18, 35, 60
 İsveç, 46, 47
 İsveçre, 89
 İşçi Partisi Hükümeti, 155
 işçi sendikaları, 21-23, 47, 119,
 127, 170
 işsizlik, 25, 102, 155
 İzmir, 22
 İzmit, 22
 John (Amerikalı diplomat), 34
 Johnson (başkan), 111
 Kadek, 81, 149, 164
 Kafkasya, 85, 86, 161, 173
 kamu yararı, 3, 4, 28, 29
 Kapitalizmin Temel İçgüdüsü,
 74, 76
 Kaplan, 124
 Karamanlis, 60
 Karen Fogg, 169, 179
 Kaya Ardic, 73
 Kıbrıs Cumhuriyeti, 7, 136,
 152
 Kıbrıs Rum Kesimi, 12
 Kıta Avrupası, 145
 KİT, 51
 KKTC, 7, 8, 10, 12, 136, 137,
 152, 153
 Cleopatra, 153, 154
 köktendinci çevreler, 12
 Körfez Krizi, 32, 169, 171
 Kurtuluş Savaşı, 125
 Kuveyt, 169, 173
 Kuzey Afrika, 85
 Kuzey Irak, 21, 26, 82, 146,
 149, 154, 156, 174
 Küba krizi, 111

Kürdistan, 90, 102, 148, 167,
 169
 Kürtler, 100, 146, 166, 174
 LAFTA, 138
 Latin Amerika, 123, 138
 Leyla Zana, 175
 Londra, 155
 Lozan, 72, 93, 98, 115
 Lula Da Silva, 40, 124
 M. A. Talat, 137
 Mafyokrasi, 76
 makro politika, 29, 35
 Mehmet Akif, 15
 meslek odaları, 21, 23
 Mesut Yılmaz, 95
 MGK, 61, 62, 175
 MHP, 170
 Mısır, 71, 140
 misyoner okulları, 36, 37
 Mondros, 25, 103
 Muğla, 22
 Murat Karayalçın, 10
 Musaddık, 71, 119, 124, 155
 Mustafa Kemal, 47, 61, 90,
 115-117, 124
 NAFTA, 140
 Nâsır, 124
 NATO, 8, 27, 50, 127, 146,
 148-151, 154, 165, 166, 167
 NATO doruğu, 150, 165
 Necmettin Erbakan, 62
 neo-faşizm, 69
 neo-liberalizm, 69
 Nestle, 4
 Netaş, 159
 Newyork (New York), 6
 Norveç, 89
 Ortadoğu, 8, 12, 26, 27, 50, 66,
 69, 85, 86, 111, 115, 136, 144,
 145, 148-150, 154, 161, 163,
 165, 168, 172, 173
 Ortaköy Camii, 154

Osmanlı, 97, 116, 117
 Örovizyon, 24, 25
 Özal dönemi, 11
 Özcılık, 63, 120
 Özcan Buze, 61
 Özge Özsağın, 13
 Özkök (Genelkurmay Başkanı), 6
 Papa, 100, 102, 124, 125, 129
 Papadopoulos, 135, 136
 Paris, 22, 73-75
 Patrikhane, 69, 90, 91, 100, 106, 146, 150, 165
 Philip Morris, 50
 PKK, 81, 146, 149, 164
 Polonya, 156
 Post-Otistik, 73
 Putin, 173, 175
 Renault, 70
 Rıza Pehlivi, 119
 Roma, 86, 124, 153
 Romanya, 85, 89, 94
 Ruhban Okulu, 69
 Rumlar, 7, 8, 10, 12, 16, 92, 94, 135-137, 141
 Rusya, 85, 86, 111, 140, 168, 173-175
 Saddam, 169
 San Marino, 89
 Sessiz Darbe, 62, 84, 92, 99, 171, 172
 Sevr, 25, 82, 83, 93, 103
 Seydişehir, 111
 Sezer (Cumhurbaşkanı), 6
 Sinan Aygün, 128
 sivil toplum örgütleri, 21, 22, 37, 100, 113, 169, 170
 siyasî iktisat, 17
 siyasî partiler, 21-23, 37, 47, 118, 176
 Sky Türk, 13, 153

Soğuk Savaş, 11, 14, 17, 18, 20, 32, 33, 72, 76, 77, 88, 111, 116, 120, 124, 142, 143, 145, 148, 150, 154, 162, 166, 172, 174
 Sokrates bursu, 29
 Soros, 16
 sosyal devlet, 28, 30, 98, 117, 155
 Sovyetler Birliği, 111, 115, 123, 139, 148, 161, 169
 sömürü düzeni, 39, 58, 75
 SSK, 71
 Sülün Osman, 93
 Süreyya, 25
 Süt Endüstrisi Kurumu (SEK), 3, 70, 105, 159
 Ş. Urfa Projesi, 123
 şahsi çıkar, 34
 Şarlo Diktatör, 42
 Ştuttgart (Stuttgart), 22
 Talabani, 21
 Tansu Çiller, 10
 Tanzimat, 43-45, 115-117
 Tayyip Erdoğan, 7, 60, 130, 137
 TBMM, 6, 7, 60, 149, 165
 Tek yanlı bağlanma, 28, 41, 48, 69, 70, 92, 150, 167, 168
 Tekel, 70, 71, 105
 Televoleciler, 17, 18
 Teori (dergi), 60
 THY, 70, 71, 105, 159
 To Viva (gazete), 60
 Tony Blair, 24, 62, 104, 156
 toplumcu demokrasi, 29, 46, 106, 126
 toplumsal demokrasi, 11, 47
 toplumsal haklar, 28, 31, 118, 120, 176
 Torumtay (Genelkurmay Başkanı), 169

- TRT, 61
 TSK, 6, 61, 166, 167
 Tuncer Kılınç (Orgeneral), 19, 61, 175
 Tunus, 86
 Turgut Özal, 111, 166, 169
 Tüpraş, 70, 71, 105
 Türk Ordusu, 8, 150, 166, 171
 Türkiye Avrupa İlişkilerinde Sessiz Darbe, 84
 Türkiye Cumhuriyeti, 90, 115, 117, 129, 150, 163, 165, 166
 Türkiye Ziraat Mühendisleri, 3
 Türkler, 8, 10, 81, 124, 135, 136, 145, 152, 153
 Ukrayna, 85, 86
 Uludağ Üniversitesi, 60
 ulus devlet, 25, 176
 ulusal cephe, 21, 120, 168
 ulusal eğitim politikası, 35
 ulusal iş çevreleri, 21
 Ulusal Kanal, 61
 ulusal politika, 5, 29, 30, 35, 40, 41, 87, 162, 176, 178, 179
 ulusal sanayi, 4, 17, 19, 26, 28, 35, 40, 41, 48, 52, 59, 82, 102, 105, 106, 128, 157, 170, 177
 Usâme Bin Lâden, 124
 Uygurlar, 174
 uyumlu İslâm, 123, 124
 Ünal Vural, 16
 Üniversiteler, 23, 47, 75, 169
 Ürdün, 86
 Valery G. Destaing, 98
 Vaşington (Washington), 6-8, 15, 17, 20, 24, 27, 37, 51, 61, 66, 68, 94, 96, 99, 106, 127, 137, 149, 150, 162, 163, 170
 Vatikan, 91, 106, 124, 127
 Verheugen, 100, 101-103, 169, 175, 179
 Verilmiş Kıbrıs'ın Davası, 6, 60
 Viyana, 22
 Werner Gumbel, 95
 yabancı dilde eğitim, 35
 Yeni Muhafazakârlar Koalisyonu, 77, 78
 Yeni Roma İmparatorluğu, 86, 124
 yerli şirket, 28
 Yugoslavya, 87, 88, 96, 99, 148, 170, 173-175
 Yunanistan, 12, 60, 90, 92, 135, 141, 153

CYPRUS

yesterday and today

Prof. Dr. Erol MANİSALI

E I

DER
PUBLICATIONS

A R S

TÜRKİYE VE KÜRESELLEŞME

Erol MANİSALİ

DERİN
YAYINLARI

dördüncü basım

**TÜRKİYE - AVRUPA
İLİŞKİLERİNDE
"SESSİZ DARBE"**

Erol MANİSALİ

DERİN
YAYINLARI

dokuzuncu basım

EROL MANİSALİ DÜNYA'DA ve TÜRKİYE'DE BÜYÜK SERMAYE

DERİN
YAYINLARI

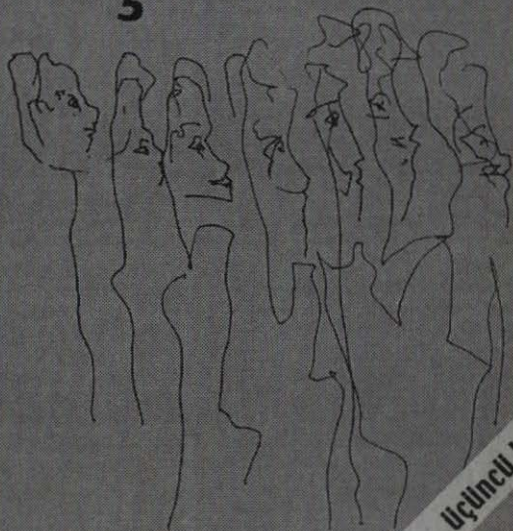
dördüncü basım

EROL MANISALI

SOĞUK SAVAŞ SONRASINDA

TÜRKİYE'NİN SEÇENEKLERİ

DERİN
YAKINLARI

üçüncü basım

EROL MANİSALİ AHTAPOT

"kollarındaki dünya ve türkiye"

DERİN
HAYATLARI

üçüncü basım

EROL MANİSALİ

AVRUPA

KISKACINDA

KIBRIS

DERİN
YAYINLARI

İkinci basım

EROL MANİSALI

yeni dünya düzeninde

BATI

ve **TÜRKİYE**

DERİN
YAYINLARI

ikinci basım

EROL MANISALI

KAPİTALİZMİN

TEMEL

İÇGÜDÜSÜ

DERİN
YAYINLARI

İkinci basım

EROL MANİSALI

Bıçak Sirtındaki CUMHURİYET

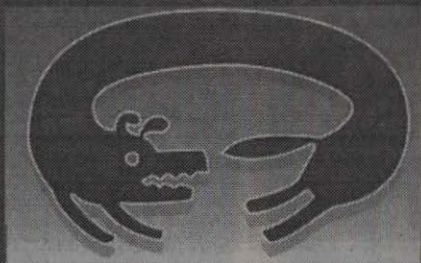
DERİN
44111622

EROL MANISALI

ULUSAL CEPHEDE

VURUŞANLAR

DERİN
YAYINLARI

Atilla İlhan'la SİYASET GÜNCEŚİ Erol Manisalı

DERİN
YAYINLARI

GENİŞLETİLMİŞ YENİ BASIM

EROL MANİSALİ SÖMÜRGELEŞEN TÜRKİYE

Düşmanı göremiyorsunuz; tankla, füzeyle saldırıyor bizdekiler: içimize bir virüs gibi farketirmeden giriyorlar. Damarlarınıza, sinir sistemimize bulaşıyor da farkında bile olmuyoruz.

- Bazen bayrak, bazen spor, bazen de fitatürk'ün arkasına saklanarak giriyorlar içimize. Biz onu dost sanıyoruz, kendimizden görüyoruz, ancak o ahıtopotun kolları gibi yakalıyor bizi, hem de hiç farketirmeden: sonra onun esiri oluyoruz.

- Türkiye sömürgeleştirilirken, "uygarlaşıyorsun, demokratikleşıyorsun" diyorlar bize, yalan söylüyorlar.

- Halbuki gelen faşizm, oligarşi, örtülü diktatörlük. Daha da vahşileşen kapitalizmin içimizdeki uzantıları bunlar. Köylüylü, işçiylü, memur, esnaf, ulusal sanayiyi ezen güçler; faşizmin ta kendisi.

Kitapta bütün bu konular kısa kısa yazılar olarak işlendi. Tütünden Kıbrıs'a, AB'den ithal edilen elmadan [Ordu]ya kadar herşey var bu kitapta. Ordunun siyasetteki yeri de dahil olmak üzere. Tabii, AKP hükümetinin "niçin 80 yıldır gelen en Batıcı hükümet" olduğuna kadar... Tartışmalar, değerlendirmeler ve net yanıt!

ISBN 975-6463-44-9

9 799756 463443

